

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/24 (114) ● 21 Haziran 2003 ● 500 000 TL

**Kürt halkına inkar ve asimilasyon, işçiye kölelik,
gençliğe baskı, devrimci tutsaklara tecrit...**

Herkes sefalet, herkese devlet terörü...

**Kahrolsun ücretli
kölelik düzeni!**

İÇİNDEKİLER

Kuşatmayı yarmak için öncü ve devrimci işçiler bir adım öne!	3
Kamu TİS'leri sürüyor..	
Hükümet sıfır zam dayatıyor!	4
Uğur Ziyal'ın ABD ziyareti ve ötesi.	5
ÇEAŞ ve Kepez Elektrik operasyonu	6
ÇEAŞ ve Kepez'e el konulmasıyla bir kez daha görüldü.	7
KESK bölge mitingleri.	8
Yolsuzlukları Araştırma Komisyonu araştırmasını bitirdi.	9
Irak'ta işgal karşıtı direniş büyüyor.	10
Filistin halkı ihanet anlaşmasını reddediyor.	11
Savaş kundakçılarının yeni hedefi İran!	12
İran: iç dinamikler ve emperyalist hesaplar	13
İşçi hareketinin sorunları ve müdahale sorumluluğu (Orta sayfa).	14-15
Ünifil'de sendikalaşmaya karşı işten atmalar ve işçilerin iş bırakma eylemi	16
İşçi ve emekçi eylemlerinden.	17
Teslimiyetçi bir liberalin "genel af" hayali ve kuyrukçu argümanları.	18-19
Burjuvazi sömürü ve saldırıda tatil yapmıyor..	
Emekçilerin ve gençliğin mücadelesi de!	20-21
Fransa'ki büyük kitle hareketliliği hız kesiyor..	
Eylem dalgasının gücü ve zaafiyeti	22
ABD, Ortadoğu ve Filistin.	23
BDSP Esenyurt'un 15-16 Haziran paneli	24
Sivaslar'da yakılmak istenen geleceğimizdir!.	25
Fantezi fabrikaları	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/24 (114) ● 21 Haziran 2003

Fiyatı: 500 000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@tnn.net

Kitap istemek için e-mail adresi:

eksenyayincilik@superonline

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Hükümet bir yandan AB'ye uyum adı altında ardı ardına göstermelik demokrasi paketleri açarken, diğer yandan demokratik hak ihlalleri, kazanılmış hakların gaspları artarak devam etmekte.

İşkence ve baskılar hiç bitmiyor, işkenceciler aklanmaya, işkence görenler suçlanmaya devam ediliyor. Bir tiyatro sahnesinin dekorlarından bile "bölünme" paranoyalarına malzeme çıkarabiliyor, oyuncular hakkında Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde açabiliyorlar.

Daha da vahimi, en temel ve vazgeçilemez hakların başında gelen çalışma ve yaşama hakkını gaspederek, işçi ve emekçileri kitlesel işsizlik ve açlık batağına mahkum edecek yasaları el çabukluğuyla meclisten geçiriyor, yürürlüğe sokuyorlar.

Bu böyle olduğu halde, Avrupa demokrasilerinden hiçbir tepki, hiçbir itiraz duyulmuyor. Nasıl duyulsun ki, zaten onların anladığı, uyguladığı ve üyelik için dayattığı demokrasi işte böyle bir şey. İşçi ve emekçi kitlelere yönelik her türlü hak gaspını onlar da ellerinden geldiğince, sınıf izin verdiği oranda uygulamakta. AB'nin merkezindeki metropoller, haftalardır işçi eylemleriyle çalkalanıyor. Sebebi ise buradakıyla aynı; sınıfın kazanılmış haklarını ortadan kaldırma çabaları.

Avrupa'daki işçiler kazanılmış haklarını korumak için direniyor. Türkiye'de ise tam da şanlı 15-16 Haziran direnişinin yıldönümüne yakın çıkarılan yeni iş yasasına karşı sendikalar tam bir ölü sessizliğine bürünmüş durumda. O derece ki, önceki yıllarda göstermelik/geçişirmelik de olsa 15-16 Haziran yıldönümleri hatırlanırdı. Bu yıl, böylesine ağır bir saldırı karşısında işçilere direniş sözcüğünü hatırlatmamak için olsa gerek, direnişin yıldönümü adeta unutuldu.

Unutturulmaya çalışılan bir başka yıldönümü 2

Temmuz'da. Dinci gericilerin devlet desteğiyle işlediği bu vahşi katliamın yıldönümünde yapılacak etkinliklere şimdiden hazırlanmak gerekiyor. Katliamlarla birlikte hak gasplarının da hesabını sormak için...

Kuşatmayı yarmak için öncü ve devrimci işçiler bir adım öne çıkmalıdır!

İşçiler fabrika temelli eylemlere yöneliyor

Sınıfın özellikle özelleştirme tehdidi altındaki bölükleri bir süredir irili ufaklı bir dizi eylemlilikle seslerini duyurmaya, saldırıları püskürtmeye çalışıyorlar. TEKEL'e bağlı farklı illerdeki pek çok fabrikada işçiler, özelleştirmeye geçit vermemek için iş yerlerini terketmeme eylemi başlattılar. TÜPRAŞ ve PETKİM işçileri ise iş çıkışlarında birlikte gösteriler düzenliyorlar.

Düzenlenen merkezi eylemlere katılan ileri öncü işçiler, sonuç almak için mutlaka üretimden gelen gücün kullanılmaya başlanması gerektiğini ifade ediyor, içi boş eylemleri mahkum ediyorlardı. Bir süredir devam eden sessizliğin ardından iş yeri-fabrika merkezli eylemlerin başlatılması, öncü-ileri işçiler nezdinde ifadesini bulan bu eğilimin yalnızca onlarla sınırlı olmadığını gösteriyor.

Merkezi bir takım eylemliliklerden sonra sessizliğe gömülen sendika bürokratlarının aksine, işçiler bu saldırıları bekleyerek zaman kaybetmeye niyetlerinin olmadığını iş yerini terketmeme ve dayanışma eylemleriyle ortaya koyuyorlar. PETKİM ve TEKEL örneğinde olduğu gibi, sınıf kardeşleriyle birlikte hareket etmenin, henüz sınırlı da olsa, anlamlı pratik örneklerini sergiliyorlar vs.

Ama bu olumlu örnekler, işçi sınıfının hala da saldırılara karşı ciddi bir mücadele programından, saldırıları göğüsleyecek bir örgütlülüğün ve sınıf dayanışması ihtiyacından yoksun olduğunu değiştiriyor.

Kuşkusuz ki işyerini terketmeme, iş yavaşlatma, iş çıkışlarında toplu yürüyüşler türünden eylemler henüz yetersiz, güçsüz ve sonuç almaktan uzaktır. Kendiliğinden geliştiği ölçüde bu son derece olağandır da. Bugün için önemli olan, bu eylemlerin mücadele eğilimini güçlendirmesi, sınıf tabanında kaynaşmayı sağlaması ve ne yapılması, nasıl yapılması gerektiği sorununa açıklık kazandırıyor olmasıdır. İşçilerin yalnızca bu eylemlere katılmakla kalmayıp, aynı zamanda bir tartışma ve saldırılara hazırlık süreci de yaşamasıdır.

Sınıf tabanında mücadele arayışı artıyor

İşçileri işyeri merkezli eylem biçimlerine başvurmaya zorlayan, birlikte mücadele etme arayışına sokan da sendikaların bu ihtiyaca yanıt vermemesi; bu ihtiyaca yanıt verecek eylem biçimlerinden bilinçli olarak uzak durmasıdır. Sendika bürokratlarının biriken mücadele ihtiyaçlarını karşılamak gibi bir çabayı kendilerine dert edinmedikleri öteden beri sıradır. Özelleştirmeler nedeniyle harekete geçmek

zorunda kalan kimi daha ileri konumda olan sendikalar da buna dahil.

Mevcut sendikaların bırakalım sonuç alıcı, ciddi bir mücadeleye öncülük etmeyi, sınıfı arkadan hançerlemek gibi bir role soyduklarını, yasak savma türünden tutumlar aldıklarını yaşanan bir dizi örnekten biliyoruz. Bugün sendikalar genel grev gibi bir silahı devreye sokmak bir yana, çoktandır sınıf dayanışmasının en mütevazı, görece gerçekleştirilmesi en kolay görevlerinden bile uzak duruyorlar. Bunun en son örneği, geçen yıl Paşabahçe işgali sırasında yaşandı. İki hafta boyunca süren fabrika işgali, ciddi hiçbir kazanım elde edilmeden bizzat sendika yöneticileri tarafından bitirildi. Beykoz-Paşabahçe işçileri direnişirken aynı sendikada örgütlü diğer fabrikalarda üretim sürdürüldü, ciddi hiçbir destek eylemi örgütlenmedi. Yakın zamanda özelleştirme saldırısına hedef olan 6 sendika, sözde daha yakın bir işbirliği ve birlikte mücadele kararı aldılar. Ama şimdiye kadar bunun pratikte ciddi bir yansıması olmadı.

Öte taraftan işçi sınıfı bu ihtiyacı karşılamaya dönük güçlü bir çabayla karşılaşabilmiş, bağımsız devrimci bir sınıf çalışmasıyla kuşatılabilmiş değil.

İşte işçileri kendiliğinden harekete geçiren ve arayışa sokan nedenlerden biri bu tabloya diğeri de kritik bir aşamaya gelen özelleştirmelere karşı geç kalınmış olmasıdır. PETKİM işçileri bu gecikmişliğin faturasını ihalenin sonuçlandırılmasıyla ödediler. Üstelik özelleştirmelere karşı görece daha ileri bir tutum almakla bilinen Petrol-İş'e rağmen.

Bu aynı akıbetin TEKEL'de, TÜPRAŞ'ta, TELEKOM'da, SEKA'nın ve Sümerbank'ın eldeki diğer fabrikalarında yaşanmaması için işçilerin inisiyatifini ele alması, fabrika temelinde başlattıkları

pasif eylem biçimlerini hem militanlaştırması hem de yaygınlaştırması gerekmektedir. Özelleştirme gibi sermaye için stratejik önemi olan bir saldırının püskürtülmesi için kuşkusuz bu da yetmez. Saldırı kapsamındaki işletmeler başta olmak üzere, sınıfın tüm gücüyle harekete geçmesi en etkili silahlarını kuşanması gerekmektedir. Bu ne kendiliğinden başarılabilir, ne de sendikacılara bırakılabilir bir görevdir.

“Ortak direniş-ortak komite” ve “sınıf dayanışması” şiarıyla öncü müdahale!

Güncel planda mesele karşımıza tam da tabandan yükselen, işçi sınıfının üretimden gelen gücünü devreye sokacağı, eylemli sınıf dayanışmasını yükselteceği dışı dış mücadele eğilimine pratik bir itilim kazandırmak ve hareketin akacağı kanalları yaratmak biçiminde çıkıyor. Hiç de kolay olmayan bu temel görev yerine getirilmeden mücadelenin daha sert, daha kapsamlı biçimlerine hazırlanamaz, süreç tersine çevrilemez.

Tek bir sektörde, tek bir fabrikada bu yönde atılacak adımlar ve ortaya konacak bir direniş, sınıfın arayışına pratik bir yanıt olacağı gibi, ortaya çıkan mücadele eğilimini pekiştirip genelleştirmede de katalizör işlevi görecektir.

Açıktır ki sendikalardan beklenemeyecek böyle bir şey ancak somut, hedefli bir çalışmanın, öncü bir müdahalenin ürünü olabilir. Böyle bir şeyi gerçekleştirmek için elbette bir ya da birkaç fabrika içinde somut ilişkilere yaslanmak büyük bir önem taşıyor. Ama harekete geçmek için başlangıçta ille de özelleştirme saldırısı kapsamındaki bir fabrika içinde bir takım ilişkilere sahip olmak da gerekmez. En azından bu olanaklardan yoksun olmak, süreci dışardan seyretmenin bir mazereti olamaz. Sınıf devrimcileri cephesinden önemli olan, propagandayla ve dışardan seslenmeyle yetinmeyen, öncü bir müdahaleyi devreye sokmaktır. Sınıf dayanışması ihtiyacıyla arayışa giren işçilere karşı sınıf görevlerinin yerine getirilmesidir. Bunun için harekete geçen-geçmeye hazırlanan fabrikalara ve işçilere gösterilecek yakın ilgi başlangıç için yeterlidir.

Üstelik bu kadarı, yalnızca özelleştirmeler nedeniyle ortaya çıkan güncel ve yakıcı görevler. Oysa saldırılar sektör ayrımı dinlemiyor. İşçi sınıfının tamamı, emeğiyle geçinen milyonlar kölelik yasasıyla, genelleşen sefalet ücretleri uygulamasıyla, işsizlik ve işten atılma tehditleriyle çok daha kapsamlı ve çok yönlü aynı kuşatma altında yaşıyorlar.

Sınıfın bu kuşatmayı yarması için çok daha güçlü ve ısrarlı bir sınıf çalışmasına duyulan ihtiyaç her geçen gün artıyor. Burada ortaya çıkan boşluklar doldurulmadan bu tablonun tersine çevrilemeyeceği bilince çıkarılmak ve gerekleri yerine getirilmek durumundadır. Bunun dışında bir seçenek yok.

Kamu TİS'leri sürüyor...

Hükümet sıfır zam dayatıyor!

Sermaye sendikal ihanet çetesinden güç alıyor

Geçmişin sermaye hükümetleri saldırı programlarını hayata geçirmek için yoğun bir propaganda çalışması yürütür, demagogik söylemlerle emekçilerin kafasını karıştırmayı önemserlerdi. '80 sonrasında hükümetler tablosu içinde bu konuda istisna olan tek isim, ANAP'ın kurucusu Turgut Özal'dı. Zenginleri sevdiğini saklamayan, işçi ve emekçilere verilecek kırıntılar için bile sanki kendi cebinden çıkıyormuş gibi davranan Özal bile yeri geldikçe, "aynı gemide olduğumuz" yalanına sarılmaktan geri kalmazdı.

Başbakan Erdoğan ve partisi AKP, sermayeye uşaklıkta yalnızca ANAP'ın değil önceki tüm sermaye hükümetlerinin pabucunu dama atacak gibi görünüyor. Şimdiye kadar ki hükümetlerin yapamadığını yapma iddiası ve kararlılığıyla iş başına gelen AKP hükümeti, demokratikleşme alanında kalan konular dışında, kendi deyimleriyle "popülizm" yapmaya ihtiyaç duymayacak kadar açık davranıyor. Milyonlarca emekçinin taleplerini ve içinde yaşadıkları azgın sömürü koşullarını dikkate almadan sermayenin saldırı paketlerini peşpeşe hayata geçirmeye başladılar. Kölelik yasasını meclisten geçirdiler, özelleştirmelere hız verdiler. Şimdi de kamu işçileri için yüzde tek kurşunluk bir ücret artışı düşündüklerini açıklıyorlar.

Kuşkusuz ki onları bu derecede pervasızlaştıran sendikacı diye geçinen koltuk düşkünü yöneticilerin ihanetçi tutumlarıdır. Sefaletin daha da koyulaşması anlamına gelen sıfır artışa rağmen sendikaların tepesinde yönetici sıfatıyla bulunan (Salih Kılıç) "bu işi diyalogla çözeceğiz" derse, tabii ki sermaye hükümeti de vereceği kırıntıyı bile gözden çıkarmak istemez.

Kamu işçisi sefalete mahkum ediliyor!

450 bin kamu işçisini kapsayan TİS süreci sürüyor. Türk-İş üyesi sendikalar tarafından yürütülen toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde uzlaşma sağlanamayan yerlerde 2 bin 19 işçi adına grev kararı alındı, 34 bin 978 işçi ise grev kararı aşamasında bulunuyor. 94 bin 471 işçi adına uyuşmazlığa gidildi, 130 bin 68 işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi görüşmeleri de arabulucu aşamasında. Türk-İş, ilk 6 ay için gerçekleşen enflasyon artışı %10 refah payı, 2., 3., 4. ve 6. aylar için ise gerçekleşen enflasyon artışı yüzde 5 refah payı talep ediyor.

Türk-İş yönetimi ile hükümet yetkilileri 3 ve 16 Haziran'da bir araya gelmişlerdi. Bu görüşmelerde net bir rakam telaffuz edilmemiş ancak Başbakan Yardımcısı Mehmet Ali Şahin "Bürokratların önerdiği rakamları size vermeyi içime sindiremiyorum" demişti. Türk-İş "ilk önce hükümeti dinleyelim" diyerek baştan uzlaşmaya eğilimli bir görüntü sunmuştu.

Hükümet her TİS sürecinde olduğu gibi bu seferde memurla işçi ücretleri arasındaki farkın kapatılacağını ifade etti. Elbette bu farkı işçi ücretlerini aşağı çekerek yapmayı planlıyorlar. Zaten niyet mektubunda da işçi ve memur ücret farkının azaltılması için taahhütte bulunulmuştu. Zira hükümetin çalışanların ücreti için

bütçeden ayırdığı pay işçiye % 3-4, memura da %5 oranında zammı veriyor. Geline aşamada 19 Haziran'da Türk-İş Başkanı Salih Kılıç ile Başbakan Yardımcısı Mehmet Ali Şahin'in yaptığı görüşmede Şahin, hükümetin önerisini açıkladı: Birinci 6 ay için sıfır zam. İkinci 6 için %7, üçüncü ve dördüncü 6 aylar için %5!

"Asgari ücretle çalışmaya amade" işsizler dikkate alınacak!

Hükümet işçileri sıtmaya razı etmek için ölümü gösterme taktiğini uyguluyor. Bakanlar Kurulu toplantısında Adalet Bakanı ve Hükümet sözcüsü Cemil Çiçek, "Bugün çalışanların belki beş-on misli daha çalışmaya amade milyonlarca işsiz de olduğu hesaba katılarak uzlaşmaya varılır. Yarın (bugün) zannediyorum müzakere süreci başlar" diye konuştu. Kısaca hükümet ya sıfır zammı razı olun ya da işsiz kalırsınız tehdidinde bulunuyor.

Kamu emekçilerine de sefalet ücreti öngörülüyor

Maliye Bakanlığı, devlet memurları ve sözleşmeliler ile memur emekli maaşlarına yılın ikinci yarısı için yapılacak zam konusunda çalışmalara başladı. Maliye yetkilileri memurlara yapılacak %1'lik zammın bütçeye 100 trilyon lira ek yük getireceğini belirledi. Yetkililer, mevcut ödeneklere göre, memura ancak yüzde 5 zam yapılabileceğini bildirdi. 2004 bütçesi hazırlanırken maaşlara ilk 6 ay için %5, ikinci 6 ay için de %7 zam öngörüldüğüne işaret eden yetkililer, "Ancak aile ve çocuk yardımındaki artış, hesabı bozdu. Şu anki koşullara göre ikinci yarı zammı %5'i aşmamalı" dediler.

"Kamu işçisinin aldığı ücret yüksek" yalanı

Hükümet yetkilileri bugüne kadar kamu işçisine dayatılan düşük zamları "kamu işçisinin aldığı ücret yüksek" yalanı ve aldatmacası üzerinden gerekçelendirmeye çalıştı. Ancak bugün bir kamu işçisinin ortalama ücreti net 600 milyon lira civarında. İki yılda enflasyon %118'lerde seyrederken

işçi ücretleri %88'lerde kaldı. İşçinin iki yıllık reel kaybı %14.

Türk-İş Araştırma Merkezi tarafından yapılan araştırmaya göre dört kişilik bir ailenin aylık zorunlu gıda harcaması 453 milyon. Eğer bu hesabın içine ulaşım, kira, giyim, yakacak ve kültür gereksinimleri için yapılması gereken harcama tutarı eklenirse dört kişilik bir ailenin yoksulluk sınırı ortaya çıkıyor. Araştırmaya göre yoksulluk sınırı ise 1 milyar 378 milyon. Demek oluyor ki kamu işçisi açlık sınırında yaşıyor. Gerçeklik böyleyken "kamu işçisi yüksek ücret alıyor" demek tam bir arsızlık örneği olabilir ancak.

TİS'ler sürerken sendika yönetimleri ne yapıyor?

Salih Kılıç, hükümetle yaptığı görüşme sonrası kölelik yasası ve özelleştirme saldırısında olduğu gibi yine benzer bir ifade kullandı ve bunu "talihsiz bir teklif" olarak değerlendirdi. "Kurullarımızda bu teklifleri değerlendirerek, önümüzdeki sürecin kararlarını alacağız" dedi. Kılıç, "Meydanlara inecek misiniz?" sorusu üzerine, "Müzakere süreci içindeyiz. Diyalog kapısı açıktır. Onun dışında kanuni prosedürü yerine getirerek, demokratik reaksiyonlarımızı ortaya koyacağız. Sıfır zam önerisiyle hiçbir zaman diyalog kurulamaz" diye konuştu. Sendikal ihanet şebekesi ne zaman ağzını "bunu kabul etmeyeceğiz" türünden sözlerle açsa, ardından suskunluk ve sessizlikle süreci geçiştiriyorlar. "Demokratik tepkimizi göstereceğiz" söylemi ile de işi, kölelik yasasını olduğu gibi onaylayan Cumhurbaşkanı'na havale ediyorlar.

Kölelik yasasının onaylanmasından sonra işten çıkarmalar konusunda eli iyice güçlenen sermaye devleti, bunun verdiği rahatlıkla "asgari ücretle çalışmaya hazır" milyonlarca işsiz bir tehdit olarak kullanabiliyor. Sendika bürokratları ise kölelik yasasının onaylanması sürecinde yaptıkları gibi, kapalı kapılar ardında hükümet yetkilileri ile görüşerek ihanetlerine bir yenisini daha eklemeye hazırlanıyorlar. Oysa ki TİS süreci kölelik yasası ve özelleştirme saldırısı ile de birleştirilerek kararlı ve militan bir mücadeleye zemin oluşturabilirdi. Ancak sendika ağalarının böyle bir niyeti olmadığı için TİS'leri ücret talebiyle sınırlayarak günü geçiştirmeye çalışıyorlar. Kaldı ki görüşme masasına özünde İMF oturduğu için insanca yaşamaya yeten bir ücret artışı için de kararlı ve hak alıcı bir mücadele çizgisi izlemek gerekiyor.

Öncü işçiler sendikalarına ve TİS sürecine sahip çıkmadığı sürece sendika ağalarının işçi sınıfının karşısına "ne yapalım yoksa işten atmalar yaşanacaktı, biz de kabul etmek zorunda kaldık" şeklinde bir söylemle çıkmaları yüksek bir ihtimal. Eğer kamu işçileri bu tür bir ihanetle karşılaşmak istemiyorlarsa TİS sürecini kölelik yasası ve özelleştirme saldırısı ile birleştirmek, taleplerini bu saldırıları da kapsayacak şekilde genişletmek ve belirlemek durumundalar. Kamu emekçilerine öngörülen %5'lik artış ve kamu emekçilerine dönük Kamu Personel Rejimi Yasası, Kamu Yönetimi Yasası vb. iş güvencesini ortadan kaldıran, çalışma yaşamını esnekleştiren kölelik yasalarına karşı da ortak mücadelenin önünü açacak tarzda hareket etmelidirler.

Bugün ortak mücadele için tabandan doğru biraraya gelmenin koşulları fazlasıyla mevcut. Yeter ki öncü işçi ve emekçiler, işyeri temsilcileri sendikal bürokrasinin ihanetini parçalayacak olan bağımsız devrimci taban örgütlerini yaratmak için harekete geçsin.

Uğur Ziyal'ın ABD ziyareti ve ötesi...

ABD saldırganlığına tam destek sözü!

Dışişleri Bakanı Müsteşarı Uğur Ziyal ABD'yi ziyaret etti. Ziyaretin birinci nedeni Irak savaşında yaşanan "tezkere kazası" nedeniyle ABD emperyalizminin kırılganlığı gidermek, bundan böyle hizmette kusur edilmeyeceğini bildirmektir. İkincisi, İran ve Suriye'ye yöneltilmiş ABD tehdidine tam destek verileceği sözünün verilmesiydi. Üçüncüsü, Irak'ın yağmalanmasında efendisinin sermaye devletine uygun gördüğü payın artırılmasıydı.

Dördüncüsü ise Irak Kürdistan'ındaki gelişmelerden duyulan kaygıydı.

Uğur Ziyal'ın temaslarda bulunduğu ABD Dışişleri Bakanlığı'ndan Richard Armitage, ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Marc Grossman ve ABD Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz "Yakın ilişkilerin devamında mutabık kaldık. Stratejik müttefiklerin konuşması gereken bütün konuları gözden geçirdik" dediler.

Irak'ın yağmalanmasında daha fazla pay

ABD emperyalizmi yakıp yıktığı, yerle bir ettiği Irak'ın yeniden inşası çerçevesinde ABD petrol, inşaat ve gıda tekellerinin önünü açtı. Irak'ın yağmalanması ve borçlandırılması yoluyla petrolüne el konulması süreci hızla işletiliyor. Sermaye devleti de yapacağı "taşeronluk" hizmeti karşılığında alacağı payın artırılması çabasında.

Uğur Ziyal, Irak'ın telekomünikasyon sisteminin yenilenmesi, yeni bir bankacılık sisteminin oluşturulması ve yeniden yapılandırılmasında rol almak istediklerini, ABD'nin vermeyi düşündüğü 8.5 milyar krediyi hızlandırması durumunda bir kısmını Irak'ın inşasında kullanabileceklerini bildirdi.

Kürtlerle ilgili gelişmelerden duyulan kaygı

Irak Kürdistan'daki gelişmeler TC'yi fazlasıyla kaygılandırıyor. KDP ve YNK'nın emperyalist savaşta rol almış olmaları ABD'yi fazlasıyla memnun etti. Bu durum Uğur Ziyal ile yapılan görüşmelerde de yansdı. Richard Armitage, Marc Grossman ve Paul Wolfowitz "Savaş sırasında bazı görevler üstlenerek bize yardımcı oldular. Bu görevler için silahlандılar. Görevlerinin dışına çıktıkları an onları silahsızlandırıyoruz. Irak Kürtler'i ile ilgili gizli bir

gündemimiz yok. PKK-KADEK'den Türkiye'ye tehdit gelmesine izin vermeyeceğiz" dediler.

Bu ifadelerden çıkan sonuç, işbirlikçi KDP ve YNK'nın ABD tarafından sermaye devleti ve İsrail'in yanı sıra üçüncü saçayağı olarak kullanılmak istendiğidir. İkincisi, ABD'nin Türk devletinin kayıtsız şartsız bağımlılığının pekiştirilmesinde, onun Kürt işbirlikçi ağaları konusundaki hassasiyetine oynadığıdır.

Uğur Ziyal "mutabıkız" dedi!

ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Marc Grossman ile yaptığı görüşme sonrasında Uğur Ziyal soruları Grossman ile birlikte yanıtladı ve "Grossman ile çok iyi bir görüşme yaptık. İlişkilerimizin bütün yönlerini gözden geçirdik. Birbirimizle yakın ilişkilerimizin devamında mutabık kaldık. Ve bu yönde çalışmalarımızı sürdüreceğiz. Her alanda ilişkilerimizi geliştireceğiz." dedi.

Uğur Ziyal'ın "mutabıkız" sözcüğü ile ifade ettiği konular şunlar. Birincisi; ABD emperyalizminin Suriye ve İran'a yönelttiği savaş tehdidine sermaye devleti tam destek verecek. Herhangi bir aksaklığa meydan vermemek için iyi bir hazırlık yapacak. Grossman'ın bir gazetecinin "İran'a karşı işbirliğinde nerede duruyorsunuz?" sorusuna verdiği yanıt "mutabık"lığın içeriğini orta yere serdi. Grossman; "Tam burada, müsteşarın yanında duruyorum" dedi. İran, Suriye halklarının ketledilmesinde, İran ve Suriye'nin yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarına el konulmasında "mutabık" kaldılar. Bu yanılla ABD ile Ziyal'ın yaptığı görüşmeler esas olarak İran ve Suriye halklarının başına çorap örme çerçevesinde şekillendi. Mutabıklığın daha da pekişmesi için Türkiye'nin "istikrar gücü"ne davet edilmesi konusunda ABD yetkilileri "evet" ya da "hayır" ifadelerini kullanmaktan kaçındılar. Türkiye'nin Irak'ta oluşturulacak "istikrar gücü"ne katılımını önümüzdeki dönemde ABD'ye yapacağı hizmette göstereceği performansa bağlamış oldular.

Görüşmelerde sermaye devletinin yapacağı işler de bir bir önüne konuldu. Grossman yaptığı açıklamada, " Hamas, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi, Hizbullah gibi örgütleri artık beslemeyin diyeceğiz. Bu konuda birşeyler yapacağız. Birilerinin Suriye'ye, İran'a ne kadar ciddi olduğumuzu söylemesi gerekiyor." dedi. Suriye ve İran'a yönelik emperyalist tehditin iletilmesinde ve kendinize çeki düzen verin denilmesinde aracılık hizmetini sermaye devleti yürütecek.

Sonuç yerine

Bu ziyaret, iktisadi ve siyasi planda ABD emperyalizmine tam bağımlılığı bir kez daha tescil etmiştir. Daha önemlisi ise, ABD emperyalizminin savaş tehdidine tam destek vereceğinin, çıkacak savaşlarda rol alacağını ortaya konulmuş olmasıdır.

Tüm bu gelişmelerden işçi sınıfı ve emekçilerin payına düşen ise kardeş İran ve Suriye halklarının kanının dökülmesi, onbinlerce evladının böylesi kirli savaşta yitirilmesi olacaktır.

Emperyalist savaş tehdidine karşı mücadele görevi Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin önünde durmaktadır. Sermaye devletinin bu hayasızca savaş planında rol almasını engelleyecek biricik yol, işçi sınıfı ve emekçilerin emperyalist savaşa karşı yürütecekleri mücadeledir.

Tekelci sermaye PETKİM'e göz koyan Uzanlar'a çelme takıyor...

ÇEAŞ ve Kepez Elektrik operasyonu

Uzanlar'ın PETKİM ihalesini kazanmasının üzerinden henüz birkaç gün geçmişti ki, hükümet bu holdingin elindeki Çukurova Elektrik (ÇEAŞ) ve Kepez Elektrik şirketlerine el koydu. Bununla ilgili kararname Cumhurbaşkanı tarafından da onaylanarak yürürlüğe sokuldu.

Uzanlar-hükümet kapışmasının bahaneleri

Hükümet, ÇEAŞ ve Kepez'e sözleşmenin gereklerine uygun davranmadıkları, sürekli olarak problem yarattıkları, kamuyu büyük zarara uğrattıkları, devlet kurumlarına borçlarını ödemekten kaçındıkları için el konulduğunu söylüyor. Uzanlar'ın burada sayılanlardan çok daha fazlasını yaptıklarını, on yıldır burada bir yağma ve talan imparatorluğu kurduklarını başta Çukurova ve Antalya bölgelerinde yaşayanlar olmak üzere herkes biliyor.

Ama bütün bunlar hükümetin doğru söylediğini, şirketlere gerçekten de bu nedenlerden dolayı el konulduğunu göstermiyor. Çünkü hükümetin suçlamak için ortaya koyduğu, sözleşmelere uymama, kamuyu zarara uğratma türünden şeyler sadece Uzanlar'a has davranışlar değildir. Usulsüzlük yapma, sözünü tutmama, devleti dolandırma, işine gelmediğinde yasaları hiçe sayma; bütün bunlar tüm bir sermaye sınıfının genel davranış özelliğidir. Dolayısıyla eğer bunlar yeterli gerekçeyi oluştursaydı sadece Uzanlar'ın şirketlerine değil, Türkiye'deki bütün holding ve bankalara el konulması gerekirdi.

Üstelik Uzanlar bütün bu söylenenleri yeni ve gizli saklı yapmış da değil. Özelleştirmeyle bu şirketleri aldığı '93 yılından bu yana, hükümetlerin, mahkemelerin gözlerinin içine baka baka tüm marifetlerini sergiliyor. Ve sadece ÇEAŞ ve Kepez değil, Uzanlar'a ait tüm şirketler benzer şekilde davranıyor.

Dolayısıyla, hükümetin ÇEAŞ ve Kepez'e el koymak için ileri sürdüğü gerekçeler hiç de inandırıcı değildir. Bu el koyma operasyonunun gerisinde başka şeyler, Uzanlar'dan duyulan başka türden rahatsızlıklar yatmaktadır.

Uzanlar'ın karşı propaganda olarak ileri sürdüğü, "AKP Genç Parti'den korkuyor. Yerel seçimlerde Genç Parti'nin büyük başarılar elde etmesinden çekiniyor. Bu nedenle de Uzanlar'a saldırıyor" düşüncesi de ciddi dayanaklardan yoksundur. AKP'nin Genç Parti'yi bir siyasi rakip olarak gördüğü, ondan bir parça çekindiği doğrudur. Fakat eninde sonunda AKP sermayenin hizmetinde olan bir partidir. Dolayısıyla sermayenin desteğini arkasına almadan sırf kendi siyasal kaygıları için bir holdinge savaş açması, onu sıkıştırmaya çalışması mantıklı değildir. Ama şu da açık ki, AKP hükümeti bu olayı Genç Parti'ye karşı mümkün olduğu kadar kullanmaya çalışacaktır. Genç Parti'nin sahibi Cem Uzan'ın Bursa'da yaptığı konuşma üzerinden yargılanmasının önünün açılması AKP'nin de bu süreçten Genç Parti'yi geriletme için faydalanmak istediğini göstermektedir.

El koyma operasyonunu büyük sermaye istedi

El koyma operasyonunun gerisinde büyük sermaye gruplarının (ki bunların başında Sabancı Holding

gelmektedir) Uzanlar'dan duydukları rahatsızlık yatmaktadır. Bu rahatsızlık belli düzeylerde yıllardan beri vardı. Uzanlar bir anlamda sermayenin haşarı, ama katlanılabilir çocuğuydu. Fakat PETKİM ihalesinin Uzanlar'a bağlı bir şirket tarafından kazanılması bardağı taşıran son damla oldu.

İhalenin beklenmedik bir şekilde Uzanlar tarafından kazanılması diğer sermaye gruplarını kaygılandırmıştır. Kendi cephelerinden haksız da sayılmazlar, çünkü PETKİM başta Sabancı Holding olmak üzere bu sermaye gruplarına bağlı bir çok şirketin hammadde ihtiyaçlarını karşılamaktadır. Uzanlar'ın PETKİM'e sahip olması, sermaye grupları arasındaki çıkar çatışmalarında onlara paha biçilmez imkanlar sağlayacaktır.

Nitekim Sabancı Holding ÇEAŞ üzerinden bunun deneyimine sahiptir. Sabancı Holding'e ait fabrikaların çoğu Çukurova'dadır ve gereksinim duyduğu elektrik enerjisini Uzanlar'a ait ÇEAŞ'tan temin etmek zorundadır. Uzanlar bu durumu Sabancı Holding'le ilişki ve çatışmalarında her zaman bir koz olarak kullanmış, hatta zaman zaman Sabancı'nın yeni yatırımlarını bu yolla sabote etme yoluna bile gitmiştir. Şimdi petro-kimya alanında da Uzanlar'a bağımlı olmak Sabancı Holding için kolay kabul edilebilecek bir şey değildir.

Uzanlar'ın PETKİM'e sahip olmasından rahatsız olan sadece Sabancı değildir. PETKİM'le içli dışlı çalışmak durumunda olan POAŞ'ın sahibi Doğan Holding ve başka pek çok sermaye grubu için de benzer rahatsızlıklar söz konusudur. Sonuç olarak büyük sermaye gruplarının önemli bir kesimi Uzanlar'ın önünün kesilmesi konusunda hem fikirdir.

Bu doğrultuda PETKİM ihalesinin Uzanlar'da kaldığı belli olur olmaz önce medya, hemen peşinden de hükümet üzerinden fiyatın ucuz olduğu yönünde bir propaganda başlatıldı. Hükümetin akıl hocası ve borazanı durumundaki *Yeni Şafak* ise "PETKİM'i kapan piyasayı esir alır" başlığı altında, PETKİM'in Uzanlar tarafından ele geçirilmesinden diğer sermaye gruplarının pek de memnun olmadığını yazdı. *Yeni*

Şafak'ın yazdığına göre, "Türkiye'deki yaklaşık 2 bin plastik firmasının yüzde 95'inin hammaddesini temin eden PETKİM'i alacak kuruluş, üretim arzı, ürün bileşenleri ve fiyatlara yön vererek piyasaların tek hakimi olacak. Bundan ise petro-kimya ürünlerinin kullanıcıları, KOBİ'ler ve diğer tüketiciler zarar görecektir. Petkim'i alacak kuruluş, isterse piyasayı kendine mahkum edebilecek." *Yeni Şafak* küçük bir ayrıntı(!) olduğu için üzerinden atlamış; bu "iki bin plastik firması"nın içinde Sabancı Holding'e ait araç lastiği üreten büyük fabrikalar, gene Sabancı'ya ait olan ve sentetik iplik üreten SASA, Doğan Holding'e ait POAŞ, Kombassan'a ait olan ve uçak lastiği üreten PETLAS gibi şirketler başı çekiyor.

ÇEAŞ ve Kepez'e el konulmasının ardından ilk açıklamanın Sabancı Holding'den gelmesi de şaşırtıcı değildir. Sabancı Holding'in konuyla ilgili açıklamasında, "Yatırımlarının büyük bir bölümü Çukurova bölgesinde bulunan Sabancı Holding, ÇEAŞ ve Kepez'e devletin el koymasını, bir hukuk devleti olan Türkiye'de yasaların her durumda işlemeye başladığının ve işlediğinin bir kanıtı olarak görmektedir" denilmekte ve hükümetin "kararlı tutumu" övülmektedir. Sadece bu açıklama bile Uzanlar'ın tepesine çullanan güçlerin gerçek kimliklerini ortaya koymaya yetmektedir.

Kavga henüz bitmiş değil. ÇEAŞ ve Kepez'e el konulmasını muhtemelen önümüzdeki günlerde Cem Uzan hakkında açılacak davalar, Uzanlar'a ait gazete ve televizyonlara cezalar yağdırılması vb. izleyecek. PETKİM ihalesinin iptali de giderek güçlenen bir ihtimal.

İşçi ve emekçilerin bu gerici çıkar çatışmasında şu ya da bu tarafı desteklemek gibi bir gündemi yoktur ve olmamalıdır. Çünkü işçi ve emekçiler cephesinden bakıldığında bu kavganın içindekilerin hepsi sermaye sınıfının mensubudur, hepsi emekçi düşmanıdır. İşçi ve emekçilerin gerçek gündemi, kapitalist sömürü ve yağmaya karşı, kölelik yasasına ve özelleştirme saldırısına karşı mücadeleyi örgütlemektir.

ÇEAŞ ve Kepez'e el konulmasıyla bir kez daha görüldü...**Özelleştirme yağma ve talandır!**

1993 yılında özelleştirilerek işletme hakları Uzanlar'a devredilen ÇEAŞ ve Kepez Elektrik şirketlerine devletçe yeniden el konuldu.

Hükümet el koyma gerekçesi olarak bu şirketlerin yaptığı usulsüzlükleri öne sürse de, gerçek nedenin Uzanlar'ı frenlemek olduğu açık. Fakat bu arada yaşanan dalaşma sayesinde kirli çamaşırlar da ortaya döküldü. Kamuoyu, ÇEAŞ ve Kepez Elektrik'te yaşanan pek çok şeyi öğrendi, özelleştirmenin kime hizmet ettiğini, ne tür sonuçlara yol açtığını bir kez daha bütün açıklığıyla görme imkanı buldu.

Bir özelleştirme klasığı

Hükümet yetkililerinin söylediklerinden şunları çıkartıyoruz. Uzanlar yapılan sözleşmenin hiçbir maddesine uymamışlar. Sadece işletme hakkına sahip oldukları halde santralleri, iletim ve dağıtım tesislerini kendi malları gibi kullanmışlar. Yeni kamulaştırılan yerlerin tapusunu hazineye değil kendi üzerlerine yapmışlar. Kamuya ait santrallerden elektrik enerjisi aldıkları durumlarda bunun fiyatını kendi kafalarına göre belirlemişler. İşlerine gelmeyen, yatırım gerektiren tesisleri devralmamışlar. Kamu kuruluşlarına ödemeleri gereken paraları ya geciktirmişler ya da hiç ödememişler.

Uzayıp giden listeye biz de eklemeler yapalım.

Özelleştirme İdaresi tarafından Rumeli Grubu'na (Uzanlar'a) devredilen şirketler

Kuruluş adı	Satış yılı
1- Bartın Çimento	1993
2- Çukurova Elektrik	1993
3- Ergani Çimento	1997
4- Gaziantep Çimento	1992
5- Gümüşhane Çimento	1996
6- Kepez Elektrik	1993
7- Ladik Çimento	1993
8- Lalapaşa Çimento	1996
9- Şanlıurfa Çimento	1993
10- TOE - 1. satış	1993
TOE - 2. satış	2000
11- Trabzon Çimento	1992
12- Van Çimento	1996
13- Metaş	1995

Özelleştirildiği günden itibaren bu işletmeler çalışanlar için tam bir sömürü cehennemine dönmüş. Buralardaki sendikal örgütlenme tasfiye edilmiş. Esnek çalışma ve taşeronlaştırma hakim kılınmış. Pek çok işçi haftada 9 kişilik gruplar halinde işten atılmış.

Sonuç olarak; Uzanlar hem bu iki şirketi, hem de özelleştirme yoluyla devraldıkları diğer işletmeleri sözleşmelerde yazılı olan kurallara göre değil bütünüyle kendi çıkarlarına göre kullanmışlar. Tam anlamıyla buralarda babalarının çiftliği gibi davranmışlar.

Peki bütün bunlar olurken, bu şirketleri özelleştiren devlet ne yapmış. Tabii ki hiçbir şey. Daha farklı bir şey beklenmediği, bütün bu yağma ve talan sermaye tarafından çok doğal karşılandığı için, hükümetler de kollarını kıpırdatmamışlar. Özelleştirmenin pislüğünün çok fazla dökülüp saçıldığı zamanlarda gönderilen bir iki müfettişle, açılan birkaç göstermelik soruşturmaya herşeyin üstü kapatılmış, yağma ve talan devam etmiş.

ÇEAŞ ve Kepez'de yaşananlar daha önce de

benzerleri yaşanan ve artık klasikleşen bir özelleştirme öyküsüdür. En değerli kamu kuruluşları üç kuruluş karşılığında sermaye gruplarına devredilir. Sermaye ele geçirdiği zenginlikleri yağmalamak için ne gerekiyorsa yapar, büyük vurgunlar vurur. Geriye kalan posayı da gerisin geri devlete iade eder. Önce özelleştirilen, bir süre sonra da yeniden el konulan kamu işletmelerinin, bankaların sayısını sayısı giderek kabarmaktadır. Elbette ki tüm bunların faturasını da işçi ve emekçiler ödemektedir.

Özelleştirme ve yeniden el koyma politikaları bir bütündür. Amaç, sermayeye daha fazla kaynak aktarmak, sermaye gruplarına yeni sömürü, yağma ve vurgun alanları sağlamaktır. PETKİM, TEKEL, TÜPRAŞ ve SEKA özelleştirmeleri de başka bir şeye hizmet etmeyecektir.

İşçi ve emekçiler mücadeleyi yükseltmeli, bu yağma ve talana daha fazla izin vermemelidir.

Elektrik Mühendisleri Odası'nın açıklamasından...**ÇEAŞ, KEPEZ ve son yirmi yıllık enerji politikalarının iflası**

Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı bugün Çukurova Elektrik ve Kepez Elektrik arasında imzalanan imtiyaz sözleşmelerinin iptal edildiğini ve işletilen tesislere de el konulduğunu açıkladı. Bu açıklamayla on yıldan beri süren ve Elektrik Mühendisleri Odası (EMO)'nın da başından beri üzerine gittiği bir kamu yağması ve hukuksuzluk süreci son aşamaya gelmiş oldu.

(...)

Yirmi yıldan beri aynı politika!

Elektrik Mühendisleri Odası yıldıan beri, Türkiye'de yürütülen enerji politikalarının yanlışlığını, bu uygulamaların ülkemizi batağa sokacağını, dışa bağımlı hale getireceğini, kamu kaynaklarının yağmalanacağını ve elektrik fiyatlarının fahiş hale geleceğini söylemiştir. Ancak yurtdışından ve uluslararası sermaye kuruluşlarından gelen ses dışında kulaklarını herşeye tıkayan gelmiş geçmiş hükümetler, EMO'yu duymamayı tercih etmiştir. AKTAŞ,

Beyaz Enerji operasyonu, doğalgaz rezaleti, Enerji bakanı Hilmi Güler'in ülkenin enerji alanında soyulduğuna ilişkin demeçleri, şimdi de ÇEAŞ ve Kepez EMO'nun hiç de yabancı olmadığı sorunlardır.

Biz haklı çıkmaktan bıktık ama ülkeyi soymaya kararlı olanlar cesaretlerinden bir şey kaybetmediler.

ÇEAŞ ve KEPEZ bundan sonra kamu işletmesi olarak kalmalı ve öyle yönetilmelidirler. İlkemizin enerji alanını tam bir bataklık haline gelen politikalar bir an önce terkedilmeli, enerji alanı yeniden tam anlamıyla kamuya devredilmelidir. Bugün yapılmaya çalışılan düzeltmeler, politikalar köklü bir biçimde değişmediği sürece işe yaramayacaktır. Hükümet sonucu değil, bu sonucu yaratan nedeni tartışmadan enerji alanında çözüm üretmeyecektir.

16 Haziran 2003

Özelleştirmeye karşı eylemler sürüyor!

Petkim'in özelleştirilmesine karşı eylemler sürüyor. 17 Haziran günü Petrol-İş Sendikası üyesi Petkim ve Tüpraş işçileri Aliğa'da eylem yaptılar. Sabah saatlerinde işyerlerinin önünde toplanan 2 bini aşkın işçi buradan AKP Aliğa ilçe binasına yürüdü. Alkış ve sloganlarla yürüyen işçiler yürüyüş güzergahını trafiğe kapattı.

Eylemde konuşan Petrol-İş Aliğa Şube Başkanı İbrahim Doğanül; "Şimdiye kadar yapılan özelleştirmelerin hepsinin birer soygun olduğunu ve bu özelleştirmelerin hepsinde şaibe olduğunu" söyleyerek, "Petkim ihalesi de şaibelidir. Hükümet bu şaibeli ihlaleyi halka ve işçilere açıklamak durumundadır, kurumlari

kime satarlarsa satsınlar, sonuçta hepsi aynı. Biz özelleştirmenin kendisine tümünden karşıyız" dedi.

İşçiler daha sonra alkış ve sloganlarla işyerlerine döndüler. Eylem nedeniyle Petkim ve Tüpraş'ta üretim yapılmadı.

15-16 Haziran Direnişi'nin 33. yıldönümü nedeniyle Aliğa'da etkinlikler düzenlendi. Petrol-İş ve Eğitim-Sen'in organize ettiği etkinliklerde panel ve müzik dinletisi gerçekleştirildi, Petkim işçilerinin hazırladıkları "Yeniden 15-16 Haziranlar'a" adlı oyun sergilendi.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

TEKEL işçisi özelleştirmeye karşı direnişe hazırlanıyor

Özelleştirme saldırısının hedefinde bulunan TEKEL işçileri yaptıkları eylemlerle bu saldırıya karşı direneceklerini gösteriyorlar. 13 Haziran günü ülke çapındaki TEKEL işletmelerinde fabrikaları bir gün boyunca terketmeme eylemi yapan TEKEL işçileri, İzmir'de de yaptıkları eylemlerle kararlılıklarını dile getirdiler. Alsancak'taki TEKEL Yaprak Tütün işletmesinde fabrikayı terketmeyen TEKEL işçileri 14 Haziran sabahı eylemi bitirmeden önce kitlesel bir basın açıklaması yaptılar.

Yaklaşık 1000 kişinin katıldığı eylem, aynı saldırının diğer hedefi durumundaki PETKİM işçileri de servis araçlarıyla eylem yerine gelerek bu saldırıya karşı birlikte direneceğini gösterdiler. Özelleştirme karşıtı sloganların atıldığı eylemde, mücadelenin devam edeceği belirtilerek fabrikayı terketmeme eylemine son verildi.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

KESK bölge mitingleri...

Bursa mitingi...

“Kölelik yasasına hayır!”

KESK'in Kamu Personel Rejimi ve Yerel Yönetimler yasa tasarılarına karşı aldığı eylem kararı gereği Bursa'da da 14 Haziran günü bölgesel düzeyde bir miting gerçekleştirildi. Zafer Parkı'nda toplanan kitle Gökdere Meydanı'na doğru yürüdü. Bursa dışında 14 ilden eyleme katılan kamu emekçileri, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Kamu Personel Yasası'na hayır!”, “Parasız eğitim, parasız sağlık!”, “Okullar halkındır satılmaz!”, “Sefaletle teslim olmayacağız!”, “Kahrolsun İMF bağımsız Türkiye!”, “Toplusözleşme hakkımız grev silahımız!”, “Kölelik yasasına hayır!” sloganları attılar.

Kocaeli'den katılımın diğer illere göre nispeten yüksek olduğu eyleme işçi sendikalarından sadece TÜMTİS az sayıda bir kitle ile de olsa destek verdi. Diğer sendikalar yalnızca temsilci düzeyinde katıldı.

Yaklaşık 3 bin kişinin katıldığı eylemde, KESK Bursa Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü ve Eğitim-Sen Şube Başkanı Sayım Gültekin bir konuşma yaptı. Gültekin konuşmasında kamunun küçültülmesi adı altında onbinlerce emekçinin sokağa atılmak istendiğini belirtti. Buna asla müsaade etmeyeceklerini söyleyen Gültekin, mücadelenin yükselerek süreceğini vurguladı. KESK MYK Üyesi Güven Gerçek ise çıkartılmak istenen yasaların emekçilerin işgüvencesini ortadan kaldırdığını, emekçileri gündelikçi işçi konumuna getirdiğini vurguladı. Yasaların geri çekilmesi için hükümeti son kez uyardıklarını söyleyen Gerçek, aksi durumda kamu emekçilerinin işyerlerini terketmeyeceğini ve hizmet

üretmeyeceğini belirtti. Yapılan konuşmaların ve çekilen halayların ardından eylem bitirildi.

SY Kızıl Bayrak/Bursa

Samsun mitingi...

“Genel grev genel direniş!”

Samsun bölge mitingi 14 Haziran günü Artvin, Rize, Trabzon, Giresun, Ordu, Tokat, Amasya, Çorum, Sinop'tan gelen kamu emekçilerinin katılımıyla

gerçekleşti. Saat 13:00'de toplanan kitle Cumhuriyet Meydanı'na yürüdü. Eyleme işçi sendikalarından TÜMTİS, Petrol-İş, Genel-İş üyesi işçiler destek verdi. 3 bini aşkın emekçinin katıldığı eylemde “Genel grev genel direniş!”, “Özelleştirme vatana ihanettir!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganları atıldı. Konuşma yapan KESK Genel Başkanı Sami Evren, çıkartılmak istenen yasaların kamunun talan edilmesine yönelik olduğunu vurguladı. Kamu emekçilerinin ücretlerinin enflasyon karşısında eridiğini belirterek hükümeti toplusözleşme yapmaya çağırdı. Samsun Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü ve SES Şube Başkanı Süleyman Bal ise hükümetin İMF'nin ve sermayenin programını uyguladığını ve bu uygulamaların halkın aleyhine olduğunu belirtti.

SY Kızıl Bayrak okurları/Samsun

Antep mitingi...

“Personel yasasına hayır!”

KESK'in üç bölgede düzenlediği mitinglerden biri 14 Haziran'da Antep'te gerçekleşti. Mitinge çevre illerden Adana, Diyarbakır, Adıyaman, Urfa, Hatay, Malatya, Maraş, ilçelerden Dört Yol, Ceyhan ve Elbistan'dan katılım oldu. Eski otogarda toplanan kitle kısa bir yürüyüşten sonra tren istasyonu önündeki alanda toplandı. En kitlesel katılımı Eğitim-Sen gerçekleştirdi. BES, SES, Tüm Bel-Sen'in katılımı zayıftı. İşçi sendikalarından Türk-İş Bölge Temsilciliği, Tek Gıda-İş Gaziantep Şubesi ve DİSK Bölge Temsilciliği pankartlarıyla katılarak eyleme destek sundular.

Bölge mitingi olduğu düşünülürken katılım zayıftı. Eyleme yaklaşık 4 bin kişi katıldı. Havanın sıcak olmasına rağmen sloganlar coşkuyla atıldı. “Direne direne kazanacağız!”, “Kahrolsun İMF, işbirlikçi AKP!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Susma haykır, halklar kardeştir!”, “Hükümet yasayı al başına çal!”, “Personel yasasına hayır!”, “İşçi-memur elele genel greve!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganları sıkça atıldı.

KESK dönem sözcüsü Kemal Kaya'nın konuşmasının ardından Türk-İş Bölge temsilcisi bir konuşma yaptı. TEKEK'in özelleştirilmesiyle ilgili konuşması sık sık özelleştirme karşıtı sloganlarla kesildi. “TEKEK'e uzanan eller kırılmalı!”, “TEKEK işçisi yalnız değildir!”, “İşçi-memur elele genel greve!” sloganları oldukça güçlü atıldı. Ardından KESK Genel Sekreteri ABD'nin Ortadoğu politikalarını kınayan konuşmasının ardından miting sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Çukobirlik işçileri kapatılma kararına karşı eylem yaptı...

“Çukobirlik kapatılamaz!”

Çukobirlik'te boya, baskı ve iplik dokuma fabrikalarının kapatılmak istenmesi üzerine işçiler sendika şubesi önünde toplanarak AKP binasına doğru yürüyüşe geçtiler. İşçiler Atatürk Caddesi'nden yürümek isteyince polis barikatıyla karşılaştılar. Ara sokaklardan T.

Cema Beriker Caddesi'ne çıkan işçilerin önü tekrar kesildi. Ancak işçiler hükümet karşıtı sloganlarla yürüyüşlerini sürdürdü. AKP binası önünde “Çukobirlik bizindir, kapatılamaz!”, “Hükümet istifa!”, “İş, ekme yoksa barış da yok!”, “İMF defol bu memleket bizim!”, “Hükümet şaşırma sabrımızı taşıma!”. sloganları haykırdı. Çukobirlik Şube Başkanı Ali Caymaz konuşmasında Çukobirlik'in kapatılmasını İMF'nin dayattığına değindi ve “İşçinin güvencesinden çok işyerinin güvencesine önem veriyoruz” sözünü hatırlatarak Çukobirlik'in bir işyeri olduğunu anımsattı.

Sloganlarla eylem sona erdi.

Çukobirlik yönetiminin açıklamasına göre Haziran'da boya ve basma, 4 Temmuz'da ise iplik dokuma kapatılacak.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Yolsuzlukları Araştırma Komisyonu araştırmasını bitirdi...**Ortada yine kocaman bir hiç!**

Meclis Yolsuzlukları Araştırma Komisyonu'nun çalışmalarını tamamladığı ve rapor yazımına başladığı duyuruldu. Komisyonun CHP'li üyelerinden İstanbul milletvekili Ahmet Gürüz Ketenci, komisyon çalışmalarına ilişkin açıklamasında; "Meclis bu sefer yolsuzlukların hesabını sormakta kararlıdır. Kimse bu komisyondan geçen dönemlerde yaşadığı gibi bir aklama-paklama beklemesin" diyor. Ama sözünü ettiği komisyon,

yolsuzlukların -daha önce açığa çıkarılmış olanların bile- binde birini ele almış değil. Haberlere yansıdığı kadarıyla, komisyon, esas olarak ANAP eski başkanı Mesut Yılmaz'la bağlantılı konularla ilgilenmiş görünüyor. Onca yolsuzluk iddiası ve davası bulunmasına rağmen, AKP'li başbakan ve çevresine ise yanaşmadılar bile.

Yakınlarına bile yanaşmayan iki küçük örnek: Gümrük ve Maliye müfettişleri, Sanayi ve Ticaret Bakanı Ali Coşkun hakkında "evrakta sahtecilik" ve "kaçakçılık" savıyla İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulundu. Bakana isnat edilen suç İhlas Bisanlar Sanayi ve Ticaret AŞ'nin üst düzey yöneticiliğini yaptığı döneme ait.

Maliye Bakanı Kemal Unakıtan kendisine bağlı Bütçe ve Mali Kontrol Genel Müdürlüğü, Gelirler

Genel Müdürlüğü, Milli Emlak Genel Müdürlüğü ve Hazine'nin İç Ödemeler Saymanlığı'nın denetlenmesine 30 Mayıs '03 tarihinde onay verdi. Bir hafta sonra herhangi bir gerekçe göstermeden kendisine ve hazineye bağlı kurumları denetim programından çıkardı. Biri hakkında suç duyurusu da bulunan dönemin bu iki bakanı ve faaliyetleri komisyonun ilgi alanı dışında kalıyor doğal olarak!

Diğer yandan, artık herkes biliyor ki, böyle büyük yolsuzlukların üç temel ayağı var. Kapitalist-politikacı (bürokrat)-güvenlikçi (polis, MİT ya da asker). Biri iş bitiriyor, diğeri göz yumuyor (MİT'in kullandığı belirtilen Çakıcı'nın büyük ihalelerde üstlendiği role bakılırsa iş göz yummanın çok ötesine geçiyor), işadamı parayı topluyor. Tabii, buna destek veren her kişi veya birimi de fazlasıyla "görmesi" gerekiyor. Bu

böyle olduğu halde, başbakan kalkıp, işadamlarının yolsuzluklar konusunda pek hassas davranmadığından yakınıyor. İşadamları adına Erdoğan'ı yanıtlayan Koç da, başbakanın kısmen haklı olduğunu, daha hassas davranmaları gerektiğini söylüyor.

Burada önemli olan herhangi bir yolsuzluk soruşturmasında Koç adının geçip geçmemesi değil. Çünkü ne Erdoğan Koç'tan söz ediyor, ne de Koç kendi adına yanıt veriyor. Her iki taraf da "işadamı" genellemesiyle konuşuyor.

Bu durumda CHP'li komisyon üyesinin sözleri kimi kandırabilir ki? Yolsuzlukların üzerine gitmekte kararlılar mı, kimse aklama-paklama beklemesinmiş!.. Bu bakışla, bu zihniyetle yolsuzlukların üzerine gidilmeyeceği artık herkes tarafından biliniyor.

Karşılıklı suçlamalar!

Dönemin Mali Şube Müdürü Şerafettin Bural (Balina operasyonunun yürütüldüğü İzmir'de Mali Şube Müdürü, Örümcek Ağı operasyonu sırasında Ankara Mali Şube Müdürü iken görevden alındı) komisyona verdiği ifadede; "687 firmanın yaptığı hayali ihracatta 56 milyar doların hortumlandığını, ancak 5 milyar dolarlık 2 olayın çözüldüğünü, 38 teşekkülün henüz tam olarak ortaya çıkarılmadığını; bu işin tepesindeki siyasetçiye de siyasetçinin kardeşine de ulaştıklarını" söyledi. Siyasetçi Yılmaz, kardeşi de Turgut Yılmaz oluyor. Bural ayrıca, "T. Yılmaz ekibimizi dağıttı, soruşturmanın önünü kesti" diyerek, açıktan isim de veriyor.

Polisin bu suçlamasına karşı Mesut Yılmaz komisyona verdiği ifadesinde; "Bu yasalar düzeninde Emniyet ve MİT'in bu yapıyla çetelerle mücadele mümkün değil. Anında her türlü bilgiyi alıyorlar. Kolları devletin içine sızmıştı çetelerin. Devletin kurumları, çetelerle mücadelede bana yardımcı olmadı. Ben de bu nedenle Emniyet ve MİT içinde özel birim kurulmasını sağladım ve o zaman başarılı olduk. Bu özel birimlere örtülü ödenekten para verdim. Villa tahsis ettim, her türlü imkanı sağladım" diyerek, suçu aynen emniyete havale etmiş oldu.

Her iki tarafın ifadelerinde de kendilerini temize çıkarmaya yönelik kısımları geçerse, ortada aynı çıplak gerçek kalıyor: Kimi zaman elele kimi zaman birbirinden bağımsız biçimde

emniyet de siyaset de yolsuzluk konusunun öznesi konumundalar. Dün DYP, ANAP, DSP.. Bugün ise AKP. Partilerin hükümet nöbeti değişiyor, ama durum değişmiyor. Emniyet'te ise işler daha çetrefil. Orada nöbet değişikliği de söz konusu değil. Sadece çok fazla deşifre olduğunda görev yeri değişebilir. Bu da durumu esastan etkilemez.

Komisyona, görevine ve iddiasına dönersek; hiçbir taşı yerinden oynatmadan yolsuzlukları ortaya çıkarmayı iddia etmenin ne kadar büyük bir yalan ve oyalamaca olduğu ortadadır. Bu oyunu son yıllarda hemen her hükümetin birer kez oynamış olmasına rağmen ortada kocaman bir hiçten başka bir şey bulunmuyor. Ki, iddianın en ateşli savunucularından biri olan M.Yılmaz bugün hedefteki adam konumuna düşmüş durumdadır. Onun nöbetinde açılmış olan yolsuzluk dosyalarının da sadece kendi suçlarını aklama amacıyla kullanıldığı hafızalardadır.

Şimdi "yolsuzlukları soruşturma" adı altında kendi yolsuzluklarının üstünü örtme sırası AKP hükümetine ve onun hakkında en fazla yolsuzluk iddiası/davası bulunan başkanı Erdoğan'a gelmiş bulunuyor.

Biraz da biz oyalayalım, bu da böylece sürer gider, diyorlar. Bir yere kadar da "haklı"lar. O "bir yer" yolsuzlukların tek mağduru konumundaki işçi ve emekçi kitlelerin "artık yeter!" diyeceği yerdir. Bu ise, yolsuzluklarla birlikte bu soygun ve sömürü düzeninin de sonu olacaktır.

Sicili bozuk**"demokratik" devlet!**

Gün geçmiyor ki yeni bir işkence veya yeni bir hak ihlali ile karşılaşmayalım. Devlet, yapısı gereği bunu hiç aksatmıyor. Tüm kesimleri bu korku batağında ezmek, sermayenin önündeki tüm engelleri kaldırmak istiyor. Bunu yaparken de toplumun tüm ilerici, mücadeleye eğilimli kesimlerine gözdağı vermek istiyor.

Sinop'ta 1 Mayıs'a katılan 46 işçi, kamu emekçisi ve öğrenci hakkında soruşturma açıldı. Valilik "suçlular"ın bundan sonraki hareketlerini yakından izleyecekmiş. Yani yasal 1 Mayıs eylemine katılmak bile potansiyel birer "suçlu" olarak izlenmeye yeterli bir gerekçe.

Diyarbakır'da öğretmene Kürtçe laf attıkları gerekçesi ile 2 öğrenciye işkence yapıldı. İşkence sırasında çocukların suratına insan dışkı sürüldü. Ayrıca "ibret-i alem olsun" diye çocuklar kent merkezinde dolaştırıldı.

İstediklerini yapmakta ve yaptırmakta özgür olan polis bu sefer de İstanbul Laleli'de bir seyyar satıcıya zorla çiğ balık yedirdi. İşsizlikten dolayı en çok tercih edilen iş, işportacılık ya da küçük bir yemek tezgahı açmaktır. Hayatın zorlukları yetmezmiş gibi polislerle de uğraşır bu alanda çalışanlar. Laleli'de balıkçılık yapan M. Kakız tezgahındaki çiğ balıkları zorla yemek zorunda kaldı. Ayrıca kuruyemiş satan M. Gümüş fıstıkları kabuğu ile, tatlı satan S. Çakmak tatlıların tümünü polis zoruyla yediler.

DEHAP İstanbul Kadın Kolları yöneticisi Gülbahar Gündüz kaçırılarak işkence gördü, taciz ve tecavüze uğradı. Birçok yerinde darp ve kesik var. Aynı zamanda suratında sigara söndürülmüş.

Sicili bozuk Erdoğan'ın bir konuşması sırasında iki genç gerçekleri haykırdılar. Ardından demokrasi gereği yaka paça salondan çıkartılarak tuvalete kilitlendiler. Erdoğan da "zaten sicilleri de bozuk" diyerek esasta büyük bir gaf yaptı.

Irak'ta işgal karşıtı direniş büyüyor...

İşgalciler katliamcılıkta sınır tanımıyorlar!

Irak'ta ABD'nin zafer ilanının bir geleceğinin olmadığı gün geçtikçe kesinlik kazanıyor. İşgal karşıtı direniş her geçen gün yaygınlaşıyor. Öyle ki, son bir hafta içerisinde Irak, Bağdat'ın düşmesinin ardından bu yana yaşanan en şiddetli çatışmalara sahne oldu. İşgal güçlerine karşı birçok yerde silahlı saldırı düzenlenirken, işgal karşıtı kitle protestoları da sürdü. Bu gelişmelere paralel olarak işgal güçleri terör estirerek, katliamlar gerçekleştirerek büyüyen direnişin önünü almaya çalıştılar. Son bir hafta içerisinde ağır silahlar, uçaklar ve helikopterlerin kullanıldığı operasyonlar sonucu 100'den fazla Iraklı katledildi. Onlarcası yaralanırken, yüzlercesi de tutuklandı. Bu vahşi teröre rağmen önümüzdeki günlerde işgal karşıtı direnişin yaygınlaşacağı işgal güçlerince de kabul edilen bir gerçek durumunda. Irak onlar için giderek tam bir bataklık haline geliyor.

İşgal karşıtı silahlı direniş ve kitlesele protestolar büyüyor!

İşgalci güçlere yönelik silahlı saldırıların yoğunluğu, burjuva medyanın Amerikancı kalemlerini dahi savaşın henüz bitmediğini kabullenmek zorunda bırakmış bulunuyor. Son bir hafta içerisinde özellikle Bağdat'ın kuzeyinde ağır silahların da kullanıldığı birçok saldırı gerçekleştirildi. Saldırıların sonucu birçok ABD askeri öldürülürken, içerisinde askeri helikopterlerin de olduğu çok sayıda askeri araç tahrip edildi. Silahlı direniş tek bölgeyle de sınırlı kalmayarak yayılmış durumda. İşgal güçleri Irak topraklarında rahat hareket edemez hale gelmiş bulunuyorlar.

Küçük gruplar halinde hareket eden silahlı güçlerin merkezi bir koordinasyona sahip olup olmadıkları henüz bilinmiyor. Ancak eylem ve hareket tarzı açısından belli bir uyum gösterdikleri şüphesiz. Yoğunluğunu artıran ve işgalci güçleri acz içerisinde bırakan bu eylemler, yolaçtıkları askeri sonuçlardan öte, halkın silahlı direnişe yönelik eğilimini daha da güçlendiriyor. Nitekim çeşitli kentlerde düzenlenen gösterilerde işgalcileri her ne pahasına olursa olsun kovma kararlılığı ortaya konuluyor. Birçok kitle gösterisinde eylemci halk işgalci askerlerle karşı karşıya geliyor. İşgalci güçler neredeyse her işgal karşıtı gösteriye karşı silah kullanıyor. Bu ise işgali parlatmak için kullanılan "demokrasi" cilasından neredeyse hiçbir şey bırakmamış durumda. İşgal karşıtı direnişin yoğunluk kazanması üzerine işgal yönetimi son olarak, işgal karşıtı gösteri, yürüyüş ve bildiri dağıtılmasını yasaklayarak bu durumu tescillemiş oldu.

Geçtiğimiz hafta Bağdat'ta sokakları dolduran eski Irak ordusunun askerleri, maaşlarının ödenmemesini

protesto ederek, bundan sonra işgalci ordu güçlerine karşı intihar eylemlerine başvuracaklarını ilan ettiler. ABD askerlerinin bu protestoya karşı aldığı tutum değişmedi. İki gösterici öldü, çok sayıda insan yaralandı. Bu eylem Irak'ta gerçekleşen işgal karşıtı protestolardan sadece biri. Ancak direnişin geleceğini göstermesi bakımından önemli bir eylem niteliğinde. Öncelikle işgale ve işgalin yarattığı sonuçlara karşı büyüyen tepki artık işgalcilerin demokrasininin sınırlarını aşmaktadır. İkincisi, savaş öncesinde sayısal olarak dünyanın en büyük ordularından biri sayılan Irak ordusu dağıtılmasına karşın henüz silahsızlandırılmamıştır. Ayrıca Irak halkının büyük bir bölümü savaş dolayısıyla silahlanmış durumdadır. Geçtiğimiz hafta işgalcilerin silah bırakmak için belirledikleri süre dolmasına rağmen, teslim edilen silah sayısı birkaç yüzü geçmedi. Irak halkının elinde onbinlerce silah olduğu tahmin ediliyor. Bu silahların gelecekte daha örgütlü ve yaygın biçimde işgal güçlerine karşı kullanılacağı gerçeği işgalcileri korkutuyor.

İşgale karşı büyüyen direnişin bugün çok daha net biçimde gösterdiği bir gerçek, direnişin mezhep farklılıklarını bir yana itmiş olmasıdır. Emperyalistlerin işgal öncesinde mezhep farklılıklarını işgal için önemli bir malzeme olarak gördükleri biliniyor. Ancak bu beklenti daha savaş sırasında çökerken, sonrasındaki gelişmeler de halkın bu tutumunu güçlendirdiğini gösteriyor. Öyle ki, Bağdat'ın düşmesinin ardından güneyde yoğunlaşan protestoların ağırlık merkezi Bağdat'ın kuzeyine kaymıştır. Şiiler ve Sünniler işgale karşı direnişte birlikte hareket etmektedirler. İşgal karşıtı eylemler geçtiğimiz hafta Sünni halkın yaşadığı bölgelerde yoğunlaşırken, Şiilerin yaşadıkları bölgelerde de devam etti. Basra'da toplanan binlerce Iraklı "Kendi kendimizi yönetmek istiyoruz!" sloganlarıyla yürüdü.

İşgal karşıtı direnişin gelişme seyrinde en önemli belirleyicilerden biri de Filistin direnişidir. Bilindiği

gibi Filistin direnişinin Arap halkları nezdinde önemli bir manevi etkisi bulunmaktadır. ABD ve İsrail siyonizmine karşı Arap halklarını birleştirmekte, Filistin sorununu bir Arap davası haline getirmektedir. ABD'nin Ortadoğu hakimiyeti için Filistin sorununu çözmek, yani Filistin direnişini ezmek kilit önemdedir. Irak'ın işgalinin ardından Filistin'de atılan adımlar, Filistin direnişi şahsında başta Irak olmak üzere Ortadoğu'daki ABD karşıtı direniş odaklarını bu manevi güçten yoksun bırakmayı hedeflemektedir. Ancak Filistin'de yaşanan gelişmeler ABD'nin planlarını bir kez daha boşa çıkarmaktadır. ABD ve İsrail'in Filistin'de yaşadıkları açmaz sürmektedir. Bu durum Irak halkı nezdinde direnişi güçlendiren bir etki yaratmakta, moral bakımından güçlendirmektedir. Irak emperyalistler için Ortadoğu'da ikinci bir Filistin olma yolundadır.

İsrail usulü operasyonlar, artan katliamlar

Irak halkının direnişi karşısında giderek bir batağa saplanan işgalciler, İsrail usulü operasyonları yaygınlaştırıyorlar. Son bir hafta içerisinde işgalci güçler "Çöl akrebi" ve "Yarımada operasyonu" adını verdikleri geniş çaplı katliamlara başvurular. Bağdat'ın batısındaki Felluce, Ramadi ile kuzeyindeki Balad, Bakaba ve Tikrit kent ve kasabaları yoğun bombardımana tabi tutuldu. Onlarca Iraklı bu operasyonlar sonucunda katledildi, yüzlercesi de tutuklandı. Tutuklanan Iraklıların maruz kaldıkları muameleler de gün yüzüne çıkmaya başladı. Geçen hafta içerisinde bir Iraklı tutuklu kapatıldığı yerde öldürülmüş olarak bulunurken, başka bir tabutlukta ise firar gerekçesiyle birden çok Iraklı katledildi.

Savaş ve savaş sonrasında işgalci güçlerin sergiledikleri katliamcılık korkunç boyutlara ulaşmıştır. Yaklaşık olarak bugüne kadar 5-7 bin arasında sivil katledilmiştir. Bunlar sadece hastane ve morg kayıtlarından çıkarılan rakamlardır. Dolayısıyla katliamın boyutları çok daha yüksektir. İşgalciler Irak'ta yaşananlar konusunda katı bir sansür uyguladıkları için dışarıya yansıyanların bu kadarı bile vahşetin akıllara durgunluk verecek ölçüde olduğunu göstermektedir. Direniş yükseldikçe terör de dizginlerinden boşalmaktadır. Bir hafta içerisinde 100'den fazla Iraklı öldürülmüştür. Önümüzdeki günlerde bu sayının katlanarak artması beklenmelidir.

İşgalcilerin Irak'taki varlığının Irak halkı nezdinde hiçbir meşruluğu olmadığı gibi, yaygınlaşan ve katliamlara dönüşen saldırganlık mevcut öfkeyi büyütüyor. Bunun karşısında işgalcilerin elinde zor dışında başka bir silah da bulunmuyor. Emperyalistlerin Ortadoğu hakimiyetini pekiştirmek için seçtikleri ilk hedef, gelişmelerin tersinden büyüttüğü direniş dinamikleriyle birlikte orta vadede emperyalizmin Ortadoğu hakimiyetinin parçalanması için ciddi bir kırılma noktası haline geliyor.

Filistin halkı ihanet anlaşmasını reddediyor...

“Yol haritası” şimdiden iflas etti!

Filistin sorununa “barışçıl” çözüm bulmak için Akabe’de Şaron ve Filistin başbakanı Mahmut Abbas’ı bir araya getiren ABD, ikilinin önüne bir “yol haritası” koydu. Bu, ABD’nin bir bütün olarak Ortadoğu’yu yeniden düzenleme girişimi önünde kendisi ve İsrail için engel kabul ettiği sorunlardan birinden kendi “çözümü” ile kurtulmak amacı taşıyordu.

Özü ABD’nin bölgedeki temel çıkarlarını ifade eden, İsrail’in egemenliğini güçlendiren ve Filistin halkına köleliği dayatan “yol haritası” kamuoyuna “barışçıl çözüm” olarak sunulmuştu. Söz konusu “çözüm” İsrail’in güvenliğinin yanı sıra 2005 yılında bağımsız Filistin devletinin kurulmasını öngörüyor. Sonuncusunun gerçekleşmesi ise Filistinliler tarafından gerçekleştirilen eylemlerinin durdurulması, intifadanın son bulması ve Filistinli örgütlerin tasfiyesi gibi koşullara dayandırılıyor. Çete başları bunların gerçekleşmesinin kolay olmayacağını, acıların ve zorlukların yaşanacağını bildiklerini ayrıca belirtiyorlar. Bunların gerçekleşmesi durumunda nasıl bir devletin kurulacağına ise Şaron açıklık getiriyor. Buna göre, kurulacak devlet “geçici sınırları olan ve silahlardan arındırılmış bir Filistin devleti” olacak. Bush ve Şaron çetesi Filistin halkına dayattıkları yeni kölelik planlarını bir uşak işbirlikçi bir yönetim aracılığıyla meşrulaştıracakları ve istedikleri sonucu alacakları inancıyla zirveden ayrılmışlardı. Bir işbirlikçi olan Mahmut Abbas kameralar karşısında kendisinden istenenleri yapacağı ve “yol haritası”nın gereklerini yerine getireceği sözünü yinelemiş, bunu Şaron’un “İntifadayı bitirdik” müjdesi izlemişti.

Filistin halkının onurlu mücadelesi, kaderi ve geleceği üzerine kirli plan ve pazarlıkların yapıldığı masadan kalkan başbakan Abbas’ın ilk işi, bu haklı ve saygın mücadeleyi mahkum etmek, İsraililere yönelik tüm şiddet eylemlerini kınamak, Filistin halkını intifadaya son vermeye ve silahlı direnmeyi bırakmaya çağırılmak oldu. Bu ihanet yolunda atılan ilk adımdı. Zira “yol haritası” intifadayı ezmeyi, bütün direniş gruplarını silahsızlandırıp dağıtmayı ve Filistin halkının özgürlük iradesini kırmayı amaçlıyordu. Filistin halkı işbirlikçiler aracılığıyla kendisine dayatılan bu onursuzluğu kabul etmeyeceğini ve ihanet anlaşmalarını tanımayacağını açıklayarak, emperyalist kölelik planına ilk darbeyi vurmuş oldu.

Daha şimdiden “yol haritası”nın geleceği tartışılıyor

“Yol haritası” ile beklenen “barış”ın akibeti çatışmalarla birlikte tartışılmaya başlandı. “Yol haritası”nın ömrü beklenenden de kısa süreceği benziyor. Görüşme masasında kalktıktan sonra saldırılarını sürdüren İsrail siyonizmi efendisi tarafında çizilen “yol haritası”na bile tahammül edemediğini, Filistin devleti söyleminin bir oyalamadan ibaret olduğunu ve katliamlara devam edeceğini göstermiş oldu.

Hamas liderlerinden Abdülaziz Ratissi’nin aracına düzenlenen füze saldırısına Hamas misillemeyle cevap verdi. Kudüs’ün merkezinde bir otobüse düzenlenen intihar saldırısını bahane eden İsrail yeni katliamlar için harekete geçti. Ardarda gerçekleşen füze saldırılarına İsrail ordusunun Gazze ve Batı Şeria’daki operasyonlarının yoğunlaşması eşlik etti.

Kudüs’te gerçekleşen intihar saldırısının ardında İsrail savunma bakanı Şaul Mefaz ile Genelkurmay başkanlığı yetkililerinin yaptığı toplantıda “Hamasi

tamamen yok etme” kararı çıktı. İsrail ordusuna Hamas örgütünü “elindeki tüm imkanları kullanarak yok etme” emri verildi. Açıklamaya göre, bu amaç doğrultusunda her yol mübah sayılacak ve örgütle ilişkisi olanlar da hedef alınacak. Burada sözkonusu olan elbette Hamas şahsında tüm Filistinli direniş örgütleridir ve saldırının hedefi direniş odaklarının tümüdür.

İsrail siyonizminin saldırı düğmesine basmasıyla birlikte bir hafta içinde yedi ayrı hava saldırısı düzenlendi ve çatışmalar yoğunlaştı. Filistin’deki Yahudi yerleşim bölgelerinin kurulmasının durdurulmasını öngören “yol haritası”na rağmen, yıkılması gereken bazı ileri karakol noktalarının yıkımı ertelendi, dahası beş yeni Yahudi yerleşimi için ileri karakol noktası kuruluyor. Katil Şaron Filistinli göçmenlerin dönüşünü kabul etmeyeceğini ve Kudüs’ün bir Yahudi şehri olarak İsrail’in başkenti kalacağını açıkladı. Tüm bu gelişmeler Akabe Zirvesi’nde Filistinliler payına yapılan ihanet anlaşmalarının hemen ardından yaşandı. İşbirlikçi Abbas durumun daha da kötüye gitmemesi için ABD’yi müdahale etmeye çağırdı. Abbas’ı “tüyü çıkmamış pilic”e benzeten Şaron ise yeniden savaş ilan etti.

Bu gelişmelerin ardından ABD’nin, Filistinli “terör grupları”na karşı İsrail askerleriyle birlikte davranabileceği, ABD askerlerinin Filistin topraklarına girebileceği ve Arafat’ın sürgüne gönderileceği tartışılıyor. Bir ABD yetkilisi “Filistinli teröristlere karşı İsrail ile birlikte ABD askerlerinin müdahalesinin gerekli olabileceğini” belirtiyor. Abbas’ın kendini korumak için bile yeterli güce sahip olmadığını, bölgeye ABD müdahalesinin gerekli olduğunu açıklıyor. Bugünkü koşullarda ABD’nin Filistin’e askeri müdahalesinin olanaklı olup olmadığı tartışılabilir, bunu göze almak sanıldığı kadar kolay değildir. Fakat bu tartışmalar niyet ve hesapların anlaşılması bakımında önem taşıyor.

Akabe’deki ihanet anlaşmasından beklenen sonucu elde edemeyecekler

İhanet anlaşması ABD’nin Ortadoğu’ya yönelik kapsamlı hesaplarının ve çok yönlü amaçlarının bir parçasıdır. Emperyalist amaçlarını gerçekleştirme önünde engel teşkil eden tehlikeleri tasfiye etmek ABD için özel önem taşıyor. Sözkonusu engellerden biri olan Filistin sorununu denetim altına almak, intifada ve direnişi ezmek, anti emperyalist dinamikleri boğmak ve İsraili güçlendirmek ABD’nin vazgeçilmez hedefleri arasındadır. Akabe Zirvesi bu ihtiyacın ürünü olarak gündeme geldi. Akabe zirvesinde “barış” olarak sunulan ve Filistin devletini de ön gören antlaşma tümüyle ABD’nin çıkarlarını ifade eden, İsrail siyonizminin konumunu güçlendiren, karşılığında Filistinlilere kırıntılar veren bir ihanet ve kölelik antlaşmasıdır.

Bugüne kadar “barışçıl çözüm” ve “akan kanın durması” adına Filistin halkını kölelik koşulları altında tutma ve siyonist İsrail’i meşrulaştırma amacı taşıyan çeşitli antlaşmalar yapılarak “barış süreci” başlatıldı.

Fakat zaman bu çabaların sorunu bir süre için bir parça yatıştırmak ve siyonizme tavizler vermek dışında bir sonuç yaratmadığını gösterdi. Gelişmeler temel bir siyasal sorunun kendi gerçek çözümüne kavuşmadığı sürece sadece sürünmeye terk edileceğini ve daha fazla kanın akmasını getireceğini yeterli açıklıkla kanıtlamıştır. Aynı zamanda emperyalist egemenlik altında barışçıl çözümün imkansızlığının da güncel kanıtı olmuştur.

Bugüne kadar emperyalist çözümün ifadesi olan adımların ve “barış süreci” girişimlerinin akibeti ne olduysa şimdiki çabalar da benzeri akibeti paylaşacaktır. Filistin halkının özgürlük ve bağımsızlık özlemi karşılanmadığı sürece hiçbir emperyalist çözüm arzulan sonuca yaratmayacaktır. Filistin halkı sadece kendisine dayatılan köleliğe ve siyonist vahşete değil, aynı zamanda işbirlikçi ve teslimiyetçi çözüme karşı da direnecektir. Akabe Zirvesi’nin hemen ardında yaşanan gelişmeler “yeni bir barışçıl çözüm” sürecini bir hafta içinde tartışmalı hale getirdi ve girişimin “sabote” edildiği ileri sürüldü. Zirveden sonra yapılan açıklamalarda da bu sürecin kolay işlemeceği, acılı ve zorlu geçeceği çeteler tarafında ilan edilmişti. Sözkonusu zorlu süreç siyonistleri, “tümünden yok etme” kararı aldığı açıkladığı Hamas’a ateşkes çağrısı yapma zorunda bıraktı.

Emperyalist-siyonist “barış” Filistin halkının mücadelesiyle yanıtlanacaktır

Emperyalizmin ve onun bölgedeki kanlı namlusu olan İsrail siyonizminin on yıllardır denemediği yöntem kalmadı. Şiddet ve katliam politikasıyla “barışçıl çözüm” politikaları içiçe uygulandı. Bunların yarattığı sonuçlar ortadadır. Filistin halkı emperyalist çözüme, siyonist saldırganlığa, teslimiyetçi ve işbirlikçi yönetime karşı hep direnen yolunu seçti, bunları intifadalarla yanıtladı. Bundan böyle de aynı yolu tutacağından şüphe duyulmamalıdır. Emperyalistler ve siyonistlerin politikalarını arzuladıkları biçimde hayata geçirmeleri ve Filistin halkını teslim almaları kolay olmayacaktır. Bugüne kadar “barış ve çözüm süreci” adı altında kendisine dayatılan kölelik koşullarına direnen ve ihanetçi önderliği aşan Filistin halkı şimdi de aynı yolu izleyecektir.

Ortadoğu halklarına yönelik emperyalist saldırganlık devam ediyor...

Savaş kundakçılarının yeni hedefi İran!

“İran gerici bir islami diktatörlük rejimi altında, temel demokratik hak ve özgürlüklerden yoksun bir ülke. Ama İran önemli bir ülke. İran, köklü tarihi ve güçlü bir kültürü olan kişilikli bir toplum. Bir dönem, islami gerici bir yöneliş çerçevesinde de olsa, ABD emperyalizmini karşısına alabilen ve onun karşısında ayakta durabilen bir ülke...” (TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri, Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler, s.158, Eksen Yayıncılık)

Çeyrek asırdır İran'ı kuşatma altında tutan Amerikan emperyalizmi, şimdiye kadar bu ülkeye doğrudan müdahale etmeye cesaret edemedi. Böyle bir girişimin fiyaskoyla sonuçlanacağını bilen Washington'daki haydutlar, ekonomik ambargo ile Tahran yönetimine geri adım attırmaya çalıştılar. Ancak herhangi bir başarı sağlayabilmiş değiller. Kuşkusuz ki İran yönetiminin bu duruşunda, Amerikan kuklası Şah rejimini yıkan, mücadele içinde anti-emperyalist bilinci pekişen İranlı emekçilerin önemli bir payı var.

Emperyalist saldırganlığın temel hedeflerinden biri İran

Bush çetesi, İran'ı Kuzey Kore ve Irak'la birlikte üçlü “şer eksenini” olarak tanımlayıp, bu ülkeye de saldıracağını 11 Eylül'den sonra açıklamıştı. Yani saldırı kararı çoktan verilmiş, ancak uygun ortamın oluşması bekleniyordu. İşte son günlerde savaş kundakçıları ve her türden uşakları (bunlara Türk sermaye medyası da dahil) koro halinde İran'a müdahalenin gerekliliğini/olanaklarını tartışıyorlar. Bir yandan emperyalist saldırganlık için gerekçeler uydurulurken, öte yandan kamuoyunun bu yalanlara inanması için bilinen kirli yöntemler devreye sokuluyor. Bu kampanyada temel rol her zaman olduğu gibi kokuşmuş burjuva medyasına düşüyor.

Dünya halklarına karşı uzun süreli bir savaş başlatan Amerikan emperyalizmi, saldırı gerekçelerini oluşturan teraneleri İran için de yinelemeye başladı. Bunlar bilindiği gibi “teröre destek vermek, El Kaide ile ilişki olmak ve nükleer silah üretmek” vb. olarak sıralanıyor. Tikinti uyandıran bu iddiaların İran'la bir ilgisi olmadığını neredeyse tüm dünya biliyor. Ortadoğu'da Filistin direnişiyle beraber İsrail siyonizmini ve ABD'yi de en çok rahatsız eden İran'dır. Emperyalist saldırganlığın bu ülkeyi hedef seçmesinin asıl nedeni budur.

Beyaz Saray'ın akıl hocaları Irak türü bir askeri saldırıyı salık vermiyorlar. Zira böyle bir girişimin İran ordusu ve İran halkının güçlü direnişi ile karşılaşabileceğini biliyorlar. Bu nedenle kendilerine işbirlikçi aramak/yaratmak için yoğun bir çaba içindeler. İran'da bir takım rejim muhaliflerini bu amaçla kullanmanın yollarını arıyorlar. Ancak ABD'nin üzerinde oynamak istediği asıl güç İran Azerileri'dir. (Bu noktada Washington'daki efendilerin Ankara'daki işbirlikçilerine önemli roller biçtiğini hatırlatalım.) Amerikan emperyalizmi Azerilerin ulusal baskı altında olmalarını istismar ederek, bu baskıya karşı biriken tepkiyi kirli çıkarları için kullanmaya çalışıyor.

Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı (UAEA) da İran'la ilgili hazırladığı raporu açıkladı. Raporda İran'ın Nükleer Silahların Yayılmasını Önleme Anlaşması'na aykırı faaliyetlerde bulunduğu iddia

edildi. UAEA şefi Muhammed El Baradei de İran'ın nükleer denetimlere kapısını tam olarak açmasını istedi. Bunun üzerine hemen harekete geçen Bush ve çetesi, UAEA'nin İran'la ilgili hazırladığı raporu BM Güvenlik Konseyi'ne sunarak, İran'a yönelik bir karar alınmasını talep etti.

ABD emperyalizmi rejim karşıtı muhalefeti yedekleme peşinde

Temel demokratik hak ve özgürlüklerden yoksun bir ülke olan İran'da işçi sınıfı, emekçiler, aydınlar ve gençlik yoğun bir baskı altında. Mollaların zorba yönetimine karşı İran işçi sınıfı greve çıkmakta, gerçekleştirdiği direnişler kimi zaman basına yansımaktadır. Öğrenci gençlik ve aydınların da rejim karşıtı tepkilerini eylemlerle dile getirdikleri biliniyor. Nitekim son eylemlerle ilgili açık bir mektup yayımlayan 248 din adamı, aydın, öğretim üyesi, gazeteci ve öğrenci temsilcisi, eylemlerde dile getirilen demokratik talepleri desteklediklerini açıkladılar.

10 Haziran'da eğitimin özelleştirilmesine karşı başkent Tahran'da başlayan üniversiteli gençlik eylemleri ülkenin değişik kentlerine yayıldı. Bazı kentlerde çevrede bulunan halk da eylemcilere destek veriyor. Eylemlere saldıran polis ve dini lider Ayetullah Ali Hamaney'e bağlı besiciler (gönüllü milisler) yüzlerce kişiyi yaralarken, düzinelerle genç de tutuklandı. Eylemleri Amerikan kısırtması olarak niteleyen mollalar, eylemlere katılan gençleri tehdit eden açıklamalarda bulundular. Bu arada yansıyan farklı tepkiler de var. Öğrenci yurtlarına saldıran aşırı dinci milislerin tutuklanması için emir çıkartılması, bazı yetkililerin eylem yapan gençlerin tepkilerini dile getirmelerinin doğal olduğunu, hatta talepler haklı ise karşılanabileceğine dair açıklamalar yapmaları, vb.

Mollalar havuç-sopa politikası ile eylemleri kırmaya çalışırken, Bush ve çetesi de baskıcı yönetime karşı gelişen mücadeleyi kendi kirli çıkarlarına alet edebilmek için çaba harcıyor. Irak'ta işgale karşı eylem yapanlara kurşun sıkarak şimdiye kadar yüzlerce Iraklı sivil katledenler, İran'daki eylemleri güya sahipleniyorlar. ABD Dışişleri Bakanı

Colin Powell, “Bizim politikamız, halkı, kendi görüşlerini ifade etmek için gösteri yapmaya cesaretlendirmektir” derken, Powell'in sözcüsü Richarda Boucher ise, “Bütün insanlar gibi İranlılar'ın da kendi kaderlerini belirleme hakkı var” diyor. İran'daki eylemleri manşetlere taşıyan sermaye medyası da, bu eylemleri gerekçe gösterip ABD'nin İran'a karşı izlediği saldırgan politikayı haklı göstermeye çalışarak, kan dökücülerin hizmetinde olduğunu yeniden tescil ediyor.

Ne mollalar, ne emperyalistler!

Amerikan emperyalizminin İran'daki devşirme işbirlikçilerinin 10 Haziran'da başlayan eylemleri amacından saptırmak için harekete geçtiklerine şüphe yok. ABD'den Farsça yayın yapan TV'nin yürüttüğü propaganda, Bush yönetiminin peşpeşe yaptığı açıklamalar, medya tekellerinin günlerdir yaptıkları manşet haberlerinin tümü de İran'daki Amerikan ajanlarını yüreklendirmeye çalışıyor. Ancak ABD, İranlı işçi-emekçiler ile gençliği kendi kirli politikalarına alet etme gücünden yoksundur. Eylemlerin yaygınlaşması ABD kışkırtmasından dolayı değil, mollaların gaspettiği demokratik hak ve özgürlükler içindir.

Zorbalığa dayalı iktidarıyla İranlı emekçilere uyguladıkları baskının üstünü örtmeye çalışan mollalar, rejim karşıtı her harekete “Amerikan işbirlikçisi” damgası vurmaya çalışıyorlar. ABD'nin Ortadoğu'yu sömürgeleştirme saldırısı, bu saldırının en yakın hedefinin İran olması bu demagojiye uygun bir ortam yaratıyor.

Buna karşın İranlı emekçiler ne mollalardan, ne de bölgeyi işgal etmeye Irak'tan başlayan Amerikan emperyalizminden herhangi bir beklenti içinde değiller. 20 yılı aşkın bir süredir iktidarda olan mollaların icraatları zaten ortada. Amerikan kuklası Şah rejiminin İran halkına çektiği acılar da henüz belleklerden silinmiş değil. İranlı işçiler, emekçiler, gençler ve aydınlar, yalnızca gerici molla rejimine karşı değil, emperyalizme karşı da mücadeleyi yükselterek özgürlüğün yolunu açabileceklerdir.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler

EKSEN YAYINCILIK

Emperyalistler arası çelişkiler dışa vuruyor...**İran: iç dinamikler ve emperyalist hesaplar**

İran, değişik faktörlerin çakışması sonucu, hızla uluslararası gündemin merkezine oturmaya başladı. Bir yandan ABD emperyalizmi bir dizi gerekçe göstererek tehditler savuruyor, satışmalarını sürdürürebilmek için fırsat kolluyor, basına saldırı planları sızdırarak gerginliği tırmandırıyor. Öte yandan, ABD yönetiminin İran halkına isyan davetiyeleri çıkardığı bir dönemde, ülkede bir öğrenci hareketi patlak vermiş bulunuyor. Geçtiğimiz hafta başında Tahran Üniversitesi kampüslerinde başlayan öğrenci gençlik eylemleri günler boyunca dinsel gerici rejimi sıkıntıya soktu. Gösteriler hızla ülkenin başkent dışındaki üniversitelere yayıldı. İktidarın en ileri düzeydeki temsilcilerini hedef alan, teşhir eden, devlet başkanı Hatemi'yi istifaya çağırarak şiarların atıldığı öğrenci gösterilerinin anında kitlelerin desteğini gördüğüne tanık olundu.

Geçmiş örneklerin de kanıtlaştığı gibi, İran'da öğrenci gençlik sadece kendi talepleri uğruna harekete geçmemekte, toplumun sürekli bastırılmış derin talep ve özlemlerini dile getirmektedir. Bu nedenle, tehlikenin kazanacağı boyutu saptamakta zorluk çekmeyen iktidar, öğrenci hareketini doğmadan susturma yolunu seçti, şiddet estirerek yaygınlaşmasını engellemeye çalıştı. İran üniversitelerinde patlak veren öğrenci eylemleri 9 Temmuz '99'da kana boğulan bir diğer öğrenci hareketinin yıldönümünün arifesine denk geldi. İktidarın milisleri aracılığıyla şiddet estirerek, "Vatan hainleri!", "ABD'nin kiralık katilleri!" türünden nakaratları tekrarlayarak dizginlediği hareket önümüzdeki günlerde yeniden alevlenme riski taşımaktadır.

Ancak ABD emperyalizminin sürdürdüğü satışma politikası, İran toplumunun ertelenmiş mücadele dinamiklerinin bir kez daha geri plana atılmasına neden olabilir. Çünkü Washington İran emekçi sınıfı ve katmanlarının meşru ve haklı taleplerini kendi emperyalist emellerine dayanak, saldırganlığına argüman etmeye çalışmaktadır. Hatta, ABD İran'da patlak veren öğrenci eylemlerinden kendisine pay çıkarmaya çalışmakta, satışmaları sonucunda İran halkının rejime karşı ayaklanma refleksi gösterdiğini iddia etmektedir. Ancak herşeyden önce şunu vurgulamak gerekir ki, İran öğrenci gençliği ABD emperyalizminin çıkardığı isyan davetiyesi sonucu harekete geçmiş, eyleme başlamış değildir.

Dinsel gerici rejim yıllardan beri İran toplumunu saymakla bitmez bir sıkıntı yumağına dönüştürdü. Mollalar zamanla elde ettikleri iktidar deneyimi sayesinde, değişik etkenlere dayanarak, bugüne kadar büyük ölçekli bir sosyal patlamayı engelleyebildiler. Esas olarak emperyalist entrikalar sonucu patlak veren ve on yıl süren İran-İrak savaşı yobaz iktidarın palazlanmasına olanak sağladı, zaman tanıdı. Mollalar iktidarı savaş politikasına, dış düşman tehlikesine dayanarak sağlamlaştırdığı mevzilerden hareketle topluma hükmetmeyi, emekçi sınıfların en temel taleplerini bastırmayı, en mütevazî muhalefet odaklarının doğmasını bile engellemeyi başarabildi. Gerici rejim, petrol rantını kullanarak, yeri geldiğinde bazı temel toplumsal dengeleri kısmen gözeterek, zorlandığında terör estirerek, toplumun ulusal ve dini duygularını istismar ederek varlığını bugüne kadar sürdürdü. Eğer İran ABD emperyalizminin politikası sonucu devrimden bu yana karantinada tutulmamış olsaydı belki de gelişmeler bir başka seyir izleyebilir, mollalar iktidarı bu kadar uzun ömürlü olma olanaklarından mahrum kalabilirdi.

ABD emperyalizminin Irak'ta karşılaştığı güçlüklerin artmasına paralel olarak sıkıntılarında sorumlu tutacağı, saldıracağı başka hedefler araması ve bu hedeflerinin başında da İran'ın yer alması bir rastlantı değildir. İran'ın hedef seçilmesi ile Washington birbirini tamamlayan iki amaç gütmektedir. Birincisi, Irak'ı bir arpalığa dönüştürerek doğrudan Körfez'e yerleşmeye çalışan ABD bölgede kendisinin dümen suyuyla olmayan rejimlerin elenmesini hedefliyor. ABD yöneticileri bu planlarının kapsamını gizleme gereği bile duymuyor, bölgeyi ABD'nin stratejik çıkarlarına göre yeniden biçimlendirmeyi, kara listeye almış oldukları rejimleri devirmeyi amaçladıklarını açıklamakta bir sakınca görmüyorlar. Irak'tan sonra sırada İran ve Suriye bulunuyordu. Fakat İran'ın önemi ve bölgedeki rolü Suriye'yi tali konuma düşürdü.

İran'ın saptanan hedefler arasında ilk sırada yer alması ABD emperyalizminin bölgedeki hesaplarına birçok bakımdan denk düşmektedir. İlk sorunun güncel bir boyutu mevcut. ABD'nin İran'ı ısrarla hedef göstermesinin gerisinde Irak'ta karşılaştığı çıkmazlarına bir çıkış yolu araması var. Irak'ta işgal güçlerine karşı direniş eylemlerinin artmasıyla orantılı olarak, ABD İran'ı tehdit etmekte, onun sorumluluğunu vurgulamakta ve hatta sorunu daha genel bir düzleme oturtturarak kitle imha silahlarından, nükleer tehditten, El Kaide ile ilişkilerden, uluslararası terörizme destekten bahsetmektedir. Böylece ABD İran üzerinde yoğunlaştırdığı baskı ve tehditlerden Irak'taki konumu açısından ivedi bir sonuç beklemektedir. Yani Washington İran'a satışarak, Irak Şii'lerini etkisizleştirip susturmaya çalışmaktadır. Kimi haberlerde, son günlerde Iraklı Şii önderlerin ABD güçlerine karşı daha anlayışlı bir tutum takındıkları ve ılımlı bir yaklaşımdan yana oldukları iddia edilmektedir.

ABD emperyalizminin İran'a satışmasının bir de, yukarıda da belirtildiği gibi, uzun vadeli bir boyutu mevcut. Ancak, ABD bu politikasını ikili ilişkiler çerçevesinde icra edemez. Sorun uluslararası ve çok taraflı bir nitelik kazanmak zorundadır. Çünkü İran dış saldırılara kolay yem olacak bir ülke olmadığı gibi emperyalist güçler arası stratejik çıkar çatışmalarının kendini çok daha ileri boyutlarda ifade ettiği bir alan. İran dünyanın en önemli petrol ve doğal gaz üreticilerinden birisi, kritik bir jeostatejik konuma sahip, büyük bir iç pazarı var. Ve bu pazarda Rusya, Çin ve Almanya gibi güçler önemli mevziler tutmaktadır. Hatta Rusya Tahran'la iktisadi alanda stratejik anlaşmalar imzalamakta, ABD'nin tüm uyarılarına karşın nükleer teknoloji transfer etmekte sakınca görmemektedir. Dolayısıyla, ABD

emperyalizminin satışmalarını ileri boyutlara vardırması ve tehditlerini fiili bir saldırıya dönüştürmesi durumunda, sorun Irak örneğinden daha da karmaşık bir biçim kazanacaktır.

İran sorununun hızla uluslararasılaşma risklerinin ilk işaretlerinden birisi Fransa'nın tavrı. 17 Haziran sabahı 1300 polis ve jandarmanın seferber edilmesi sonucu Paris civarında yaşayan Halkın Mücahitleri örgütü yönetici ve taraftarlarına yönelik bir operasyon gerçekleştirildi. Bu operasyonun gerisinde ciddi politik hesaplar var. Zira sözkonusu olan sadece büyük ölçekli bir polis operasyonu değil, Tahran rejimine verilmiş bir mesaj, politik bir jesttir. Yaklaşık 160 kişinin gözaltına alındığı operasyon başta Paris olmak üzere Avrupa'nın birçok kentinde şiddetli protestolara yol açtı. Paris'te Fransız istihbarat örgütü DST'nin binasının önünde, Fransa'nın Londra, Roma ve Bern elçilik binaları önünde sokakta kendilerini ateşe verenler, hatta ölenler oldu. Bu tavrı ile Fransa bir yandan "terörizme karşı mücadele" ettiğini, ABD emperyalizmi ile aynı eksende bulunduğunu kanıtlamak istemekte, ama öte yandan bunu ABD'nin kısıpca almaya çalıştığı İran rejimine göz kırpmaya dönüştürmektedir.

Washington ile Paris arasında benzer bir uyumsuzluk Evian Zirvesi'nde de ortaya çıkmıştı. Zirve sırasında Bush İran'ın nükleer programından rahatsız olduğunu tekrarlamıştı. Ancak Chirac Bush'un Evian'ı terk etmesi ile birlikte yapılan ortak açıklamaya şerh koyarcasına, Bush'u yalanlarcasına, hem Rusya ve hem de İran'ı aklar bir tavırla, Tarhan'ın nükleer programından rahatsız olmadığını ve endişe duyulacak bir neden bulunmadığını belirtti. Tüm bu gelişmeler, İran sorununun karmaşık niteliğini ortaya koyuyor.

İşçi hareketini müdahale s

Özelleştirme saldırısı, önemli bir işçi kesimini harekete geçirmiş durumda. Özellikle Petkim ve Tekel işçileri, aylardır eylemli bir sürecin içindedir. Şimdiye kadar işçiler mücadele istek ve kararlılığından pek bir şey yitirmediler. 2-3 aylık oyalayıcı sürece rağmen, işçiler nezdinde sonuç altı eylemlerin ve birleşik mücadelenin hayati önemi giderek daha fazla bilince çıkıyor. Sendikalar miting, basın açıklaması vb. türden eylemlerin yerine, işyerleri bazında eylem kararları almak zorunda kaldılar. Fakat henüz üretime dokunan türden eylemlerden kaçınıyor.

Özelleştirme karşıtı işçi hareketi, önemli bir işçi dinamiği üzerine otursa da bünyesinde bir dizi zaaf barındırıyor. Bunları anlamak, eldeki verilerden yola çıkarak mevcut tabloyu irdelemekle mümkün.

Hedefteki işletmelerde çalışan işçiler, sınıfın geneline yönelik olarak yıllardır süregelen saldırılara rağmen, belli başlı haklarını koruyabildiler. Bu kesim, halihazırda sınıfın sendikal planda en örgütlü kesimini oluşturuyor. Önemsenmesi gereken bir mücadele deneyimi var. Özelleştirme politikasının bileşenleri olarak gündeme getirilen tensikatlar, taşeronlaştırma, sendikasızlaştırma gibi saldırıları, genel işçisi kitlesi kadar derinden yaşamadı. Yaşayacağı kayıplar ve yıkım konusunda yeterli bir açıklık taşıyor. Hareketin halihazırdaki öncüsü olan ileri kesimleri durumun özellikle farkında. Özelleştirme saldırısının kaynakları, politik boyutları, süreçleri, yarattığı sonuçlar konusunda daha bilinçli. Gerek deneyimlerin bilince çıktığı bir kesim olmasından gerekse kendi dışındaki gelişmelere bakabilmesinden kaynaklı olarak bu böyle. Üstelik görüldüğü kadarıyla bir kısmı, reformist anlayışlar da olsa sol siyasi çevrelerle ilişkili. Saldırının tensikat boyutu başta öncülerini hedefleyeceği için, özelleştirmeleri durdurmak bu kesim için varlık-yokluk sorunudur.

Bürokratik çizginin sınırları

Keza sektördeki sendikalar esasta bu işletmelerde örgütlü olmalarından dolayı, şimdiki özelleştirme saldırısı, onlar için de bir varlık-yokluk sorunu. Bu nedenle geleneksel tutumlardan daha farklı bir politika izlemek zorunluluğu hissediyorlar. Taban toplantıları ve eğitim çalışması yapmaları, işyeri komiteleri kurmaları bu dayatmadan kaynaklanıyor. Eylemleri süreklileştirmeleri, merkezi mitingler yapmaları kendi başına tabandan gelen basınçla değil, sendikaları bekleyen sonun yarattığı basınçla da ilgilidir.

Fakat bu kadarı sendikal bürokraside düzenin “hukuksal zemini”ni aşan bir mücadele perspektifi yaratmıyor. Yakın dönemin deneyimleri ve şu son saldırı sürecindeki tutumları üzerinden bakıldığında, sendika yönetimlerinde sendikalist bir çizginin mücadeleciliğinden bile eser yok. Bu açıdan onların çabaları, işçilerin çıkarlarını savunmaktan ziyade, kendilerini bekleyen akıbetten kurtulma çırpınısıdır. ‘90’lı yıllar boyunca izlenen siyasetin sonuçları orta yerde duruyorken, uzak ve yakın bütün deneyimler üretimden gelen gücün kullanımının belirleyiciliğini gösteriyorken ve tabanda “genel grev-genel direniş”

isteği bunca yaygınken, sendikal bürokrasi “hukuksal zemini” aşan eylem kararları almaktan ısrarla uzak duruyor.

Sendikal bürokrasi ve “öncü işçiler”

Sendika yönetimlerinin tersine, öncü işçiler içinde, meşruluğunu haklılığından alan fiili eylemler geliştirilmesi gerektiği anlayışına rastlamak mümkün. Fakat bu kesim de mevcut özellikleri nedeniyle, sözkonusu anlayışa hayatiyet kazandırmaktan oldukça uzak.

Öncünün özellikleri derken, bunun içinde bu işçi kesimini sınırlayan zaafardan da söz etmek gerekir. İşçi sınıfının sınıf bilinçli bir devrimci öncü kuşaktan yoksun olduğu yıllardır bilinen bir gerçek. Nitekim “öncü” kavramı bu nedenle ancak turnak içinde kullanılabilir. ‘91 kırılması ile paralel yaşanan işçi kıyımları, esasta ‘89-91 yükselişi içinde bir parça öncülük kimliği kazanan kuşağı hedeflemişti. Geride kalanlar ise üst üste binen yenilgilerin yığınlaştırdığı, kendine ve tabana güvensizleştirdiği, bedel ödemekten korkar hale getirdiği bir kuşaktır. En ileri olan kesim bile bugüne dek en alasından sendikalist bilincin çerçevesini aşamadı. Sendikalizm ne denli mücadeleciler olursa olsun, düzenin icazet sınırlarını aşamaz.

Dahası Türkiye işçi hareketinin şimdiki nispeten ileri kesimine egemen sendikalist anlayış, mücadeleciler kimlik konusunda bile sorunludur. Şimdiye kadar sendikal bürokrasiyi aşmak için ciddiye alınır bir pratiği olmadı. İşçi hareketinin yükselme sinyalleri verdiği her durumda hareketin gidip sendikal ihanet barikatlarına takılması, verili “öncü”nün sendikal bürokrasinin denetiminden olmasından kaynaklanmaktadır.

Bugünkü özelleştirme karşıtı işçi eylemlerine bakıldığında da verili öncü kesimin esas gövdesiyle sendikal bürokrasiye tabi olduğu görülecektir. Bundan da önce koca bir köleleştirme saldırısı göstere göstere gerçekleştirilirken, “öncü” kesimin tepkisi, edilgenlikle seyretmek oldu. Bir parça kendi misyonunu oynayabilecek bir öncü kuşak olsaydı, kölelik yasası, sendikal bürokrasiyi de parçalayacak bir mücadeleye konusu olurdu. Sadece merkezi miting kararları alınması bile, genel işçi kitlesinde böyle bir mücadele için gerekenden fazla bir öfke birikiminin olduğunu gösteriyor. Eylem alanlarında kitleden gelen talepler, kitlenin tepkisi, hava boşaltma amaçlı olduğunu bilmesine rağmen eylemlere katılım düzeyi, halen de sendika bürokrasisini yeni adımlara zorlaması vb’ni de geçiyoruz.

Hem özelleştirme saldırısı nedeniyle harekete geçmiş olan işçi kitlesi, hem bu kitlenin öncüsü, hem de örgütlü olduğu sendikaları dürtükleyen, yaşanacak ekonomik kayıplardır. Gerçekte özelleştirme saldırısının sonuçları üzerinden gündeme getirilmiş olan, bir bakıma fiilen oluşan statüyü hukuksal çerçeveye kavuşturan kölelik yasası, pek de ilgilerini çekmedi. Bugüne kadar yapılan özelleştirmeler, ancak o an hedefte olan işçilerin sorunu olarak kaldı. Gerçekleşen mevzi eylemlere gerekli destek verilmedi,

sınıf dayanışması örülmedi. Bunları şimdiki işçi hareketinin karakterine, öncüsünün zaafına ışık tutan olgular olarak göz önünde bulundurmak gerekiyor.

Genel sınıf hareketini de kesen zaafalar

İşçi hareketinin bunlar dışında da önemli zaafaları var. Hareketin öznesi olan işçiler her ne kadar sınıfın sendikal planda en örgütlü kesimi olsa da, taban örgütlülüğü ve bilinç aşılama bir takım zaafalarla malul. Taban örgütlenmesi demek kendi başına işyeri komitelerinden ibaret olamaz. İşyeri komiteleri, örgütlülüğün sadece hayati önemdeki bileşenleridir. Tabanın örgütlenmesinden anlaşılması gereken, her şeyden önce, birçok işletmedeki işçilerin söz ve karar iradesi taşıması, bağımsız inisiyatif geliştirebilmesi, gelişmeler karşısında eylemli tepkiler gösterebilmesidir. Oysa özelleştirilecek işletmelerde kurulan şimdiki işyeri komiteleri, sendika yönetimlerine tabiler. Sendikaya rağmen inisiyatif gösterme iradesi taşımamaktalar.

Sermaye iktidarı, iktisadi ve siyasi alandaki tüm tıkanıklığına rağmen, işçi sınıfını kendi siyaseti ve ideolojisiyle kontrol edebilmektedir. Dahası 12 Eylül sonrasının yozlaştırıcı etkisi, sınıfın genelinde olduğu kadar olmasa da söz konusu sendikal kesimlerde de bir karşılık bulmuştur. Düzenin ideolojik hakimiyetini görmek için, sendika ağalarının öne çıkardığı “sosyal devlet” argümanının, “vatanına sahip çıkma” söyleminin işçi kitlesinde yarattığı etkiye bakmak yeterlidir.

Diğer bir zaaf da hareketin iç birlikten yoksun olmasıdır. Sermaye saldırılarını merkezi bir tarzda yönettiği halde, işçi sınıfında ortak sınıfsal çıkarlar ve talepler etrafında eylem birliği gelişmemektedir. Saldırı görünürde hangi kesimi hedeflemişse, buna karşı mücadele de o kesimin sorunu olarak görülmüştür. Nitekim eylemlerin kendi mevzilerine sıkışıp kalması, bu bakışın kırılmamasından güç almıştır. Durum halen böyledir. Ülkedeki belli başlı kuruluşlar aynı plan çerçevesinde bir saldırının doğrudan hedefi oldukları halde, mücadeleyi ortaklama konusunda bir adım atmıyorlar. En fazlasından sınıf dayanışmasını vurgulayan sloganlarla yetiniliyor. Aynı şey sınıfın genel kitlesi için de söylenebilir. Özelleştirme saldırısı bütün bir işçi sınıfını, emekçileri, yoksulları hedeflediği, egemenler dışındaki tüm kesimler özelleştirme saldırısından bir şekilde nasibini aldıkları- alacakları halde, bugün harekete geçmiş işçilere kayda değer bir destek verilmiyor.

İşçi hareketinin seyri ve sıçrama olanakları

Mevcut engellere ve zaafalara rağmen işçi hareketi, sendikal bürokrasiyi zorlayan bir rotaya doğru seyrediyor. Halen hukuksal zemin sularından çıkamasa da bu böyle. Dikkat edilirse sendikal bürokrasinin oyalayıcı eylem biçimleri giderek ıskartaya çıkıyor. Hava boşaltmaya, oyalamaya yarayan eylemlere

in sorunları ve sorumluluğu

yönelik tepki büyüdükçe, sendika bürokrasisi yeni eylem biçimleri devreye sokuyor. Fakat bunlar, “genel grev-genel direniş” konusundaki isteği kamçulamaktan, güçlendirmekten başka bir işe yaramıyor. Artık en sıradan işçi bile, “genel grev” dışında bir çözüm yolunun olmadığı konusunda netleşiyor. Özellikle son 10 yılın özelleştirme saldırıları, yaşanacak yıkım konusunda hayli çarpıcı örnekler olarak orta yerde duruyor. Bunun etkisiyle de olsa her şeye rağmen işçi kitlesinde anlamlı bir kararlılık söz konusu.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, bu kararlılık şimdiye kadar gücünden bir şey yitirmedi. Tersine, süreç içinde daha da bilindi. Sendikaların oyalayıcı eylemlerinin belki de tek olumlu yanı, geniş işçi kitlesinde hem sonuç alıcı eylemler konusunda, hem de kararlılık ve bedel ödeme planında giderek bir bilinç yaratmasıdır. Sermaye iktidarının ve AKP'nin pervasızlığı görüldüğü oranda, işçilerde de dişe diş bir mücadelenin gerektiği anlayışı geliyor. Ayrıca miting, basın açıklaması, sembolik yürüyüş gibi eylemlerin kale alınmadığı da ortaya çıkıyor. Saldırı bir varlık-yokluk sorunu olarak kendini dayattığı için, işçilerin kolayından geriye çekilmeyeceği açıktır.

İşçi hareketinin sıçrama yapması dinamik güçlerin öne çıkmasına bağlıdır

Fakat işçi hareketinin sonuç alıcı bir eylem çizgisine oturtulması, ne mevcut sendika yönetimleri ne de mevcut “öncü işçilere” bırakılabilecek bir sorumluluktur. Onların sınırları bellidir, yapıp edebilecekleri de bugüne kadarki deneyimler ışığında fazlasıyla ortaya çıkmıştır. İşçi hareketi bir sıçrama yaşayacaksa, bu şimdiki öncü işçilerin taşıdıkları zaaflara ve sendika bürokrasisine rağmen olabilir. Bunun olanakları, potansiyel olarak vardır. Yılların yenilgilerinin tahribatını yaşamamış genç işçi kuşağı içinde, öne çıkabilecek dinamik bir kesimin olduğu eylem süreçlerinden görülebilir. Eylemlere bir parça militanlık kazandıran, sendika bürokrasisinin ve yığın öncülerin taşıyıcısı oldukları atmosferi değiştiren, işte bu bir adım gerideki işçi kuşağıdır. Bir adım geridedir, zira deneyim planında bir birikimi olmadığı için, mevcut öncülerin sözlerine, hareketlerine bakmaktadır. Kendisini bağımsız ve etkin bir güç olarak ortaya koymamaktadır. Kısaca kendisini henüz bir özne olarak görmemektedir.

Neticede kendiliğinden gelişen her sosyal hareket, kendi öznesini, öncüsünü yaratma olanaklarını da bağrında taşır. Öncülerin çıkabilmesi, biraz da hareketin soluğuyla, ömrüyle ilgilidir. Mücadele isteği zayıflamadıkça, saldırıyı püskürtme kararlılığı pekiştikçe, kısaca işçi hareketi ivmesini yitirmedikçe, bugünkü hareket de militan bir çizgiye doğru evrilecektir. Kaldı ki bu kendini şimdiden dayatmaktadır. İşçiler içinde bu yönde bir eğilim giderek yaygınlaşmaktadır. Tüm bunlar, bir adım geride duran dinamik işçi kesimi içinden öncü bir kuşağın çıkması için nesnel bir zeminin varlığını gösteriyor.

Üstelik sözünü ettiğimiz kesim siyaseten de fazla kirlenmemiş, yığın öncüler gibi laçkalaşmamış bir kuşaktır. Düzenin ideolojik etkisi ise mücadele içinde hızla giderilebilecek bir güçtedir.

İşçi hareketine müdahalenin gerekleri

Hem özelleştirme karşıtı gelişen işçi hareketinin sunduğu imkanlardan, hem de genel sınıf hareketinin nesnel durumundan kaynaklı olarak, mevcut işçi hareketine müdahale büyük bir önem taşıyor. Ayrıca özelleştirmelerin hedefindeki işletmelerin stratejik konumda olmasını da, müdahalenin önemine gösterge sayabiliriz. Yine kölelik yasasının sonuçları en çok özelleştirmenin hedefindeki işçi bölüklerinde hissedileceği için, uygulamalarına en çok tepki göstermesi muhtemel olanlar da şimdi harekete geçmiş olan kesimlerdir. Sınıfı temsilen politika yapan bir parti, bu öneme denk düşen bir sorumlulukla hareket eder.

Özelleştirme saldırısını her açıdan faaliyetimizin bir konusu haline getirerek, sorumluluğun hakkını vermeye çalışıyoruz. Yapılan işçi eylemlerine gösterdiğimiz ilgi, yayınlarımızın esas olarak sınıfın mevcut gündemini işlemesi, bildiri, bülten vb. araçları devreye sokmamız, mücadelenin taktik-politik platformunu oluşturmamız, bu çabanın ilk akla gelen biçimleridir. Ama bu henüz sınıfın belli bir kesimine yönelik bir propaganda düzeyindedir.

Faaliyeti daha somuta indirgemek, somut biçimler kazandırmak gerekiyor. Bu çerçevede müdahale sorumluluğu ikili bir boyut taşıyor. Bir yanı, özelleştirmelerin hedefinde olan ve burada çeşitli sorunlarını irdelediğimiz işçi hareketine müdahaledir. Çeşitli çalışma alanlarında bunun adımlarını atma olanağına sahibiz. Somut olarak yapabileceklerimizi ise şöyle özetleyebiliriz:

Birincisi, özelleştirilecek işletmeleri yakın bir ilginin konusu haline getirmektir. Zira özgül politika ancak somut sorunların, gelişmelerin, iç ilişkilerin, güçlerin durumunun yakından gözlenmesi ve doğru tahlili üzerinden oluşturulabilir. Bunun için çalışma alanlarındaki işletmeler başta olmak üzere, özelleştirmenin hedefindeki işçilerle bağ kurmak, sendikalarla ilişki içinde olmak, bilgileri merkezileştirmek, gelişmeleri yayınlarda işlemek gerekiyor.

İkincisi, bu işletmelere müdahaleyi faaliyetin temel bir boyutu haline getirmektir. Saldırının teşhirinden çok, saldırıya karşı mücadele platformumuzun ortaya konulacağı, somut gelişmeler karşısında işçilere doğru tutumun ne olduğunu anlatan, sendikal bürokrasinin denetimini ve sendikalist anlayışların etkinliğini kırmaya yönelik propagandaya yer veren, işçilerin bağımsız devrimci inisiyatifini geliştirmeye yönelik bildiri, bülten, broşür vb. araçlar daha etkili olacaktır. Genelde olduğu gibi, buralara dönük müdahalenin bir karşılık bulması için de, faaliyetin kesintisiz, sistematik ve hedefli olması göz ardı edilmeyecek bir zorunluluktur.

Üçüncüsü, ki gücümüz oranında anlamlı bir pratik sergilediğimiz üzere, gelişen eylemlere yönelik müdahale çabası içinde olmaktır. Gözlemlendiği kadarıyla bu alanda gerçekten bir boşluk yaşanmaktadır. Eylem alanları sendika ağalarının denetimine bırakılmaktadır. Eylemlere katılım kadar, alandaki duruş ve çeşitli materyallerle müdahale işçi kitlesi üzerinde olumlu bir etki bırakmaktadır. Türk-İş'in Ankara mitingindeki gelişmeler, işçilerin müdahaleye açık olduğunu, müdahaleyi sahiplendiklerini göstermesi bakımından dikkate değer bir örnektir.

Dördüncüsü de çeşitli işletmeler arasında çoktan kurulması gereken mücadele birliğini oluşturmaya çalışmaktır. “Ortak komite ortak direniş” için, fazlasıyla nesnel bir zemin vardır. Hem işçiler bir tek merkezden yönetilen aynı saldırıyla karşı karşıyalar hem de kendi mevzilerinde hareket halindedir. Üstelik “genel grev- genel direniş” isteminin kendisi, doğallığında, ortak mücadeleyi, güç ve eylem birliğini içermektedir.

Birimler temelinde eylemler geliştirilmelidir

Müdahale sorumluluğunun ikinci boyutu ise; özelleştirmeyi ve kölelik yasasını sınıfın geniş kesimlerinin gündemine sokmak, mevcut işçi hareketine sınıf desteğini örgütlemek, dahası hareketi yaygınlaştırmaktır. Siyasal çalışma yürüttüğümüz her yerelde, özelleştirme ve kölelik yasasını birlikte ele alan bir müdahale eksenini oluşturmalıyız. Bu demektir ki merkezi yayınlarda, bildiri, afiş, broşür vb. araçlarda özelleştirme ve köleleştirme saldırısını birbiriyle bağı içinde teşhir etmek, geniş işçi-emekçi tabakalarını sorunların ortak olduğu konusunda bilinçlendirmek gerekir. Öncü işçi platformları ve yerel bültenler temelde bu işe odaklanmalıdır.

Bu görevin bir yanı ajitasyon-propaganda ise bir yanı da çapına boyuna bakmadan işyerleri bazında eylemler örgütlemektir. Nihayetinde bugünden sonra en küçük bir saldırının püskürtülmesi de, küçük bir hakkın kazanılması da gelip fiili eyleme bağlanmıştır. İrili-ufaklı bütün işyerlerinde çalışma saatleri, fazla mesai, sigorta, sendika, taşeron, işten atmalar, tatil hakkı, iş güvenliği, çalışma koşulları, ücret vb. üzerinden sorunlarla daha sık karşılaşılacaktır. Bunun karşısında öne sürülecek taktik-politika, en küçük bir hak için dahi örgütlenmek, sınıf birliğini sağlamak ve eyleme geçmek üzerine kurulmalıdır. Bu mevcut işçi hareketine destek vermenin, dayanışma örmenin olduğu kadar, onu yaygınlaştırıp büyütmenin de en elverişli yoludur.

“Genel grev genel direniş” çizgisine hayat kazandırmak bir bakıma bu tür eylemlerin yaygınlığıyla ilgilidir. Bugün hareketli olan işletmelerden sınıfın geneline sıçrayacak bir kıvılcımın çıkılmasına da sınıfın genelindeki eylemliliğinin verdiği güven ve yarattığı basınçla cesaret edilebilir.

Ünifil'de sendikalaşmaya karşı işten atmalar ve işçilerin iş bırakma eylemi

Ümraniye Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu olan Ünifil Elektronik işyerinde işçiler, 13 Nisan'da Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye olmuştu. Yaklaşık 2 ay sonra Çalışma Bakanlığı'ndan gelen yetki tespitine işveren vekili olan Genel Müdür itiraz etmedi. Fakat bir hafta sonra Buji Kablo bölümünden 9 işçinin işine son vererek daha kötü şartlar altında Ünivar'a devretti. Böylece sendikalaşmayı kırmak için ilk adımı atmış oldu. Yeni iş yasasındaki "günde 9 işçiden fazlasını atamaz" hükmüne göre davranarak (toplam 26 işçi çalışıyor) fabrikanın en eski bölümünü tasfiye etmeye niyetlendi.

İşten atmaların yaşandığı 12 Haziran günü işçiler iş yavaşlatma eylemi yaparak atılan arkadaşlarına sahip çıktılar. Atılan üç arkadaşımızın işyerini terketmeyerek makinelerinin başında oturması diğer arkadaşlara da moral verdi, iş yavaşlatma eylemi kararlı bir şekilde sürdürüldü. İlerleyen saatlerde 45 dakikaya yakın bir zamanda makineler (biri hariç) tamamen durduruldu.

Bunu gören vardiya amiri üç arkadaşımızı dışarı çıkartarak montaj bölümünde toplantı yaptı. Kendisinin yıllarca Netaş'ta çalıştığını, bu süreçte birçok işçinin işten çıkarıldığını ve bunun normal bir şey olduğunu söyledi. Şirketlerin kâr etmek için kurulduğunu, kâr edemediği zaman da çıkarlarına göre davrandığını ve Buji'deki üretim Ünivar'a devredildiği ve işçiler işi bildiği için onları da devrettiklerini söyledi. Bu sırada birkaç işçi konuştu. Daha sonra 'herkes işinin başına' diyerek toplantıyı bitirdi.

Herkes çalıştığı yere dönerek amir görüldüğünde çalışıyor gibi yaptı. İşçilerin yaşadığı üzüntü belli

oluyordu. Bundan sonra ne olacak tedirginliği yaşanırken işçilerin birbirine karşı güven duygusu arttı. Birbirleriyle pek konuşmayan işçiler bu ortamda konuşur oldu. Diğer vardiyada çalışanlar ile sürekli bir haberleşme yaşıyordu. Önce gündüz vardiyasının fabrikanın önüne geleceği söylendi. Daha sonra bundan vazgeçilerek, bu sefer bu vardiyanın sabah işe gelir gibi fabrikanın önüne geleceği söylendi. Daha sonra bundan da vazgeçildi.

Ertesi gün (atılanlar da işe gelerek) sabah gelen arkadaşlar da eyleme devam ettiler. Çay paydosunda çay alınmayarak hep birlikte dışarı çıkıldı. Genel Müdür (fabrikaya bu saatte geliyor) işçileri karşısında görünce afalladı. İşçiler protestodan sonra makinelerinin başına döndü. Bu vardiyada sendikaya üye olanlar daha azınlıkta idi. Üye olmayanlar iş yavaşlatma eylemine katılmayarak çalışmaya devam etti. Bu vardiyadan atılanlar arasındaki üç arkadaş (yine vardiya amiri tarafından) öğleden sonra dışarı çıkartıldı.

İşçiler saat 15:00'te akşam vardiyasında üstünü değiştikten sonra yemekhane önünde toplandılar. O sırada gündüz vardiyası bu olaylarla ilgili olmayan bir konu hakkında toplantıydı. Hep birlikte alkışlı eyleme başlandı. İçerden önce 3 kişi çıkarak destek verdi. Hemen sonra da içerdeki çoğunluk dışarı çıkarak iki vardiya birleşti. Genel Müdür'ün toplantı yapacağı haberinin gelmesiyle herkes yukarı çıktı. "Yok şimdi yapmayacak" denilmesi üzerine tekrar yemekhaneye inildi. Paydos zili çalmasına rağmen işçilere açıklama yapacak kimse çıkmıyordu. Gündüz

vardiyasının amiri gelerek henüz bir sonuç alınmadan işçileri göndermeye çalıştı.

Bu sırada Sendika Şube Başkanı Doğan Kaya gelerek bir konuşma yaptı. Genel Müdürle yapılan toplantı sonucunda işten çıkarmaların dondurulduğunu, atılanların iş başı yapacağını söyledi. 15 gün sonra da toplu sözleşme yetkisinin gelmesiyle işverenle masaya oturacaklarını söyledi. Tüm işçilere hitaben yaptığı konuşmada kısaca şunları söyledi: "Bundan sonra bu işyerinde Birleşik Metal Sendikası var. Hiç kimse kendi başına davranmayacak, artık örgütlü bir topluluğuz. Kendi kafasına göre bir şeyler yapmaya kalkın olursa bunu ne sendika ne de işçiler sahiplenecek..."

Bu son noktanın da özellikle altını çizdi. İş barışı vb. olmalıymış. Sendika Şube Başkanı'nın bu tutumunu, işyeri komitesi içinde ağırlığı olan arkadaşların duruşlarına bağlamak gerekiyor.

Ünifil'de sendikalaşmayı kırmamanın ilk adımı olan 9 işçinin işten çıkarılması yapılan eylemle donduruldu. Ama bu işveren vekilinin buna karşı girişimlerinin olmayacağı anlamına gelmiyor. Zaten başta bu bölüm olmak üzere bazı işlerin fasona verileceğinin kesin olduğunu söylüyorlar. Böylece işçilerde "buranın durumu sallantıda" düşüncesini yaygınlaştırıyorlar. İşçilerin ilk defa birlikte eylem yapmasının yarattığı güven havasına rağmen, bu yanlış anlayış tümüyle yokolmuyor.

Örgütlenmeyi güçlendirdiğimiz, eğitim ve bilinçlenmeye gerekli önemi verdiğimiz oranda patronun işçiler üzerindeki etkisi de giderek zayıflayacaktır. O nedenle sendikanın işçilerin eğitimi için üzerine düşen görevleri bir an önce yerine getirmesi gerekmektedir.

16 Haziran günü genel müdürün yaptığı toplantı

İş yavaşlatma eyleminden sonra Genel Müdür Pazartesi günü bütün işçileri toplayarak 30 dakika süren bir toplantı yaptı. Önceden yapacağı konuşmaya hazırlandığı her halinden belliydi. Konuşmasında bazen yumuşak ses tonuyla, bazen de yüksek ses tonuyla hitap ediyordu. Böylece çok sinirli olduğunu ifade etmiş oluyordu. İşyerinin kurulmasından büyümesine vb. bir sürü şey anlattı. Kendisinin işveren adına sendikaya karşı olmadığını, itiraz etmediklerini söyledi. Ama iş yavaşlatmanın olmaması gerektiğini, dolaylı olarak bunu yaptığımız için cezasını çekeceğimizi ve buna katlanacağımızı söyledi. Yani 'siz benim iyi niyetimi kötüye kullandınız bunun sonucuna da katlanacaksınız' demeye getirdi. Ayrıca siz üye oldunuz ama sözleşme imzalanmadı ve herşey bitmedi dedi ve herkesin burada kendi rolünü oynayacağını belirtti. Fransız sermayeli Ünifil'in bu hale kolay gelmediğini, isterse burayı kolayca kapatabileceğini de söyledi.

Bu toplantıda asıl söylemek istediği konu ise *Evrensel* gazetesinde 14 Mart'ta iş yavaşlatma eylemiyle ilgili çıkan haberi. Önce hepsini okudu. Sonra bu haberi kim ya da kimler yazmışsa bunların işçi olmadığını ve işçilerin böyle insanları aralarına almamaları gerektiğini söyleyerek teşhir etti. Bildik deyimler kullanarak bunu tamamladı. İşçilerin arasında geçen konuşmalar bu toplantının etkili olduğunu gösteriyordu. Ne olursa olsun bu durum biz işçilere, "patron her yerde patrandır ve patronluğunu gösterir" gerçeğini göstermiştir.

Bir Ünifil işçisi

Adana TEKEL işçileri işyerini terketmedi...

"Derhal genel grev kararı alınmalı!"

13 Haziran'da Türkiye genelinde TEKEL fabrikalarında işyerini terketmeme eylemi gerçekleştirildi. Adana TEKEL çalışanları saat 15:30'da mesai çıkışında işyerinde kalarak işyerlerini terketmediler. Eylem sürerken eylemle ilgili TEKEL işçilerinin görüşlerini aldık. TEKEL işçilerinin çoğunluğu eylemi yetersiz bulduklarını genel greve gidilmesi gerektiğini dile getirdiler.

Eylem esnasında TEKEL işçileri ile görüştük:

1. işçi: Benim emekliliğim doldu. Kendim için değil, çocuklarımızın ekmeği ve gençlerimiz için geleceği için buradayım. Ben kendimi düşünmüyorum, gelecek için buradayım.

2. işçi: 13 yıllık işçiyim. Eylem yeterli değil. Herşey bittikten sonra pasif eylem yapmak oyalamaktır. Böyle direniş olur mu? 8 saat çalıştıktan sonra fabrikada kalacağız, daha sonra sabah tekrar iş başı yapacağız. Geçen günlerde özelleştirme ile ilgili bir panel yapıldı. Biz panelde Genel Merkez yöneticilerine baskı yaptık, "derhal genel grev alınmalı" diye. Bize, Tek Gıda olarak grev kararı alamayız, grev kararını Türk-İş'in alması gerekir dendi. Bu anlayış sorunu çözmez. Herşey bitmiş, sadece göstermelik eylemler yapıyor.

3. işçi: Ben 13 yıllık memurum. Arkadaşlara destek için buradayım. Yönetenler İMF kararlarını hayata geçirmekte kararlı. Sendikanın 10 yıl önceden özelleştirmeye karşı çıkması gerekiyordu. Önce ses çıkarmayıp sonraları eylem yapmak bu saldırıyı durduramaz.

4. işçi: Sonuna kadar direneceğiz. TEKEL'i zor özelleştirirler. Çünkü temel bir işyeri. Devlet

bunu gözden çıkaramaz...

5. işçi: TEKEL kurtuluş savaşından sonra Atatürk'ün kurduğu bu ülkenin can damarıdır. Daha önce yapılan özelleştirmelerin sonunu gördük bölgemizde. Sümer holding ve süt ürünleri yok fiyatına satıldığı gibi bugün kapısına kilit vurulmuş durumda. Biz işyerimizi sonuna kadar savunacağız ve asla buradan çıkmayacağız. Çıkarabiliyorlarsa çıkarsınlar. Bu sadece Adana'da değil Türkiye'nin bütün TEKEL fabrikalarında yapılmaktadır ve bize her yerden destek gelmektedir. Bu sadece TEKEL'in değil bütün Türkiye'nin sorunudur. Yönetenlerin yanlışlıklarını biz çekmek zorunda değiliz. Aslında biz de onlardan hesap sormadığımız için suçluyuz.

6. işçi: Gördüğünüz gibi eylemimiz büyük bir çoşku ile devam ediyor. Arkadaşlarımızın tamamı eyleme katıldılar. Zor günler bizleri bekliyor. Özelleştirmeye karşı birlikteliğimizi yakalayıp mücadeleye devam ediyoruz. Yönetenleri biz seçtik. Seçtiğimiz gibi indirmesini de biliriz. Bu ülkeyi İMF değil ancak biz yönetebiliriz.

7. işçi: Eylem yeterli. Hakkımızı alacağımıza inanıyorum. İşyerimizi elimizden almalarına asla izin vermeyeceğiz.

8. işçi: Yapılan eylemlilikler yeterli değil. Sarı sendikacılar sınıfın bu duruma gelmesi için ellerinden geleni yapıyor. Biz genel grev yapılmasını istedik. Yoksa sorunun çözülmeyeceğini söyledik. Ama dinlemediler. Türk-İş'in hemen grev kararı alması lazım.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Teslimiyetçi bir liberalin “genel af” hayali ve kuyrukçu argümanları

A. Deniz Eren

Liberalizm ve “Toplumla barış” istemi

“Toplumla barış deklarasyonu”yla ilgili basın açıklaması yapıldığını EMEP’li arkadaşlardan öğrendiğimde sorduğum ilk soru kimi kiminle barıştırıyorsunuz oldu. Arkadaşlar “toplumsal barıştan” dem vuruyorlar, tam da 15-16 Haziran’a denk gelen bu sözler 15-16 Haziran ruhuna ne kadar aykırı olsa da, kafalarına bayağı yatmış, genel af toplumsal barışın tesis olacağını düşünüyorlar. Ayaküstü kısa sohbetin ardından “biz toplumu savaştırmaya çalışırken, toplumu barıştırmak da neyin nesi” diyerek sohbetin rengine ve gidişatına küçük bir müdahaleden sonra arkadaşlar, 15 Haziran tarihli *Evensel* gazetesini tutuşturdular elime. Akşam vakti gazeteyi okumaya “toplumla barış deklarasyonu”nu açıklayan 6. sayfadan başlıyorum. “23 ilden 340 örgüt genel af” demiş. Toplumla barış deklarasyonunu destekleyen örgütler “Türk-İş, DİSK, KESK’e bağlı sendika şubeleri, demokratik kitle örgütleri, meslek odaları, esnaf odaları, DEHAP ve EMEP’in bölgedeki il örgütleri, ÖDP, SHP, DYP ve SP temsilcileri ile belediye başkanlarından” oluşuyor.

Gazete yazılarında kafamdaki sorulara (deklarasyonu yayınlayanlar, toplumla küskün de onlar mı barışıyorlar? Toplum içinde karşıt sınıflar, küskün kesimler arasında bu örgütler arabulucuk mu yapıyor? Kim kiminle ne için barışıyor, anlayana aşkolsun!) cevap bulamasam da aynı sayfada genel af talebini anlayamayan “bir ‘sol’ türü”nün olduğunu öğreniyorum. Vedat İlbeyoğlu imzalı “‘Genel af’ ve bir ‘sol’ türü” başlıklı yazı, burjuva devletin Kürt sorunu karşısındaki çözümsüz tutumunu ve bu tutuma eşlik eden açılımlarını belirttiğinden sonra, devletin çıkaracağı pişmanlık ve itirafçılık yasasına karşı genel af talebinin yükseltilmesi gerektiğini vurgulayarak, somut ihtiyaçlar halini almış “*Demokratik çözüm için genel af talebi, öyle görünüyor ki, önümüzdeki dönem devrimcilerin, sosyalistlerin, yurtseverlerin üzerinde yoğunlaşacakları temel çalışma alanlarından biri olacak*” dedikten sonra, “*Newrozlar’dan 1 Mayıslar’a, bloğun seçim ve sonrası etkinliklerinden en son Diyarbakır Festivali ve DEHAP Kongresi’ne, milyonların sahip çıktığını ‘genel af’ talebinin kimlik talebiyle birlikte sadece devlet nezdinde rahatsızlık yaratmadığı*”nı yazarken öğreniyoruz.

Öğrenmeye devam edelim!

“Çapları ve etkilerinden bağımsız olarak, bir kısım solcunun da soyut-teorik dünyalarında ‘kitaba uymayan’ ve ‘deFTERİNİN DÜRÜLMESİ GEREKEN BİR TESLİMİYET’ şeklinde çok ‘devrimci ve de komünist’ duyarlılıklarına da yol açabiliyor”muş. “Kürt sorununa ilişkin sırtında yumurta küfesi taşımamanın sorumsuzluğundan da beslenen bu ‘duyarlılıklar’ çeşitli biçimlerde karşılarına çıkabiliyor”muş.

“Kürt hareketinin ortak çalışmaya en açık olduğu bir dönemde bile zehir zemberek ‘milliyetçilik’ suçlamalarını tavana vurdurabiliyor”larmış. “Kimlik mücadelesini, nüfus memurluklarında nüfus cüzdanı çıkarmakla karıştıranlar anayasal kimlik talebini ‘sorun kimlikle değil, devrimle çözülür’ gibi komik bir ‘taviz vermezlikle’ küçümseyebilirler”miş.

Adını, kendileriyle benzeştiklerinden olsa gerek hatırlayabildikleri TKP’ye de şöyle bir veryansın ettikten sonra, “En trajik örneği” irdelemeye başlıyor

yazarımız. Adını çıkaramadığı bir grubun afişine takılmadan geçemiyor nedense. “Halklar genel af değil, devrim istiyor!” şeklindeki afiş çalışmasını reformist hayallerinin önünde bir engel olarak görüyor. Birkaç büyük ilde çeşitli semtlerde gözüne ilişen afişlerden, yazarımız neden bu kadar rahatsız oluyor? Nasıl olsa milyonlar “genel af” istiyor, “devrim” değil. Mazallah kitleler devrim isterse yazarımız ne yapacak? Tabii ki devrime öncülük edecek! Kuyrukçuluk bu olsa gerek.

İşçi ve emekçi kitlelerin geri bilincini veri almakla, onların içinde buldukları geri bilince yaslanarak reformist politik bir platform oluşturmak farklı olsa gerek.

Sahte ikilemlerin arkasına gizlenen kuyrukçuluk

Liberal demokratlarımızın her fırsatta tekrarladıkları bir nakarat var, “devrimcilerin gündemi”, “kitlelerin gündemi”. Neden böyle bir ikilem yaratma ihtiyacı duyarlar sanki! Devrimcilerin gündeminde devrim, sosyalizm, yeraltı örgütlülüğü, illegal çalışma vb. varken kitlelerin gündeminde ekonomik, demokratik mücadele mi vardır yoksa onlar için. Devrimciler devrim için, kitleler reform için mi mücadele ederler? İlegal örgütlülüklerini bunun için mi tasfiye ettiler yoksa? Ne de olsa kitlelerin gündemi değildi. İlegal çalışma devrim, sosyalizm falan kitlelere giderken devrimci yanları itici demokrat maskesi takma, kitlelere daha mı şirin geliyordu?

Devrimcilerin gündemi illegal çalışmadan fabrikalardaki, okuldaki, semtteki en ufak soruna varıncaya kadar bir bütündür. Devrimciler mücadele ve örgüt biçimlerini kitlelerin geri bilinç düzeyine yaslanarak türetmedikleri gibi, kitle mücadelesinin ihtiyaçlarından bağımsız ve kopuk olarak hayal dünyalarında da kurgulamazlar. Kitle mücadelesinin içinden çıkarıp genelleştirirler, ona bilinçli bir ifade verirler, mücadeleyi geliştirebilecek tarzda yeniden üretirler.

Bugünlerde genel af talebini benimseyen kitleler bir zamanlar “serhıldan” diyorlardı. Bugünlerde en ufak demokratik hak kırıntılarına dahi burun kıvrıyanlar, “serhıldanlar” döneminde birçok tavizi vermeye razıydı. Kürt halkı “serhıldan” dediği zaman burjuvazinin devleti reformları gündemine alabiliyordu. Kürt halkının ulusal mücadelesine önderlik eden siyasetin teslimiyeti, tasfiyeciliği benimsemesinden sonra pişmanlığı, itirafçılığı

dayatabiliyor barışmaya çalıştığımız burjuva devleti.

Toplumsal çatışmaların ve gerginliklerin aşılması liberal istemi

Kitlelerin gündemine secde eden “demokratik çözümcülerimiz” toplumla barışma deklarasyonunu açıkladılar. “*Toplumsal çatışmaların, gerginliklerin yaşandığı toplumlarda, bu durumu aşmanın tek yolu koşulsuz, sınırsız genel aftır*” dediler.

Burjuva devletin devrimcileri affetmesinin, toplumsal çatışmaların, gerginliklerin aşılmasına yol açtığını da nihayet öğrenebiliyoruz demokratik barışçılarımızdan. Sol-politik şizofrenin küçümsediği genel af nelere kadırmış meğer, acıları son buldurup, kalıcı ve onurlu bir toplumsal barışı tesis edebiliyormuş. Pes demeye pek meraklı liberallerimizin bu ham hayaline müsaade etseler de “pes” desek.

15-16 Haziran’ın yıldönümüne denk gelen “toplumla barışma deklarasyonu”nu yayınlayanlar “İmralı güneşinin” aydınlattığı yolda ilerlemeye

devam ederlerken, işçiler-emekçiler ve ezilen halklar, kendilerinin de gazetelerinde yazdıkları gibi “*o günden beri işçi sınıfı ve emekçiler, her başkaldırmalarında 15-16 Haziran’ın ışığını aydınlattığı yolda ilerlemeye*” devam edecekler.

Varsayalım dediğiniz gibi bir genel af çıktı. Genel af dışarı çıkan tutsaklar, dışarıda nasıl bir yaşam sürdürecekler? Yine burjuva düzenini devirme mücadelesi mi verecekler, yoksa onlar da sizler gibi “demokratik mutabakatın” dolgu malzemesi mi olacaklar? Ama sizin niyetiniz baştan belli, devrimci olan ne varsa hepsinden sıyrılmak. Bir zamanlar devrim diye bir iddianız varken, devrimci mücadele esnasında tutsak düşenler oldu. Önceleri bu tutsaklar gurur kaynağımızken, cezaevleri devrimci savaşımın bir cephesi iken, şimdilerde siyasal politik çizginizle,

örgütsel yapınızla liberal demokratlaşınca zindanlardaki duruşunuz da haliyle bu durumdan nasibini alacaktı. Devrimciler katledilirken, kimisi “sınıfın gündemi değil”, kimisi “binbaşım biz bu işte yokuz!” diyerek renklerini belli ettiler. Devrimden geri dönenlerin, devrimci değerler taşımalarını, devrimci refleksler göstermesini beklemiyoruz tabii ki. Onların derdi başka, “bir hata ettik, bir zamanlar devrim diye bir hayale kapıldık artık demokratik mutakabat istiyoruz.” Bizi zindanlarda bekletmeyin, salıverin, bizler de toplumla barışalım, uslu bir demokrat olarak demokratik cumhuriyetimize katkı sunalım. Zenginiyle, yoksulluyla hep birlikte barış içinde neşeli şarkılar söyleyelim.

Burjuva düzeninden af bekleyenler, nedense bu durumlarını siyasal iktidarla hesaplaşmayı dayatan önemli bir mücadele alanı olarak göstermekten de

kendilerini alamıyorlar. Bu durumda o çok bahsini ettikleri, psikolojik rahatsızlığın bir ürünü olmasın sakın!

“Kitlelerin gündemi” adına kuyrukçu liberalizm

Genel af dilencilikliğini gerçeklik olarak nitelerken, devrim fikrini de psikolojik bir hastalık olarak tanımlıyorsunuz. Halklar genel af istiyor, gerçekten öyle mi? Sık sık başvurduğunuz bir söylemi biraz daha yakından inceleyelim, kitlelerin gerçek gündemi. Nedir bu gerçek gündem? Bu gündeme gerçeklik veren bilimsel veriniz, kanıtınız nedir? Kitleler bugün geridir dediğinizde bu gerçeklik mi oluyor? Kitlelerin bugün istediği devrim değil, demokratik cumhuriyet, barıştır dediğinizde bu sizi gerçekçi mi yapıyor? Kitlelerin geri bilincini teorileştirmek ya da kendi politik peltekliliğinizi kitlelerin geri bilincine yaslamak sizi bilimsel mi kılıyor?

Kitlelerin şu anki verili geri bilinci egemen sınıfın fikrinden ne kadar bağımsızdır. İşçi ve emekçi sınıflar burjuva ideolojisinden bağımsız bir bilinç edinmişler de biz mi göremiyoruz? *“Maddi üretim araçlarını elinde bulunduran sınıf, aynı zamanda, zihinsel üretim araçlarını da emrinde bulundurur, bunlar o kadar birbirinin içine girmiş durumdadırlar ki, kendilerine zihinsel üretim araçları verilmeyenlerin düşünceleri de aynı zamanda bu egemen sınıfa bağlıdır.”* (K. Marks-F. Engels, *Felsefe metinleri*, Sol Yay.)

Marksist klasiklere başvurmak liberallerimize göre kitabilik olsa da biz yine de bildiğimizden şaşmayacağız. İşçi-emekçi kitleler, bağımsız, devrimci bir çizgide mücadelelerini yükseltiyorlar ama nedense “şizofren solcular”ımız bu durumu göremiyorlar, gerçeklikten kopuk; soyut-teorik dünyalarında “kitaba uymayan” (liberallerimizin rahatsız olduğu kitaplarda Marksist klasiklerden başkası değildir) teslimiyetçi, reformistlerin defterlerini dürmek için kurgu dünyalarında hayale dalmışlar.

O tapındığınız kitlelerin gündemi, egemen burjuvazinin, kitlelerde içselleştirdiği, ihtiyaç haline getirdiği ideolojik manipülasyondan başka bir şey değildir. Varlığından rahatsız olduğunuz o, “devrimcilerin gündemi” tam da bu manipülasyonun dağıtılması, işçilerin bağımsız devrimci sınıf örgütlenmesinin yaratılma çabasından başka bir şey değildir.

Sahiden genel af talebi kitlelerden ya da onların kendi yaşamlarından türemiş bir gündem midir, onların bir ihtiyacı mıdır? Yoksa siyasal platformuyla, örgütsel yapısıyla, teslimiyetçi reformist bir çizgiye oturanların, etkisi altında tuttukları kitlelere, dışarıdan dayattıkları bir politika mıdır?

Yani genel af yerine başka bir politika ile kitlelere gidilseydi kitleler bunu benimsemeyecekler miydi? Bugünlerde genel af talebiyle meşgul olan kitlelerin bir zamanlar “serhıldanlar” örgütlendiğini unutmazsınız ya da bu halkı tüm bunları hemencecik unutacak kadar belleksiz zannedebilir misiniz?

Genel af talebiyle devrim fikrini karşı karşıya koyan, solcuların öznel zorlamaları değildir. Af dilemek devrimciliğin doğasına aykırıdır. Devrimci yaşam pratiği afla karşıttır. Bir devrimci eylemini suç olarak görmez, bunu suç kapsamına sokan burjuva hukukudur. Burjuva hukukunun da burjuvazinin sınıfsal çıkarlarından bağımsız olmadığını demokratik barış severlerimiz bilmiyor ya da unutmaz olamazlar.

“Tatlı su solculuğu”nun rahatlığı ve devrimcinin misyonu

Genel af talebinin, teslimiyetçi-liberal çizginin “demokratik barış sürecine katacağı ivmeye” diyecek sözümüz yok. Zaten bu bizim işimiz de değil sizin de belirttiğiniz gibi. Bizi ilgilendiren kendi teslimiyetçi-liberal politikalarıyla kitleler üzerinde yarattığınız ham hayaller ve uzlaşmacı, çürütücü etkileridir. Dümeni burjuvazinin açtığı tatlı sulara kırarak, rotanızı tatlı sulara “demokrasi avcılığı” yaparak yaşamak olarak belirlemişken, kitlelere verebileceğiniz bir şeyinizin olacağını da düşünmüyoruz. Tatlı suların rahatlığının, solukuzluğunuza katacağı ivmeyi de varın siz düşünün.

Genel bir afla Kürt sorununun çözülebileceğini “dört yıllık çatışmasızlık” ortamına rağmen, çatışma nedeni olan sorunlar çözülemediği gibi, yaralar sarılmış, travma atlatılmış değildir. Bu nedenle *“Acıların son bulması, kalıcı ve onurlu bir toplumsal barışın tesisi için kapsamlı bir genel af şarttır”* diyerek siz kendiniz hayal edebiliyorsunuz. Hem de dört yıllık bir teslimiyete rağmen sorunların çözülmediğini bildiğiniz halde.

Devrimi kitleler yapar yapmasına da kitleleri devrime hazırlayan, kitlelerin devrimci savaşımına önderlik eden, komünist bir parti olmadan da kitlelerin devrim yaptığı da görülmemiştir. Komünist partinin programı altında birleşmeyen, bu programın politikaları doğrultusunda savaşım vermeyen kitlelerin, devrime nasıl hazırlanacağını zannediyorsunuz? Kitlelerin devrimci savaşımından kopuk, demokratik talepleri savunarak, genel af dilenerek mi devrime hazırlanacağını düşünüyorsunuz? Demokrasiyi kendi içinde amaçlaştırıp, devrim ve sosyalizm sorunundan ayrı ele alarak kitleleri “aşamalı aşamalı”, “alıştırma alıştırma” sosyalizme götürebileceğinizi mi zannediyorsunuz? Ne diyelim kurgu dünyanız hayli geniş!

Genel af dilencilikliğinin dayanılmaz hafifliği

Devrimci konumlarını yitirip düzenin icazet alanına boylu boyunca yatan “yumuşayan sol”un önünün açılması ve devrimci konumlarını yitirenlerin durumundan duyulan memnuniyet MGK’nın milli siyaset belgesinde yer almıştı. 15 Haziran tarihli *Evrensel* gazetesinde Vedat İlbeyoğlu adıyla yayınlanan “Genel af ve bir ‘sol’ türü” adlı değerlendirme MGK’nın yumuşayan solun durumundan duyduğu sevincin “sırrının” anlaşılmasına katkı sağladı. Devrimci iddia ve kararlılığın sürdürülmesi noktasında duyulan rahatsızlık bu yazıyla tümünden orta yere serildi. Bir de buna ilkesiz ittifakın aklanması kaygısı da eklenince, bay İlbeyoğlu saldırganlıkta sınır tanımadı. Şimdi söz konusu “ucube” yazıya daha yakından bakalım.

“Demokratik çözüm için genel af talebi öyle görünüyor ki, önümüzdeki dönemde devrimcilerin, sosyalistlerin, yurtseverlerin üzerinde yoğunlaşacakları temel çalışma alanlarından biri olacak.” Kim acaba dersiniz bu “devrimciler, sosyalistler”? Genel af kampanyasının sahipleri belli, seçime birlikte katılıp blok oluşturan DEHAP, EMEP ve SDP’dir. Bir de bunların dışında KADEK genel af kampanyası sürdürüyor.

Devrimcilik, düzeni kurumlarıyla birlikte hedef alan mücadele içinde yer almakla mümkün olabilir. Bu yanı sıra KADEK ve DEHAP’ın böyle bir sorunu olmadığı, “Kürt sorununun çözümünü ‘kültürel ve dilsel’” açılımlara ve genel affa indirgedikleri biliniyor. Bu platformda ise devrimciliğin zerresinin bulunamayacağına bilmek için kahin olmaya gerek yok. Adında sosyalist sözcüğü taşıyan SDP’nin de, sorunun burjuva hukuku içinde anayasal açılımlarla ve insan hakları temelinde çözümü savunduğu bir sır değil.

Büyük bir başkalaşma yaşayan ve öfkeyle kaleme sarılan bay İlbeyoğlu’nun da içinde bulunduğu yeni dönem liberallerinin işi gerçekten zor. Zira devrimci TDKP’nin tasfiyesinin ürünü olarak ortaya çıkan liberal EMEP’li teorisyen tasfiyeciler, açıktan geçmiş konumlarını, ideolojik-politik-örgütsel yaklaşımlarını terketme doğrultusunda davranmaktan özenle kaçınıyorlar. Böyle olunca da geçmişleri, yüzlerine tutulmuş ayna misali önlerine çıkıyor. Suskunluk fesadıyla süreçleri geçiştiremiyorlar. Her seferinde açıklıktan uzak tutumları nedeniyle süreçlere “açıklık” kazandırma çabasına girişiyorlar. Tabii ki bu işi yaparken bildikleri bir yöntemi tekrarlıyorlar. Polemik yaptıkları yapıları açıktan ortaya koyma utanmazlığına devam ediyorlar.

Kolkola yürüdüğünüz DEHAP’ın anti emperyalizm ya da sermaye devletine yöneltmiş bir mücadele içinde olmadığı, ulusal sorunun çözümünü emperyalist merkezlerde, sermaye devletinde aradıkları biliniyor. Şimdi soruyoruz; Kürt halkının özgürlük talebinin boğulması çerçevesinde bir araca dönüşmüş olan teslimiyetçilerle aynı platformda bulunmayı EMEP hangi “çok devrimci” kaygısına bağlayacak. Örneğin EMEP Kürt sorununun kültürel, dilsel açılımlara indirgeyen, buna bir de genel af talebini ekleyen yaklaşımı destekliyor mu? “Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını” savunuyor mu? KADEK’in politik platformuna ilişkin ne düşünüyor? Katılmıyorsa buna ilişkin tek bir değerlendirmesi var mı?

EMEP’in seçimlerde başlayan ittifak politikasının biricik nedeni parlamentoya kapağı atma kaygısıydı. Bu kaygı bugün de onun tüm yaklaşımlarına damgasını vurmaktadır. Daha düne kadar PKK’nin milliyetçi yaklaşımlarını eleştiri konusu yapıp, eleştirilerini enternasyonalizm vurgusuyla süsleyen de bu aynı çevreydi. Bir yanda devrimci konumunu sürdüren PKK ile yapılan sert polemikler! Öte yanda Kürt sorununun çözümünü emperyalistler ve sermaye devleti ile uzlaşma üzerine kuran teslimiyetçilerle girilen ilkesiz, faydacı ittifak! Kendi başına bu bile gerçek konumları tüm çıplaklığı ile sergiliyor. Politik omurgasızlığın, örgütsel karaktersizliğin ifadesi olan bu ilişkileri bay “İlbeyoğlu”in kalemi elbette ki açıklayamıyor. Onun yerine en iyi savunma saldırı politikasıyla bay “İlbeyoğlu” Donkişot misali “yel değermenlerine” saldırıyor.

Ama, anti-emperyalist mücadeleye bolca vurgu yapan, hatta hatta anti-kapitalist mücadele deyip emeğin iktidarından dem vuran EMEP nasıl oluyor da Kürt sorununun çözümünü emperyalist merkezlerde arayanlarla birlikte politika yapabiliyor sorusuna bir türlü yanıt veremiyor.

Bay “İlbeyoğlu”, sonuç olarak size diyor ki, sosyal reformizmin politik zemininde yüzdürmeye çalıştığınız geminiz karaya oturmaya mahkumdur. Gelin dürüst olun, konumunuzu açıklıkla ortaya koyun ve devrimcilik iddiasını ağızınıza alma ikiyüzlülüğü göstermeyin. Devrimi, devrimciliğe söz söylemek politika yaptığımız yumuşak zemininize ağır gelir. Sonra durup dururken kimi zaman devrimci vurgularla elde tutmaya çalıştığınız tabanınızda kaymalar yaşanır. Şansınızı fazla zorlamayın. Tabanınıza unutturmaya çalıştığınız devrimciliği hatırlatacak boyunuzu aşan polemiklere girmeyin. Sormayı, sorgulamayı, incelemeyi, araştırmayı kıskırtacak çıkışlar yapıp da tabanınızdaki devrimci duyarlılığı harekete geçirmeyin.

Aman dikkat sayın bay İlbeyoğlu!

H. Ş. Can

Burjuvazi sömürü ve saldırıda tatil yapmıyor...**Emekçilerin ve gençliğin mücadelesi de!..****Sermaye sınıfı tatil yapmıyor!**

Emperyalist-kapitalist sistemin dünya ölçüsünde saldırılarını yoğunlaştırdığı bir eğitim ve öğrenim dönemini geride bıraktık. Bu dönem boyunca tüm dünyada emekçi halklar, işçi sınıfı ve gençlik sermayenin yoğun saldırıları ile karşı karşıya kaldı. Ortadoğu halklarına yönelik emperyalist yağma ve saldırganlık; neo-liberal politikalar eşliğinde tüm dünya emekçi sınıflarına yönelik iktisadi saldırılar; ve yine neo-liberal politikalar eşliğinde, öğrenci gençliği hedef alan eğitimin ticarileştirilmesi saldırısı... Sermaye sınıfı, bu saldırıları hayata geçirebilmek için canla başla çalıştı ve çalışmaya devam ediyor.

Emperyalist yağma ve talan devam ediyor!

ABD emperyalizminin petrol ve hegemonya savaşı, işgal boyutuyla şiddetinden ve kirliliğinden hiçbir şey kaybetmeden devam ediyor. Gözünü Ortadoğu egemenliği için Irak'a dikenler şimdi de yıllardır süren onurlu bir direnişi bastırabilmek ve Ortadoğu egemenliğini pekiştirebilmek için Filistin'e yönelmiş durumdadır. Emperyalist saldırganlık Ortadoğu'yu ve tüm dünyayı kirli ve kanlı yöntemlerle tehdit etmeye devam ediyor.

İktisadi saldırılar devam ediyor!

Emperyalist şiddet, emekçi halkları ve işçi sınıfını köleleştirmek için de saldırılarını yoğunlaştırmış durumda. Emekçilerin yüzyıllardır verdiği mücadelenin bir sonucu olarak kazanılan haklar bir bir gaspedilmeye çalışılıyor. İtalya'da işçi ve emekçilerin sosyal haklarının gaspedilmeye çalışılması, Fransız burjuvazisinin emeklilik haklarının gaspına dönük saldırıları ve ülkemiz işçi ve emekçilerini Ortaçağ koşullarına döndürecek olan kölelik yasası... Saldırıları dünya çapında yaygınlaşarak ve hızından hiçbir şey kaybetmeden devam ediyor.

Eğitim hakkı neo-liberal saldırılarla gaspedilmeye çalışılıyor!

Sermayenin iktisadi saldırılarının hedeflerinden birisi de eğitim alanı. Üniversiteyi sermayenin talanına açacak olan yeni yüksek öğrenim yasası (YEK yasası) mecliste ve yakın bir zamanda yürürlüğe sokulması hedefleniyor. Bu saldırı yasasının çıkmasına izin vermemek için öğrenci gençlik oldukça güçlü eylemlilikler örgütlemiş ve her fırsatta eğitim hakkından vazgeçmeyeceğini sermayenin yüzüne haykırmişti. Şimdi ise bu yasa ile somutlanmış saldırıya somut bir yanıt vermek gerekiyor.

Emekçilerin ve gençliğin mücadelesi de durmuyor!

Tüm bu saldırılara karşı dünya emekçileri ve gençliği mücadelesine devam ediyor. Irak'ı işgal ederek kolay bir zafer kazandıklarını sananlar Irak'ta başlayan anti-emperyalist gösteriler karşısında işlerinin o kadar da kolay olmadığını anlamış durumdadır. Hemen her gün ülkenin bir köşesinde bir protesto eylemi ya da sabotaj gerçekleştiriliyor. Ne askerlerin pervasızca ateş açmaları, ne yüzlerce insanın esir alınması, ne de emperyalist işgal

güçlerinin korkunç bir boyut alan katliamcı şiddeti bu eylemleri durduramıyor. Özellikle Iraklı gençler, topraklarını ve geleceklerini teslim etmiyorlar.

Siyonizmin, yıllardır kirli ve kanlı yöntemlerle bastırmaya çalıştığı direniş, Filistin halkı ve gençliğinin ellerinde taş, sopa ve gelecek özlemleriyle sürdürülüyor.

Tüm dünyaya kölelik dayatan kapitalist sisteme karşı Avrupa proletaryası milyonların katıldığı sokak gösterileriyle, grevlerle mücadelesini sürdürüyor. Avrupa'dan Güney Amerika'ya kadar dünyanın dört bir yanında öğrenci gençlik, neo-liberal eğitim politikalarının hayata geçirilmesinin o kadar da kolay olmayacağını haykırmaya devam ediyor.

Saldırıların böylesine yoğunlaştığı emekçilerin ve gençliğin köleleştirilmeye çalışıldığı bir ortamda sermaye sözcüleri hesaplarını yapmışlar ve "meclis tatile girmeyecek" diyorlar. Saldırıya yanıt verme ihtiyacının her dönemkinden daha yakıcı bir hal aldığı ortada. Böylesi bir dönemde bizim açımızdan da bir tatilden değil, yeni ve daha güçlü bir mücadeleden söz edilebilir ancak.

Tüm bu saldırılara karşı işçi ve emekçilerle beraber mücadeleye!

Tüm bu saldırıları pervasızca hayata geçirmeye yeltenenler, bu saldırılara karşı verilecek mücadelenin şiddetine de hazırlıklı olmalıdırlar. Dünya

emekçilerinin emperyalist saldırganlığa karşı artan öfkesini güce dönüştürmek, emekçi sınıflara karşı yapılan saldırıları yeni 15-16 Haziranlarla püskürtmek, işçi ve emekçilerin olduğu kadar gençliğin de temel görevidir. Yaz dönemini bu bilinçle örmek için hazırlıklarımızı tamamlamalıyız.

Üniversitelerin kapanması öğrenci gençliğin doğal biraraya gelme ortamını ortadan kaldırmış olsa da, bütün bir yıl boyunca yanyana durduğumuz insanları yazın da yanımızda görmek, onları kavganın diğer alanlarında yer almaya ikna etmek gerekiyor. Yazın mücadeleyi sürdürmek gerekliliği ortadadır. Okullarımıza döndüğümüzde YEK'le karşılaşmak istemiyorsak yasaya karşı sürekli mücadele içinde olmalıyız. Üstelik mücadelenin tek yeri üniversiteler değildir. Fabrikalar, işyerleri, semtler mücadelenin ve direnişlerin örülmesi için bizleri bekliyor. Bizler de bu bilinçle, bağımsız devrimci sınıf çizgisinin ve politikalarının uygulayıcısı gençler olarak, mücadelemize ara vermeksizin devam edeceğiz.

İşçi sınıfını kölelik koşullarına mahkum eden yeni iş yasasına karşı işçi ve emekçilerle beraber direnişe, mücadeleye!.. Tüm dünya halklarını hedef alan emperyalist-kapitalist kuşatmaya ve saldırganlığa karşı tüm dünya emekçileri ile dayanışmaya!.. Emperyalist-kapitalist sisteme karşı gelecek güzel günler için, devrim ve sosyalizm için mücadeleye!..

Genç komünistler yaz döneminde bağımsız devrimci sınıf çizgisinin taşıyıcısı olarak bu hedeflerle

ZKÜ öğrencisi Murat Yıldırım'a faşist çeteler saldırdı!

16 Haziran Pazartesi günü saat 21:30 civarında Zonguldak Atatürk Lisesi önünde Murat Yıldırım isimli ZKÜ öğrencisi arkadaşımıza 7-8 kişilik bir ülkücü faşist grup saldırıda bulunmuştur.

Saldırı sırasında arkadaşımız aldığı darbelerden dolayı gözlük camı kırılarak, göz etrafında çeşitli kesiklere ve vücudunda çeşitli yaralara yol açmıştır. Bunun sonucunda arkadaşımızın gözüne 28 dikiş atılmış ve hastane tarafından 10 günlük rapor

verilmiştir.

Saldırıların arkasında olanlar okul içerisindeki polislerdir. Saldırı bu polislerin teşviikiyle gerçekleştirilmiştir. Kendini ülkücü olarak tanıtan bu öğrencilerin amacı ortamı provoke etmektir. Bu saldırılara karşı sessiz kalmayacağız ve hakkımızı sonuna kadar arayacağız.

Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelemiz!

ZKÜ öğrencileri

mücadelelerini sürdüreceklerdir.

Yaz dönemi partili kimliğimizi geliştireceğimiz bir dönem olacak!

Yaz döneminin bir diğer önemli yanı ise partili bilinç, kimlik ve örgütlülük düzeyimizin geliştirileceği bir dönem olmasıdır. Bu nedenle de yoğun bir çaba harcamak zorundayız. Yalnızca pratik mücadele içerisinde harcanan çaba ve edinilen deneyimler, bu kimliğin kazanılması için yeterli olmayacaktır. Bu nedenle de ideolojik kimliğimizi geliştirecek eğitim çalışmalarını yaz döneminin en temel gündemlerinden biri olarak düşünülmalıdır. Çoğunlukla yaz döneminin pratik yoğunlukları ile aksatılan eğitim çalışmalarını bu dönem çok daha planlı ve güçlü bir şekilde hayata geçirmek zorundayız.

Eğitim çalışmalarına gereken önemin verilmesinin yanında, eğitim çalışmalarına bir yönetsel çerçeve çizmek ve çeşitli hedefler belirlemek önem taşımaktadır. Bu çalışma açısından ilk ve en önemlisi, politik platformumuzun tüm yoldaşlarımız ve okurlarımız cephesinden güçlü bir biçimde kavranmasıdır. Bu kapsamda ise partimizin ideolojik birikimi yeterli bir kaynak oluşturmaktadır. Bu kaynaklar Marksist-Leninist literatürden de yararlanılarak incelenmelidir.

Eğitim çalışmalarında bir diğer önemli gündem ise gençlik hareketinin ve çalışmamızın sorunları olmalıdır. Bu konuda da çalışmamızın ve yayın organımızın değerlendirilmesi ile yeni dönemin gündemleri temel birer tartışma konusu olmalıdır.

Eğitim çalışmalarını açısından bir diğer önemli yan ise yöntem sorunudur. Özellikle yaz dönemi tüm yoldaşlarımız ve okurlarımız bireysel eğitim çalışmaları programları oluşturmalı ve bunları kolektif tartışmalarla güçlendirmelidirler. Bu ise hem gençlik yayınınımızın, hem de çalışmalarımızın güçlendirilmesi somut hedefine bağlanmalıdır. Ayrıca programlarımız insanlığın muazzam kültürel birikimini yansıtan romanlarla zenginleştirilmeli ve güçlendirilmelidir.

Yeni döneme daha güçlü bir hazırlık için yaz dönemini kazanalım!

Yaz dönemleri özellikle üniversiteli devrimciler açısından pratiksiz geçirilen bir dönem olarak yaşanmaktadır. Bizim açımızdan ise durum tamamen farklıdır. Genç komünistler, yıllardır yaz dönemini daha güçlü ve yoğun bir çalışma temposu ile geçirmektedirler. Bu yıl da yaz dönemini yeni döneme daha güçlü ve daha örgütlü bir hazırlık için etkin bir şekilde değerlendirmeliyiz.

Yaz dönemini bu bakışla, bir dönem boyunca yaşanan eksik ve zaaflarımızı aşacağımız, örgütsel yapımızı güçlendireceğimiz ve işçi ve emekçilerle iç içe geçireceğimiz bir dönem olarak değerlendirmeliyiz.

Yaz dönemini ve böylece yeni dönemi kazanmak için etkin bir çalışma ve mücadele!

Ekim Gençliği

Bugünün öğrencileri, yarının kamu emekçileri...

Geleceğine sahip çık!

Kapitalist sistem girdiği her ekonomik krizden çıkmak için kendine yeni pazarlar ve rekabet alanları arayışı içine girer. Tıpkı ABD'nin girdiği son ekonomik bunalımdan çıkış yolu olarak Irak'ı bombalayıp binlerce masum insanın ölümüne neden olup, kendine yeni bir petrol pazarı yaratmakta bulduğu gibi. Savaşlar kapitalist-emperyalist sistemin krizlerden çıkmak için denediği yollardan biridir. Bir diğeri ve bizim için en bilineni ise DÜNYA BANKASI, İMF, DTÖ gibi emperyalist-kapitalist kurumların hedef ülkelere (gelişmekte olan ülkelere) dayattığı politikalar ve bunların ürünü açık ye da gizli anlaşmalardır.

GATS (Hizmet Ticaret Genel Anlaşması) emperyalist politikaların ürünüdür

İşte bu anlaşmalardan biri de yıllarca içeriği gizlenen GATS (Hizmet Ticaret Genel Anlaşması) anlaşmasıdır. 1947 yılında başlayan GATT anlaşması 1994 yılında GATS'a (Hizmet Ticaret Genel Anlaşması) dönüştürüldü. 2002 yılı itibarıyla Türkiye'nin de içinde bulunduğu 144 ülke bu anlaşmaya imza atmış durumdadır.

GATS kısaca devlet tarafından verilen kamu hizmetlerinin, başta eğitim ve sağlığın özel sektöre devrini düzenleyen bir anlaşmadır. Bu anlaşmayla kamu hizmeti olarak görülen her alanda piyasa koşulları hakim olacaktır. Türkiye'nin bu kapsamda piyasa koşullarına açmayı taahhüt ettiği kamu alanları şunlardır;

* Eğitim, sosyal hizmetleri de kapsayacak şekilde sağlık ve bağlantılı hizmetler.

* Telekom ve posta hizmetleri enerji, su, iletişim sistemleri ve atık su işletmeleri.

* Kara, hava, deniz ve tüm diğer ulaşım hizmetleri vb.

Eğitim en kârlı alan olarak görülmekte, eğitimde asıl hedef üniversiteler

Eğitimin paralı hale getirilmesinin en önemli ayağını ise üniversiteler oluşturmakta. YÖK yerine YEK bu çerçevede gündeme gelmiştir. YÖK'le AKP hükümeti arasında ortaya çıkan laiklik ve sahte

demokrasi tartışmasının arkasında her ikisinin de anlaşmış olduğu eğitimin paralı hale getirilip, bu paranın öğrencilerden alınması vardır. YEK taslağı aslında bizzat YÖK tarafından hazırlanmış ve GATS'a sunulmuş olan raporlardan oluşturulmuştur. GATS'la birlikte tüm dünyada ve Türkiye'de;

1) Eğitimin özelleştirilmesi,

2) Öğrenim ücretlerinin yüksek düzeylere çıkarılması,

3) Bunun sonucu olarak gelir düzeyi düşük sınıfların eğitim alma şansının ortadan kalkması,

4) Öğrenci-öğretim üyelerinin akademik demokratik haklarının tırpanlanması,

5) Eğitimin toplumun ihtiyaçlarına göre değil sermayenin ihtiyaçlarına göre şekillenmesi gerçekleştirilecektir.

Herşey emperyalist-kapitalist sistemin politikalarına göre şekillenmektedir

Uzun ve yorucu hale getirilen eğitim yaşamımızdan sonra atılacağımız meslek yaşamımızda ise saldırılar şimdiden şekillenmektedir. Bu saldırıların arkasında yine emperyalist-kapitalist politikalar ve imzalanan GATS anlaşması bulunmaktadır. GATS'a göre kamu alanı piyasa koşullarına açıldığı için kamu çalışanlarının da piyasa koşullarına uyması gerekmektedir. Buna göre kamu Personel Rejimi Yasası, Toplam Kalite Yönetimi, Yerel Yönetim Reformu, Performansa Göre Ücretlendirme ile yapılacak olan budur. Bu yasalarla üst düzey bürokratlar, asker-polis, savcı memur olarak kalacak doktorlar, hemşireler, fizyoterapistler ve diğer sağlık çalışanları, öğretmenler memurluk statüsünden çıkarılacak ve sözleşmeli olarak işe alınacak. Böylece performansa dayalı ücretlendirmeye örneğin 3 kişinin yaptığı iş 1 kişiye yaptırılacak ve sözleşme koşullarına uyulmadığı zaman sözleşme iptal edilerek bu kişiler işsiz kalabilecek. Çalışanların örgütlenme hakları ellerinden alınacak böylece çalışma koşullarının çok daha ağırlaştığı, işsizliğin arttığı bir dönem oluşacak.

Kısacası binbir zorlukla mezun olduğumuz üniversitelerden sonra bizi iş güvencesinin var olmadığı, çalışma koşullarının çok ağırlaştırıldığı, sağlık güvencemizin ortadan kaldırıldığı, esnek üretimin, çalışanların başka bir işyerine kiralanmasının gerçekleşeceği bir iş yaşamı şekillenmekte.

Son söz söylenmedi daha!

Gerek eğitim yaşamımızda, gerek gelecekte atılacağımız iş yaşamımızda bizi piyasa koşullarının hakim olduğu ve sömürünün yoğunlaştığı bir düzen beklemekte. Herşey emperyalist-kapitalist sistemin doğasına uygun olarak şekillenmekte. Bu sistem halklara savaş, açlık, yoksulluk, işsizlik, dayatmaktadır. Birçoğumuz ise halen "En kısa yoldan nasıl yırtabilirim" in hesabını yapmaktayız. Bu sömürü düzeninden kaçış yolu yoktur. Çıkış yolu ise işçiler-emekçiler, öğrenciler, kısacası tüm sömürülenlerin kendi öz mücadeleleri ile mümkündür.

Ve tüm sömürülenler; herkesin iş ve işgüvencesi sahibi olabileceği, insanca yaşam ve çalışma koşullarının var olduğu, savaşızsız, sömürsüz bir dünya yaratacaklardır...

**Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
İnsanca yaşam hakkı, insanca çalışma ortamı!
Her düzeyde parasız eğitim ve sağlık hizmeti!
Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!**

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Sağlık Kampüsü Öğrencileri

Kamu sektörüne dönük saldırılar üzerine panel

11 Haziran'da DEÜ Tıp Fakültesi Konferans Salonu'nda SES İzmir Şubesi, İZÜNİDER ve TTB'nin düzenlediği "Kamu Yönetimi, Personel Rejimi, Yerel Yönetimler Yasa Tasarıları" hakkında bir panel yapıldı. Panele yaklaşık 50 kişi katıldı.

İlk olarak söz alan İZÜNİDER Başkanı Ö. Mavioğlu, özelleştirmeler sonucu ortaya çıkan tabloyu ve sermayeye nasıl kaynak aktarıldığını örneklerle özetledi. Diğer konuşmacılardan Yrd. Doç. Dr. Y. Yavuz devletin sosyal yönünün bu yasa tasarılarıyla tamamen tasfiye edildiğini belirtti. Son konuşmacı olan SES İzmir Şube Başkanı Dr. E. Demir ise bu yasalara herkesin karşı çıkması gerektiğini, saldırıların tüm topluma yönelik olduğunu belirtti. Konuşmalardan sonra ise TTB adına söz alan bir katılımcı bu yasa tasarılarına karşı alanlara çıkılması gerektiğini belirtti.

Panel öncesi *Ekim Gençliği* okurları olarak gündeme ilişkin *Sağlık Kampüsü Öğrencileri* imzalı bir bildiri dağıttık.

Ekim Gençliği/İzmir

Fransa'daki büyük kitle hareketliliği hız kesiyor...

Eylem dalgasının gücü ve zaafiyeti

C. Kaynak

Fransa'da emeklilik sistemini ve eğitim sektörünü hedefleyen saldırı politikasına karşı patlak veren işçi/emekçi direnişi aylardır kendisini değişik eylem biçimleriyle sürdürüyordu. Özellikle eğitim sektöründe süreklilik kazanmış yerel eylemler, diğer kamu sektörlerinin katılımı sonucu periyodik, merkezi ve birleşik gövde gösterilerine dönüştürülerek sürdürüldüler. Bu bağlamda, 25 Mayıs ile 3, 10, 12, ve 19 Haziran günleri, direniş dalgasının doruğa tırmandırılmaya çalışıldığı anlar oldular. Burada, eylem serisinin değişik aşamalarında daha önce yapılan değerlendirmeleri 10 Haziran'dan bu yana yaşanan gelişmeleri özetleyerek ve hareketin mevcut durumunu tanımlayarak tamamlamak gerekiyor.

Sermaye devletinin işçi/emekçi direnişini zayıflatmak için baştan beri baş vurduğu sayısız taktiğe 10 Haziran günü bir yenisi eklendi. Aylar boyunca hareketi görmemezlikten gelmeye çalışan, bu tavrı ile onu küçümseyen, muhatap almayı gerektirecek ölçekte olmadığı kanısını yaymaya çalışan devlet, 10 Haziran günü şiddete başvurdu. 10 Haziran günü Paris'te sermayenin copları konuştu, polis saatler boyunca, yürüyüşün dağılma noktası olan, Concorde Meydanı'nda göstericilere saldırdı. "Anarşistler ve serseriler"den oluşan küçük bir grubun güvenlik güçlerine sataşması sonucu patlak verdiği iddia edilen çatışmalar gecenin geç saatlerine kadar devam etti. Onlarca kişi yaralandı ve olayların faili olarak tanıtılan yüze yakın gösterici gözaltına alındı. Ancak, "anarşist ve serseri" oldukları iddia edilen ve nöbetçi mahkeme tarafından yargılan zanlıların çoğunun öğretmen ve kamu görevlileri oldukları anlaşıldı.

10 Haziran eylemleri

10 Haziran, direnişin en kritik aşamalarından biri, hatta en önemlisi oldu. Gösteriler hareketin, katılım açısından, haftalardır tutturduğu tempodan fire vermediğini bir kez daha kanıtladı. Eylem günü sendikaların verdikleri geçici rakamlara göre ülke genelinde gösterilere katılım 1.523.000 olarak gerçekleşti. Paris'te iki yüzünü aşkın bir kitle saatler boyunca genel grev şiarını haykırdı. Eşdeğer ölçekteki bir katılımı hareketin fiilen başını çeken Marsilya'da yaşam tamamen durdu. Bir önceki eylem gününe göre militan eylem biçimlerinin daha da yaygınlaştıkları görüldü. Aynı şekilde, birleşimin çeşitliliği açısından, hareketin zenginliğini korumaya devam ettiği de bir kez daha kanıtlanmış oldu. Banka, kimya, liman, postahane, telekomünikasyon, otoyolları, sağlık, inşaat, ticaret, donanım, demir-çelik, maliye çalışanları ve hatta yer yer kortejlerin başını çeken polisler, gösterilere katıldılar.

Tabandan yükselen gür ses ve döne döne büyük bir kararlılık ve azimle tekrarlanan talepler sendikaları 10 Haziran akşamı yeni bir eylem çağrısında bulunmaya zorladı. İki günlük bir aradan sonra, 12 Haziran günü için, yine merkezi ve ortak eylem kararı alındı. Bu kez, alışılmış tersine, sendika yöneticileri Paris'i terk ederek Marsilya'ya inmek zorunda kaldılar. Günlerdir çöplerin toplanmadığı, her eylem gününde metro, otobüs, tren ve vapurların çalışmadığı, yaşamın kurulmuş bir saat gibi en temel alanlarda felce uğradığı, aylardır düzenlenen gösterilere her dört kent sakininden birinin mutlaka katıldığı Marsilya, hareketi destekleyen sendika şeflerini topluca ayağına gelmeye mecbur etti. 'Genel grev!' şiarının ritmini belirlediği yürüyüş, sendika şeflerinin söz aldıkları bir mitingle sonuçlandı. 300 bin kişinin katıldığı açıklanan gösteride genel grev

çağrısı konusunda net ve açık bir tavır belirlemekten kaçınan sendika şefleri, konuşmaları boyunca yuhlandılar.

Geri çekilen eylem dalgası

Ancak, 12 Haziran için yapılan eylem çağrısının gelinen aşamada artık direnişin ihtiyaçlarına tekabül etmediği görüldü. Ülke genelinde gösteriler katılım bakımından ilk zayıflık işaretlerini vermeye başladılar. Tabandan yükselen tepkilere rağmen sendikaların genel grev çağrısı yapmayarak 19 Haziran tarihini yeni bir merkezi ve ortak eylem günü olarak saptamaları, direnişin artık geri çekilme sürecine konduğunun göstergesi oldu. Burada gösterilen zayıflığı ve fırsatın kaçırılmış olmasını sendikalar başka argümanlarla telafi etmeye çalışsalar da gerçek sonuç ortada. Onlar yerel düzeyde yeni eylem biçimleri geliştirerek davayı daha geniş kesimlere maletme, seyirci kalan ve pasif destek veren kategorilerin aktif katılımını sağlama ve sonuçta hareketi daha uzun vadeli bir sürece oturtma gereğini vurgulayarak zaafılarını gizlemeye çalışıyorlar. 19 Haziran günü düzenlenen eylemlerin zayıflığı direniş dalgasının hızla geriye çekildiğinin göstergesi oldu.

Fakat, gelişmeler bir başka açıdan değerlendirildiğinde, konuya daha genel bir perspektiften bakıldığında, direnişin sendika bürokrasisinin boyunu aştığı ortaya çıkıyor. Bir bakıma, sendikalar üzerlerine düşeni önemli ölçüde üstlendiler, hareketi güçlü bir genel grev başlatmanın aşamasına kadar getirdiler ve daha fazla ileri gitmeyi göze alamadılar. Dolayısıyla, hareketin kısırlaşmaya başlamasının faturasını "genel grev çağrısı yapmıyorlar" diyerek sadece sendika yöneticilerine çıkarmak kolaycı ve isabetsiz bir değerlendirme olur. Onların çıkmazlarını, Marsilya'da yapmaya çalıştıkları gibi hareketi terbiye ederek kontrol altında tutmaya çalışmalarını eleştirmek, konunun başka ve sonuçta tali değerlerdeki bir yanı. Adı açıkça konmak istenmeyen gerçek şu: Sendikalar bir genel grevi başlatma ve sürdürme gücünü kendilerinde bulamamaktadırlar, sonuçlarını göze almaktan korkuyorlar, öyle bir perspektifin savunucusu değiller.

Kamu eksenli eylem dalgası ve özel sektör çalışanları

Ufku körelten politik perspektifsizlik dışında, direnişin geri çekilmek zorunda kalmasının başka nedenleri de mevcut. Çünkü, kamu çalışanları ve memurların işi bırakmaları sonucu genel greve gitmek ve üretimi durdurmak mümkün değildir. Trenleri durdurmakla, trafiği aksatmakla genel grev olmuyor. Daha önce de belirtildiği gibi, uzun süredir devam etmekte olan direnişin başını kamu çalışanları çekmekte, gösterilere katılımın esas gücü bu sektörden gelmektedir. Kamyon şoförlerinin bazı kentlerde yaptıkları sınırlı eylemler sayılmazsa, özel sektör çalışanları eylemlerde sadece temsil edilmektedirler. Bu durumda kendiliğinden beliren soru şu olmaktadır: Neden özel sektör çalışanları bu kadar can alıcı bir konuda seferber edilemiyor?

Özel sektör çalışanlarının saldırılara karşı tepki göstermekte beklenen hassasiyeti göstermemelerinin nedeni çok açık. Sorun sadece Fransa'ya özgü değil. Özel sektör son yirmi yıl içerisinde köklü değişimler yaşadı. İleri boyutlara varırılmış durumda olan taşeronluk sistemi sadece kâr oranının yükseltmedi, işgücünün birliğini de dağıttı. Farklı isimler ve değişik

hukuki statüler altında yapılan üretimin gerisinde genellikle aynı sermaye ve sanayi grupları bulunmaktadır. Bunun yanı sıra, büyük üretim ünitelerinin personel düzeyindeki homojenliklerine son verildi. Binlerce işçi çalıştıran bir fabrikada çeşit çeşit statülerde işgücü kullanılmaktadır. Örneğin, Peugeot otomobil fabrikalarında çalışan binlerce işçinin çoğu çalıştıkları fabrikanın işçileri değildir. Geçici işgücü bulmakla yükümlü aracı şirketler tarafından işe alınmış ve deyim yerinde ise, bir başkasına kiraya verilmiş konumdadırlar. Taşeronun da taşeronluğunu yapma yaygınlaşmış durumda. Dolayısıyla, düzenin bankalara ev, beyaz eşya vb. kredilerle borçlandığı emekçiler, her an işten atılma korkusu içinde çalışıyor ve yaşıyorlar. En ufak hak talep etmenin karşılığı sistematik olarak işten atılma tehdidi olmaktadır.

Özel sektörde yaşanan bu iki temel değişimin yarattığı ilk sonuç, sendikal faaliyetin bu sektörde yediği ağır darbedir. Özel işletmelerde sendikal faaliyet, emekçileri mücadeleye çekme kapasitesini önemli ölçüde kaybetmiş, biçimsel bir düzeye indirgenmiş durumda. Onun için, Fransa'da kamu sektörü aylardır kavganın başını çekerken özel sektörün mücadeleye katılımı bir türlü anlamlı bir aşama kaydetmedi, karınca hızı ile ilerledi. Gösteriler ve eylemler tatil günlerine denk düşmediklerinde, denebilir ki özel sektör sadece delegasyon düzeyinde temsil edildi. Özel sektörün içinde bulunduğu bu durum gözetilerek yaşanan saldırı dalgası irdelendiğinde, sermayenin neden kamu sektörünü dağıtmak istediği de kendiliğinden anlaşılmış olmaktadır.

Perspektiften ve devrimci önderlikten yoksunluk

Fransa'daki gibi güçlü bir hareketin, dipten gelen bir dalganın kendisine yol bulmakta zorluk çekmesi, yerinde saymaya mahkum olması ve sonuçta geri çekilmesinin bir perspektif yokluğundan kaynaklandığını belirttik. Konu düzenin kendi sınırları içerisinde irdelendiğinde hem hareketin tıkanıklığının nedenleri, hem düzenin iç esnekliğinin sınırlandığı görülmektedir.

Sendikaların önderliğinde gelişen işçi/emekçi hareketi sermayenin saldırılarına karşı bir red cephesi teşkil etmekte, düzenin hükümetinin tasarladığı politikaların yürürlüğe konmasını engelleme etrafında eklenmektedir. Bugüne kadar sendikalar gösteri, grev türünden eylemlerle işçi ve emekçi kitleleri harekete geçirerek, Aralık 1995'te olduğu gibi, iktidarın saldırılarını geri püskürtebiliyor ve sorunu düzenin gündemine politik bir tercih olarak koyabiliyorlardı. Emekçi kitlelerin gücü nöbetleşe hükümet olan düzen partilerini, biçimsel de olsa, farklı talepleri doğrultusunda zorlayabiliyordu.

Fransa'da bugüne kadar hep böyle oldu. Sosyal demokrat ve revizyonist akımlar (Sosyalist Partisi ve Fransız Komünist Partisi) emekçi hareketine dayanarak güçlü muhalefet yapar konumda oldular, hükümete geldiler vs. Bu kez ve muhtemelen ilk defa çok farklı bir sonuç ortaya çıktı. Söz konusu akımların hareket alanları o kadar daralmış ki kitle muhalefetini kendi potalarına akıtmaya dahi yanaşamadılar. Bugün bir yenilgi gibi görünen geri çekilme aslında uzun vadede bir kazanım anlamına gelmektedir.

Geçen yılki cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Sosyalist Partisi'nin adayı ilk turda elenmişti. Beş yıl boyunca hükümette olup FKP'nin desteği ile Fransa

tarihinin en yoğun özelleştirme politikasını uygulayan düzen solunun sandıkta tokatlanması, yaptığı icraatının karşılığı oldu. Yaşanan bu tarihi yenilginin sersemliğini atmaya çalışan Sosyalist Parti yöneticileri kitle hareketinin hızla kabarmaya başladığı Mayıs ayı içinde, CGT Sendikası genel sekreterini kongrelerine davet ederek, “projemiz ile sokağın gücü temelinde bir sentez yapmalıyız!” türünden sözler sarfettiler. Hükümete geldiklerinde mevcut ekibin emeklilik yasasında yapmaya çalıştığı değişikliği feshedeceklerini, emeklilik kasasının finansmanı için sermayeyi vergilendirmek gerektiği açıkladılar. Yani, geçmiş deneyimlerin mekanik bir tekrarına başvurarak, kitle hareketine yamanıp yeniden itibar kazanmayı hesapladılar. Hatta yer yer sinsice yürüyüş kortejlerine dahi sızdılar.

Sol maskeli burjuva düzen akımlarının etkisi

Eğer, Sosyalist Parti yöneticileri bu demagogik açıklamalarını sürdürebilseydi, gününbirlik sokağa dökülen kitleler için, inandırıcı hiçbir yanı olmasa bile, geçici psikolojik bir etki yapar, cesaret verebilirdi. Bu bile mümkün olmadı. Sosyalist Parti'nin eski ağır toplarından Michel Rocard; *“Sosyalist Parti sorumlularının tutumunu son derece tehlikeli ve sorumsuz buluyorum. Eğer biz hükümette olsaydık önereceğimiz reform aşağı yukarı aynı olurdu”* dedi. AB komisyonu eski başkanı Jacques Delors da benzer bir değerlendirmede bulunarak demagoji yarışının sonunda son bulmasını sağladı.

Burada, onyıllardır Sosyalist Parti'nin koltuk değnekliğini yapa yapa sonunu hazırlayan FKP'nin takındığı tavra, görüşmeleri sabote etmek amacıyla meclise verdiği 8500 önergeye, birkaç milletvekilinin mecliste Enternasyonal Marşı'nı söylemelerine değinmek pek fazla bir önem taşımamakta. Çok daha farklı bir konumda bulunan Troçkist gruplar, LO ve LCR, ihtiyaca cevap verme olanaklarına sahip değildirlir. Burjuvazi onyıllardan beri, seçimden seçime, “troçkist” Bayan Arlette Laguiller'i ekrana getirmekte, sempatik bir maskot olarak kullanmakta ve misyonu seçim sandıklarının kapanmasıyla birlikte son bulmaktadır.

Burada da görüldüğü gibi düzen güçleri arasında farklılıkların kaybolması, yaşanan köklü homojenleşme, eskiden kitle hareketine düzenin çelişkilerini zorlama olanağı veren dayanakları yoketmiştir. Eğer, hareket hızlı ve anlamlı bir sıçrama kaydetmiş olsaydı yaratacağı basınç birçok tabunun yıkılmasının koşullarını yaratabilir, ortamını oluşturabilirdi. Bu tabulardan biri ve en önemlisi sermaye düzenine, kapitalizme yönelik eleştiri yapamamadır. '80'li yılların başarılarından beri kapitalizmi eleştirmek, ona karşı savaşım vermenin gerekliliğini vurgulamak bu ülkenin politik kültüründen önemli ölçüde silindi. Her ne kadar sorunun uluslararası nedenleri olsa da, “sosyalist” François Mitterrand döneminin başlıca mirası bu oldu. Son yıllarda bu bağlamda sis perdesinin yavaş yavaş yırtılmaya başladığının işaretleri çoğalmaktadır. Attac, altermondialisation gibi platformların seferber ettiği genellikle genç kitleler bu tür tabuları çiğnemeye başladılar. Bunun etkileri haftalardır sürmekte olan gösteri ve yürüyüşler vesilesiyle kendisini açıkça hissettirmektedir. Yeni ve dinamik bir politikleşme cereyanının belirtileri hızla çoğalmaktadır.

Devrimci önderlik ihtiyacı

Bir diğer sorun, bu ülkede işçi ve emekçilerin taleplerini politik platformlara taşıyabilecek politik bir güce ihtiyaç olduğunu açıkça dayatma ve toplumun gündeme koyma. Radikal bir kitle hareketinin yaratabileceği basınç karşısında hızlı bir saflaşma yaşamının olanakları mevcut. Bugün sokağa dökülen emekçiler deyim yerinde ise düzenin cahil bıraktığı işçiler değil. Genelde eğitilmiş ve sorunları irdeleme kapasitesi olan insanlar. Düne kadar kendilerine yabancı gelen ve alerji duydukları siyasi kavram ve tahlillere açık oldukları görülüyor, sınıf savaşımının gerekliliğini savunuyorlar. İçinde politik gelişmeye açık böyle unsurların yer aldığı bir hareket karşısında bugüne kadar işçi sınıfının ayaklarına bağ olan, bir konum rantı ile beslenen FKP'nin dayanma, ayakta kalma ve yeniden canlanma şansı yoktur. Bugün yaşanan tikanıklık aslında onun enkazı yerine bir başka gücün oluşmasının ortamını hazırlıyor, Troçkist gruplarının doğuştan beri korudukları statükocu konumlarının sarsılmasını dayatıyor, bünyelerinde tuttıkları kitlesel militan gücü yeni perspektifler kazanmaya zorluyor.

Sınıf hareketinin yüzyüze bulunduğu bu zaafların bilincinde olan sermaye düzeni çatışmada kendisini güçlü hissederek ciddi tavizler vermeye yanaşmadı. Tam tersine, geri çekilmek zorunda kalan direniş dalgasının kısa vadede kolay kolay yeniden canlanmayacağını hesaplayarak, sağladığı üstünlüğü perçinlemek istercesine çok küstah bir eda ile yeni saldırı paketlerini açmaya koyuldu. Emeklilik yasasının sadece iki maddesinin meclis onayından geçtiği bir ortamda başbakan tatil dönüşünde sosyal sigortalar sistemini masaya yatıracağını açıkladı. Ulaşım sektöründe grev hakkını sınırlama, elektrik ve gaz işletmesi gibi bazı stratejik kamu işletmelerini özelleştirme gibi kabarık sayıda saldırı planı şimdiden açıklanmış durumda. Bu koşullarda Fransız işçi sınıfının seçenek hakkı son derece sadeleşmiş, en doğal düzeye indirgenmiş vaziyette. Ya sonu gelmeyecek olan saldırıları sineye çekmek, kan ve ter dökerek elde ettiği kazanımların tek tek gaspedilmelerine boyun eğmek ya da saldırıların hakettiği ölçek ve biçimde bir direniş sergilemek, enerjisini akıtacağı politik kanallar açmak.

ABD, Ortadoğu ve Filistin...

Serhat Ararat

ABD, Irak işgalinden sonra İsrail-Filistin çatışmasını sona erdirmek için harekete geçti, “çözüm” için taraflara bir “Yol haritası” sundu. Ancak bu dayatmanın üzerinden birkaç gün geçmeden intihar saldırıları gerçekleşti ve buna yeni bir saldırı dalgası eşlik etti. Dolayısıyla “Yol haritası”nın ömrü I. Körfez Savaşı'ndan sonra yürürlüğe konulan “Ortadoğu Barış Süreci”nin ömrü kadar bile uzun olmadı, ölü doğan bir proje oldu. Bunda şaşılacak bir yan yok...

Çünkü, Filistin'e dayatılan “çözüm” bir Pax Amerikana politikasıdır, İsrail'in çıkarlarını esas alan bir plandır; Filistin halkının temel ulusal demokratik istemlerini ve haklarını içermeyen bir “çözüm”dür! Kaçınılmaz olarak bu proje ölü doğmaya mahkumdur! Bunu biraz açmakta yarar var, çünkü bizim de çıkarmamız gereken dersler var...

Filistin sorunu, kökleri yüzyıllı aşan bir tarihsel sürece dayanan köklü ve karmaşık bir sorun. Filistin'in işgali ve Filistin halkının sürgünü üzerine kurulan İsrail devletinin kuruluşu, varlığı ve yapısı Filistin sorununun temel kaynağıdır. Bu temel kaynak çözülmeden geliştirilecek planların ve politikaların ölü doğmaya mahkum olacağı açıktır. Daha öncesi bir yana son 20-30 yıllık tarih bunun sayısız kanıtını sunmaktadır.

I. Körfez Savaşı sona erdiğinde Ortadoğu'da Pax Amerikana'nın önünün tümünden açılacağı ve bu bağlamda Filistin sorununun da çözüm yoluna gireceği sanılıyordu. Ancak bu sürecin ömrü uzun olmadı. Bu sürecin mantığı, kimi kırıntılar karşılığında Filistin direnişini özerk Filistin yönetimi eliyle kırmak ve denetlemektir. İsrail'in varlığı, meşruiyeti ve güvenliği Filistinliler ve Araplar tarafından kabul edilecek, buna karşılık sınırları süreç içinde görüşmeler yoluyla belirlenecek topraklar üzerinde özerk bir Filistin kurulacak ve özerklik yine süreç içinde “bağımsız devlete” doğru evrilebilecekti.

Kuşkusuz bu süreç, tek yanlı ve Filistin halkının temel istemlerini dışalayan, FKÖ'yü İsrail devletinin sopası haline getirmeyi öngören bir süreçti. Arafat “Ortadoğu Barış Süreci” olarak tanımlanan bu plana yattı ve bunun etkili bir unsuru oldu. Ancak buna karşılık farklı eğilim ve çizgilerdeki diğer Filistin hareketleri bu süreci “ihanet” olarak değerlendirip direnişlerini farklı biçimlerde ve düzeylerde sürdürdüler. Şaron'un Filistinlilerce “kutsal” kabul edilen mekanları gezmesi ve Filistinlilerin buna sert bir direnişle karşılık vermesi “Ortadoğu Barış Süreci”nin çökmesini getirdi. “II. İntifada” süreci olarak da değerlendirilen bu süreç boyutlanarak devam etti ve olaylar Arafat liderliğini de aşan bir noktaya geldi. 11 Eylül'den sonra genel bir saldırıya geçen ABD, İsrail saldırganlığını ve kıyıcılığını açıktan açığa destekledi. Ancak saldırganlığa, kıyıcılığa, özerk yönetimin tüm alt yapısının tahrip edilmesine rağmen Filistin direnişi sürdü...

ABD emperyalizmi ve İsrail, Arafat'ı bu direnişlerden sorumlu tutuyor, bundan böyle bir tarafın temsilcisi olarak muhatap almayacaklarını belirtiyor ve Filistinliler'e yeni bir liderlik ortaya çıkarmalarını dayatıyordu. Kuşkusuz istedikleri liderlik, tam anlamıyla işbirlikçi, ABD ve İsrail politikalarıyla uyumlu, direnişlere karşı ise sopa rolünü oynayabilecek bir liderlik olmalıdır. Bunun için yeni yasal düzenlemelerin yapılmasını, yeni bir seçimin gerçekleştirilmesini istiyorlardı.

Dayatılan yasal düzenlemeler belli ölçülerde yapıldı, seçimler gerçekleştirildi ve Mahmut Abbas Başbakan olarak seçildi. ABD ve İsrail bu gelişmelerden memnundular. Ancak hesaba katmadıkları Abbas'ın Filistinliler'i ne kadar ve düzeyde temsil ettiği, Filistin halkının kendi içinde yaşadığı çelişkiler ve dengelerin Abbas'a ne düzeyde bir manevra alanı bırakabileceği idi. Evet, Arafat aktif bir figür olarak devre dışı bırakılmıştı, “Arafatsız çözüm” konusunda belli bir yol alınmıştı. Ama Abbas ile ne kadar yol alınabilirdi, Abbas Pax Amerikana'nın Filistin ayağı olabilir miydi?

Bu soruların yanıtları kısa sürede ortaya çıkmaya başladı. Bush ve Şaron'un ilan ettikleri “Yol haritası” çok geçmeden çöktü, saldırı ve sindirme, şiddetle teslim alma ile buna karşı direniş ikilemi yaşamın kendisine damgasını vurmaya devam etti...

Bir kez daha kanıtlandığı gibi temel ulusal ve toplumsal sorunlar ve çözümü o kadar kolay değildi. Halkların çıkarları ve temel istemleri atlanarak ve çiğnenerek üretilen ve üretilecek çözümlerin çözüm olmadığı ve olmayacağı vurguladığımız örnekte bir kez daha doğrulanmıştır.

Dışarıdan dayatılan politikaların sorunları çözme şansı kesinlikle yoktur. Tersine sorunu derinleşmekten ve yeni kördüğüm eklemekten başka bir “katkısı” olmuyor. İşbirlikçiliğin, kimi kırıntıların köklü ulusal ve toplumsal sorunlara çözüm getirmesi de mümkün değildir, Filistin tarihsel ve güncel deneyimleri bunun en somut örneği olmaktadır.

“**Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür**” sloganı, bir kez daha Filistin deneyiminde doğrulanmıştır. Ezilen halklar ve emekçiler için her zaman gözetilmesi ve esas alınması gereken slogan budur!

İşgal, yeni sömürgecilik, zorbalık, sınırsız şiddet ve yerel işbirlikçilerle Ortadoğu üzerinde tam denetim ve egemenlik kurmak, kalıcı bir statüko oluşturmak mümkün mü?

Bu soruların yanıtı son yüzyılın tarihinde gizlidir.

BDSP Esenyurt faaliyetlerinden...**Herşey sınıfın örgütlü mücadelesi için!**

Daha çok küçük ve orta ölçekli fabrikaların bulunduğu bir bölgede faaliyet yürütüyoruz. Örgütlenme ve bilinç düzeyinin çok düşük olması, buralarda çalışan işçilerin daha fazla ezilmesine, daha kolay sömürülmesine imkan tanıyor. Daha üzerinden bir hafta bile geçmeden birçok işyerinde patronların kölelik yasasının hükümlerini tam olarak uygulamak için harekete geçmesi de bunu gösteriyor. Kimi yerlerde işçilere zorla kısmi çalışmayı içeren sözleşmeler imzalatılıyor, kimi yerlerde artık mesailerin ödenmeyeceği konuşuluyor, ya da patronlar açık açık "pazar tatilini unuttun" açıklamaları yapıyorlar.

Kölelik yasası çıkmadan önce işçiler "zaten bizim hiçbir hakkımız yok ki" diyorlardı ve bir yerde doğrudu da. Fakat şimdi çalışma koşullarının en kötü olduğu işyerlerinde çalışanlar dahi yeni hak gasplarıyla karşılaşılıyor, en ufak hak kırıntılarının süpürülüp atıldığını görüyorlar. Bu bir yandan çaresizlik, ama diğer yandan da öfke üretiyor.

Esenyurt BDSP olarak, işçi sınıfını saldırılara karşı mücadeleye çağırmak için bir kampanya yürütüyoruz. 15-16 Haziran'la ilgili panelimiz bu amaca yönelik kurgulanmıştı. Gene yerel işçi bültenimizi de işçileri taban örgütlerinde birleşmeye çağıran bir içerikle hazırladık. Bültenimizi temel fabrikalara ve ilişkilerimizin bulunduğu işyerlerine ulaştırma çabalarımız halen devam ediyor. Yer yer de servis kalkış noktalarında ve emekçi semtlerinde bültenimizi kullanıyoruz.

Son 10 gündür, **BDSP**'nin işçi ve emekçileri genel grev-genel direnişi örgütlemeye çağıran özel sayısının

dağıtımına ağırlık verdik. 5 bin adet **BDSP** özel sayısını önceden belirlediğimiz fabrikalara dağıttık. Ya doğrudan fabrika kapısında ya da servislerde yaptığımız dağıtımlar sırasında işçilerden pek çok olumlu tepki aldık. Son günlerde ise sermayenin saldırılarına karşı taleplerimizin yer aldığı **BDSP** imzalı afişlerimizi devreye sokmuş bulunuyoruz.

Afişlerimizi öncelikle başta E-5 karayolunun Avcılar-Haramidere-Beylikdüzü güzergahı olmak üzere kullandık. Afiş çalışmamız önümüzdeki günlerde planlanan başka fabrika bölgeleri üzerinden sürecek.

Sorumluluğumuz saldırılara karşı biriken öfke ve tepkiyi sınıfın örgütlü mücadelesine akıtmaktır. Çalışmalarımızı bu bilinçle ve kazanacağımıza olan inancımızla sürdürüyoruz.

Yasasın işçi sınıfının örgütlü mücadele birliği! Saldırılara karşı genel grev-genel direnişi örgütleyelim!

BDSP çalışanları/Esenyurt

BDSP Sefaköy faaliyetinden...

İMF'ye uşaklıkta sınırlanmayan sermaye devleti, işçi ve emekçilere karşı pervasızca saldırıları günbegün artırarak sürdürüyor. Yaşamı yaratan işçi sınıfı çıkartılan yeni yasalarla, hak gasplarıyla her gün biraz daha açlık ve sefalet itiliyor. Yeni hükümet saldırı yasalarını çıkarma konusunda sermaye ile oldukça uyumlu bir şekilde çalışırken, sınıfın örgütsüzlüğünden güç alıyor.

Özelleştirmeler, çalışma saatlerinin yasal planda uzatılması, esnek üretim vb. Kısacası, işçi sınıfı bugüne kadar görülmemiş kapsamda saldırılarla karşı karşıya.

Sefaköy BDSP olarak sınıfın karşı karşıya olduğu saldırıları konu alan bir kampanya başlattık. Pratik planda bir dizi faaliyet gerçekleştirdik. Öncelikle 5 bin adet BDSP imzalı "Kölelik yasasına ve özelleştirme yağmasına karşı genel grev, genel direniş!" başlıklı özel sayımızı Güneşli, İkitelli, Sefaköy, Topkapı, Davutpaşa, Yenibosna, Bakırköy civarlarında bulunan büyük fabrikalara dağıttık. Ayrıca 400 kadar "Kesintisiz 2 günlük hafta tatili!", "7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası!", "Herkes iş tüm çalışanlara iş güvencesi!", "Özelleştirmeler durdurulsun!", "Kölelik yasası iptal edilsin!" taleplerinin yer aldığı BDSP imzalı afişimizi E-5 güzergahında Çobançeşme'den Aksaray'a kadar olan bölgede yaptık.

Çalışmalarımız sayesinde ulaştığımız emekçilerden olumlu tepkiler alıyoruz. Kampanyamız önümüzdeki dönemde güçlenerek devam edecek.

BDSP çalışanları/Sefaköy

AYİEP Girişimi'nin 15-16 Haziran Direnişi paneli

İşçi sınıfının 150 yıllık kazanımlarının gaspedildiği bir dönemden geçiyoruz. Kölelik yasası ve özelleştirme hareketi bu saldırının en kapsamlı olanları. Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu (AYİEP) Girişimi, bugünkü saldırılara karşı verilmesi gereken yanıtı tarihsel mirasımıza dayanarak anlatmak amacıyla "15-16 Haziran Direnişi, kölelik yasası ve özelleştirme saldırısı kısıncasında işçi sınıfı hareketi" konulu bir panel örgütledi. Paneli konuşmacı olarak Yol-İş Sendikası İstanbul 1 No'lu Şube eski başkanı Ercan Atmaca ve AYİEP Girişimi temsilcisi katıldı.

Aynı zamanda 15-16 Haziran direnişinin canlı tanığı olan Ercan Atmaca, sözlerine 15 Haziranlar'ı doğuran ülkenin ve işçi sınıfının tablosunu anlatarak başladı. Direnişi bugün yaşıyor muşcasına canlı bir dille sundu. 15-16 Haziran'dan '89 bahar eylemliliklerine, '90'lardan günümüze Türkiye işçi sınıfı hareketinin gelişimine ayna tuttu. Ardından söz alan AYİEP Girişimi temsilcisi ise işçi sınıfının bugün güncel olarak karşı karşıya kaldığı saldırıları anlattı. Başta özelleştirme olmak üzere işçi sınıfının nasıl bir kısıncaya alındığını açıkladı.

Günümüzde sendikaların içinde bulunduğu teslimiyetçi ihanetçi durumlarına da vurgu yapan AYİEP Girişimi temsilcisi, önemli olanın işçilerin tabanda yaratacağı örgütlülüklerin, işyerlerinde yaratılacak komitelerin olduğunu, saldırıların da ancak taban dinamiğine dayanarak, birleşik, örgütlü, militan bir mücadele ile püskürtülebileceğini belirtti.

50'ye yakın işçi ve emekçinin katıldığı panel, karşılıklı soru ve konuşmaların ardından sona erdi.

AYİEP Girişimi çalışanları/Kartal

BDSP Esenyurt'un 15-16 Haziran paneli

15-16 Haziran büyük işçi direnişi Türkiye işçi sınıfının tarihinde temel önemde bir yere sahiptir. Hele de bugün, sınıfın yoğun saldırıların kuşatması altında olduğu bir dönemde 15-16 Haziran Direnişi'ni anlamak, sahiplenmek, saldırılara karşı mücadelede ondan güç almak daha da büyük bir anlama sahiptir.

Bu nedenle 15-16 Haziran Direnişi'ni bir etkinlikle anmak, bu büyük mücadelenin deneyim ve derslerini işçi arkadaşlarımızla paylaşmak istedik. Başlangıçta planımız, bölgemizdeki işyerlerinde örgütlü kimi sendikalarla ortak bir etkinlik yapmaktır. Aynı zamanda İSB üyesi olan kimi sendika şubelerini bu amaçla ziyaret ettik. Hepsi de yapacağımız etkinliği gayet anlamlı bulduklarını, 15-16 Haziran'ı kendilerinin de sahiplendiklerini söylediler. Fakat iş ortaklığa gelince bahaneleri hazırıldı. Kimi DİSK'in, kimi ise İSB'nin 15-16 Haziran'la ilgili etkinlik (hatta eylem) hazırlığı olduğunu ileri sürüyor; bizim önerimizi fazla kenarda ve yerel(!) buluyorlardı.

Merkezi bir yerde yapılan etkinliğe kent merkezine nispeten uzak kalan emekçi bölgelerinden çok sınırlı bir katılım sağlanabileceğini, oysa bugün 15-16 Haziran'ın buralardaki işçilere taşınmasının daha büyük bir ihtiyaç olduğunu, üstelik bu ikisinin karşı karşıya konulmaması gerektiğini söylediysek de sendikacıları ikna edemedik. Özellikle Lastik-İş İstanbul Şube'yle defalarca görüşmemize rağmen bir sonuç alamadık. Bize "hazırlıklarımız var" demelerine rağmen, sonuçta DİSK ya da İSB Avrupa Yakası'nda 15-16 Haziran'la ilgili hiçbir etkinlik yapmadı. Böylelikle hiç değilse bu sendikacıların 15-16 Haziran'ın hatırlanmasından değil unutulmasından yana olduklarını görmüş olduk.

Etkinliğimizi kendi olanaklarımızla yapma kararı aldıktan sonra da defalarca DİSK'e bağlı sendikalara giderek 15-16 Haziran'la ilgili görsel materyal (film, dia vb) talebinde bulduk. Fakat 15-16 Haziran'dan söz edildiğinde mangalda kül bırakmayan DİSK ve bağlı sendikaların bugüne kadar 15-16 Haziran'la ilgili tek bir ciddi arşiv ve döküman çalışması olmadığını şaşırarak gördük.

Tüm imkansızlıklara rağmen 15-16 Haziran'ı anlatan, onu sınıfın bugünkü sorunlarıyla ilişkilendiren bir panel yaptık. Panelimize ağırlığını işçilerin oluşturduğu 50'ye yakın kişi katıldı. Paneli yaptığımız salona "15-16 Haziran Direnişi sınıfa yol gösteriyor!" yazılı pankartımızı astık. Duvarları ise 15-16 Haziran'da yaşanan eylem ve çatışmaların resimleriyle süsledik.

Konuşmacı arkadaşlar 15-16 Haziran Direnişi'nin sınıfın mücadele tarihinde tuttuğu yeri, o dönem yaşanan gelişmeleri anlattılar. Sınıfın birleşik-militan eyleminin gücüne ve DİSK yönetimini nasıl aştığına vurgu yaptılar. O günkü sendikasızlaştırma saldırısıyla bugünkü kölelik yasası arasında paralellikler kurdular.

Daha sonra konuşmaların gündemine kölelik yasasının yol açacağı hak kayıpları ve buna karşı neler yapılabileceği konusu konuşma ve tartışmaların esas konusu haline geldi. Tartışmalara yer yer izleyiciler de katıldılar ve fikirlerini söylediler. Panelin salt anmayla sınırlı bir etkinlik yerine bugünün somut sorunlarının tartışıldığı bir platforma dönüşmesi katılımcılar tarafından da olumlu karşılandı.

BDSP çalışanları/Esenyurt

Sefaköy İKE'de 15-16 Haziran etkinliği

Sınıf mücadelesi tarihimizde önemli bir yer tutan 15-16 Haziran Direnişi'ni ve bu eylemde hayatını kaybeden işçi sınıfının 3 yiğit neferini anmak için Sefaköy İKE'de bir etkinlik düzenledik.

Etkinliğimize Hava-İş Eğitim Uzmanı Munzur Pekgüleç ve Eğitim-Sen 2. No'lu Şube üyesi Fatma Ünsal panelist olarak katıldılar. Saat 14:00'te başlayacak olan etkinliğimizi provoke etmek için bir otobüs çevik kuvvet ve sivil polis binanın yanına yığıldı. Kamera ile çekim yaparak çevredeki insanları taciz ettiler. Bir arkadaşımıza sözlü saldırıda bulunarak provokasyon ortamı yaratmaya çalıştılar.

Tüm bu girişimlere rağmen etkinliğimiz biraz geç de olsa başladı. Teröre ve provokasyona rağmen yaklaşık 50 kişinin katıldığı etkinlikte 15-16 Haziranlar'ın nasıl yaratıldığı, işçi sınıfının gücü, olayların seyri, direnişin günümüzle bağlantısı, kölelik yasası, özelleştirme saldırısı ve sendikalaşma sorunları işlendi. Panel bitiminde sorulan sorular ve yaratılan ortam, etkinliğin başarılı geçtiğini gösteriyordu.

İşçi Kültür Evi/Sefaköy

Mamak İşçi Kültür Evi etkinliklerinden...

Kölelik yasası ve özelleştirme saldırıları sürerken işçi sınıfının 15-16 Haziran direniş geleneğini bugüne taşıyabilmek amacıyla Mamak İşçi Kültür Evi olarak bir etkinlik düzenledik. Haziran ayı etkinlik programı içerisinde 15-16 Haziran Direnişi'ni aldık. 14 Haziran'da 'Maden' filminin gösterimini yaptık. Filminden önce gündeme ilişkin kısa bir konuşma yapıldı. Etkinliğimize 30 kişi katıldı. Maden işçilerinin yaşamını, çalışma koşullarını, sendika bürokratlarının ihanetçi çizgisini, sınıfın örgütlü mücadelesini ve devrimleşme sürecini yalın ve etkileyici bir dille anlatan film izleyenler üzerinde olumlu bir etki yarattı.

Sivas katliamının 10. yılı olması nedeniyle bu yılki 2 Temmuz etkinliklerini de bir ayı kapsayacak şekilde planladık. 15 Haziran'da Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Mamak Sanat Tiyatrosu'nun hazırladığı iki perdelik "Temmuz'un Sıcağında" isimli oyunu sunduk. Etkinliğe yaklaşık 85 kişi katıldı. Öncesinde 1000'e yakın çağrı bildirisi ve afişlerle etkinliğin duyurusunu yaptık. Oyun başlamadan Mamak İşçi Kültür Evi adına katliamın gerçek yüzünü anlatan bir konuşma yapıldı. Ardından şehitlerin anısına saygı duruşunda bulunuldu. Madımak Otel'i'nin yakılması için yapılan planları ve devletin olay karşısındaki tutumunu anlatan oyun emekçileri oldukça etkiledi. Etkinlik katliamların hesabını bu yıl daha güçlü bir şekilde sormak için 2 Temmuz'da alana çıkma çağrısını yapılarak bitirildi.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Bizi yakan sermaye devletidir...

Sivaslar'da yakılmak istenen geleceğimize!

2 Temmuz 1993'te Pir Sultan Abdal Şenlikleri'ne katılmak için Sivas'a giden 35 aydın ve sanatçımızı insanlık dışı bir katliamda kaybettik. Geride bıraktığımız bu on yıl içerisinde ne yanan canlarımızın acısı ne de kaybettiklerimizin anıları tazeliğinden bir şey kaybetti.

Kardeşler; Ülkemizde ve dünyada, egemen sınıfların tarihi sayısız vahşet ve katliamlarla doludur. Kimi zaman içinde buldukları bunalımları aşmak, kimi zaman kitleleri bölüp-parçalamak ve birbirine kırdırmak, kimi zaman ise topluma korku vererek 'yenilmez' olduklarını göstermek için açık veya gizli her türden kirli yöneme başvurmuşlardır. Katliamlar bir avuç sömürücü asalağın 'sorun çözme yöntemi' olarak defalarca kullanılmıştır. Dün Maraş'ta ve Çorum'da olduğu gibi 2 Temmuz '93'te yaşanan Sivas katliamı da sermayenin kanlı defterindeki sayfalarından yalnızca birisidir. Bu kanlı ölüm makinesi aradan geçen zaman içerisinde boş durmamış; Gazi'de, '96 1 Mayıs'ında, tüm zindanlarda, köşebaşlarında, sokak ortasında, okulda, işyerlerinde can almaya devam etmiştir.

Katliam sonrası açılan davada sokaktan toplanmış, aralarında tetikçilerin de bulunduğu bazı insanlar yargılandı ve bir kısmı göstermelik cezalara çarptırıldı. Ama bu bütünüyle asıl failleri gizlemeye dönük bir oyundu. Zira, tetiği çektiren asıl sorumlular ellerini kollarını sallayarak yeni katliamlar tezgahladılar.

Evet, Sivas'ta bir avuç dinci, gerici faşist sahneye çıkarıldı. Katliam kararını alanlar, katilleri örgütleyip adım adım hedefe yönlendirenler, Sivas'ta katliama seyirci kalanlar ve alkış tutanlar sonrasında da kirli icraatlarını sürdürdüler. Sivas sonrasında yaşananlar bunun kanıtıdır, o gün gerçekleştirilen kanlı icraatların üstünü örtmek amacıyla verilen demeçler bunun kanıtıdır:

* **"Halktan kimseye bir şey olmadı, meseleyi büyütmeylem"** (Dönemin cumhurbaşkanı S. Demirel)

* **"Çok şükür otelin dışındaki vatandaşlarımızın burnu bile kanamamıştır!"** (Dönemin başbakanı Tansu Çiller)

* **"Devlete güvenin"** (Dönemin hükümet ortağı SHP)

* **"Şimdi şunların ruhuna bir fatiha okuyalım. Gazanız mübarek olsun"** (Dönemin Sivas belediye başkanı Karamolloğlu)

* **"Halkla (gerici grup) kastediliyor" güvenlik güçleri karşı karşıya gelmedi"** (Dönemin İçişleri bakanı Mehmet Gazioğlu)

İşte bu tüyler ürpertici açıklamalar ve ortaya çıkan gerçekler gösteriyor ki, Sivas olayları, iddia edildiği gibi bir Alevi-Sünni çatışması ve dinci-gerici grupların kendi başına örgütlediği bir katliam değildi. Asıl hesap sorulması gerekenler 8 saat boyunca katliamı seyreden, seyretmekle kalmayıp bu faşist

güruhun sırtını sıvazlayan, olaylar olup bittikten ve 35 canımızı yitirdikten sonra bile büyük bir pişkinlikle suçu yakılanların üzerine atmaya çalışan devletin en tepesindeki yetkili şahıslardır, sermayenin çeteleşen devletidir.

İşçiler, emekçiler, kardeşler!

Bilincimizin bulandırılmasına izin vermeyelim! Göstermelik yargılamalara ve cezalandırmalara kanmayalım! 10 yıl önce Madımak'ta tutuşan ateş hala canımızı yakarken gerçeklerle yüzleşmekten korkmayalım! Dinci-gericiliği bizzat kendi elleri ile örgütleyerek güçlendirenlerden ve günü geldiğinde bu kitleleri birer katliam makinesi gibi kullananlardan demokratik, laik, hakça bir yaşam ve özgür bir gelecek beklemeyelim!

Evet, Sivas katliamının üzerinden tam 10 yıl geçti. O günden bugüne ne değişti, neler yaşandı? Katliamlar mı son buldu? Muhafif, devrimci düşünce ve faaliyetler üzerindeki yasaklar mı kalktı? Hak ve özgürlüklerimiz mi tanındı? Yine kitaplarımız yakılıyor... Düşüncelerimiz, türkülerimiz yasaklanıyor... Yine sesimiz boğulmak isteniyor... Geleceğimiz üzerinde yine koyu bir düzen gericiliği hükmünü sürdürüyor... Yine acımasızca sömürülüyor ve devlet tepemizden copunu eksik etmiyor...

Bu kader değildir diyorsak, hesap sorma bilinciyle ve cesaretle zalimlerin üstüne gitmeliyiz.

2 Temmuz'da katliamların hesabını sormak için mücadele alanlarına!

Yaşasın işçi ve emekçilerin, ezilen halkların birleşik, örgütlü mücadelesi!

Mamak İşçi Kültür Evi

2 Temmuz etkinliğine davet

29 Haziran '03 (Pazar) Saat: 16:00

Program:

Halk Ozanları

* Kenan Şahbudak

* Hüsnü İyidoğan

* PSAKD Mamak Şubesi Semah Ekibi

* Grup YÖN

* İşçi Kültür Evi Tiyatro topluluğu: 'Kandan kına yakılır mı?'

Adres : Tıp Fakültesi Cad. No: 255/B Tuzlucaıyır-Mamak

Miting tarihi:

2 Temmuz 2003

Mitinge gitmek için

otobüs kalkış yeri:

Mamak İşçi

Kültür Evi önü

2 Temmuz anma programı ve etkinlikleri

2 Temmuz Sivas katliamının üzerinden 10 yıl geçti. 10 yıl önce Sivas'ta gerici-faşist bir takım tetikçiler kullanılarak gerçekleştirilen katliamda 35 aydın-sanatçı yaşamını yitirdi. Sivas Madımak Oteli'nden yükselen alevler hala canımızı yakmaya devam ediyor.

Aradan geçen 10 yıl içinde Sivas'ı aratmayan katliamlar yaşandı, insanlarımız yine diri diri yakıldı. Çok değil bundan 4 yıl önce Ulucanlar'da 10; 3 yıl önce 28 devrimci tutsak, bu kez kendini gizleme ihtiyacı bile duymayan katil devletin yaktığı ateş, sığıldığı kurşunlarla can verdi.

Bu yıl 10. yılını geride bıraktığımız Sivas katliamı vesilesiyle kaybettiğimiz canları bir kez daha anacak, katilleri lanetleyeceğiz. Tüm işçi ve emekçileri, bir çok kentte bu amaçla düzenlenecek eylem ve etkinliklere katılmaya çağırıyoruz. Ve buradan bir kez daha haykırıyoruz: Katlederek, yakarak, gözaltında kaybederek, işkencelerden geçirerek bizleri yok edemezsiniz, tüketemezsiniz! Sömürüye, zulme ve her türden eşitsizliğe karşı mücadelemizi engelleyemezsiniz!

Sivas katliamı 10. yıl Anma Programı

(...)

21 Haziran (Cumartesi): Konser. Anadolu Kültürü Halk Konseri
Sanatçılar : Tolga Sağ, Erdal Erzincan, Hasan Karayol, Gökhan Birbey, Agire Jiyan;
Slayt: Mehmet Özer; Arguvan Vakfı Folklor Ekibi; PSAKD Kadıköy Semah Ekibi
Sunucu: Mehmet Özer
Yer : Bostancı Gösteri Merkezi. Saat:18.00

26 Haziran (Perşembe): Panel (Ali Balkız, Oral Çalışlar, Fikri Sağlar)
Yer: Kadıköy Belediyesi Evlendirme Dairesi. Saat:18.00

28-29 Haziran (Cumartesi-Pazar): Pir Sultan Abdal Kültür Şenlikleri
Program: 25 sanatçı, paneller, semahlar, tiyatrolar
Yer: Sivas Yıldızeli-Banaz Köyü

1 Temmuz (Salı): 2 Temmuz konulu panel
Panelistler: Halil Nebiler, Adnan Özyalçiner
Yer: PSAKD Alibeyköy Şubesi. Saat:20.00

2 Temmuz (Çarşamba): Miting
Yer: Ankara

4 Temmuz (Cuma): Panel (2 Temmuz ve Alevi Örgütleri)
Panelistler: Mehmet Boy, Ali Kenanoğlu, Ergül Şanlı

5 Temmuz (Cumartesi): Basın açıklaması
Yer: Kadıköy İskele Meydanı. Saat:17.00

6 Temmuz (Pazar): Mezar ziyaretleri (Nesimi Çimen: Karacaahmet Sultan Derneği önü, saat:10.00; Asım Bezirci Zincirlikuyu Mezarlığı girişi, saat:12.00)
Meşaleli yürüyüş: Galatasaray Lisesi önü. Saat: 21.00

Tutuklu devrimci basın çalışanlarına kart atma eylemi

Çeşitli komplolarla tutuklu bulunan devrimci basın çalışanlarına İzmir devrimci-sosyalist basın temsilcilikleri tarafından kart atma eylemi yapıldı. Alsancak Büyük Postane önünde biraraya gelen devrimci-sosyalist basın temsilcileri ve okurları yapılan basın

açıklaması sonrası hazırladıkları kartları tutuklu devrimci basın çalışanlarına gönderdiler. Eylemde "Devrimci sosyalist basın susturulamaz!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" vb. sloganlar atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Fantezi fabrikaları

Pazar günü, tam ABD'nin Uluslararası Ceza Mahkemesi'ne (UCM) karşı sürdürdüğü kampanyayla ilgili bir yazı okurken, e-postadan, A. Altan'ın "Soğuk savaş biti, dünya 'globalizm' denilen bir bütünlüğe, hukukun ve ekonominin yerel ölçülerden kurtularak evrenselleştiği bir döneme doğru yol almaya başladı" saptamalarını içeren bir yazısı çıktı. Yazıyı gönderen dostum diyordu ki: "... Bu adam bilerek yapıyor bunları." Ben Altan'ın niyeti üzerine bir yorum yapmam. Ama o anda oluşan ironiyi de ziyan etmek istemiyorum.

Hangi evrensellik?

"Hukukun ve ekonominin (...) evrenselleşmeye başladığı" savı "globalizm" ve "ulus devlet bitti" söylemlerinin bir bileşeni. Bu sav, Yugoslavya'nın parçalanması sırasında üretilen "uluslararası topluluk", "insani nedenlerle askeri müdahale" kavramlarıyla güçlendirilerek yaygınlık kazanmıştı. Pazartesi günü Lahey'de göreve başlayan UCM bu ortamda, yerel mahkemelerin bakmakta aciz kaldığı, "savaş suçları", "soykırım" vb. konularla ilgilenmek amacıyla gündeme geldi.

60'tan fazla ülke bu mahkemeyi kuran kararnameyi imzaladı. Ama ABD, önce imzasını geri çekti, sonra imzalamış ülkelere imzalarını çekmeleri için, henüz imzalamamış olanlara da imzalamaları için baskı yapmaya, rüşvet teklif etmeye, cezalandırmakla tehdit etmeye başladı (The Observer 15/06); geçen yıl da "UCM tarafından tutuklanacak ABD personelinin kurtarılması için 'gereken tüm yöntemlerin' kullanılacağı" söyleyen ve dünyada hemen "Lahey işgal yasası" unvanı kazanan bir yasa çıkardı.

ABD, bir taraftan tüm devletleri "terörizme karşı evrensel bir savaşta" yanına çağırıyor, diğer taraftan, "evrensel bir mahkemeyi" engellemek için elinden geleni yapıyor. Bu çelişki, ABD'nin, "Bana kimse hesap soramaz" anlayışından kaynaklanıyor. Rumsfeld'in vurguladığı gibi, "Bugün küresel çıkarları olan tek ülke ABD'dir". ABD bu çıkarları savunurken, örneğin Irak'ta bir katliam yapmak durumunda kalırsa (ki geçen hafta bunlardan biri gerçekleşti) personelinin "savaş suçlusu" olarak yargılanmasını istemiyor. Özetle evrenselleşen hukuk değil ABD'nin iradesi!

Hukuk mu dediniz?

Halbuki, evrensel bir hukuk kurmayı amaçlayan bir sürü anlaşma var. Örneğin Balistik Füze Anlaşması, Nükleer Test Yasağı, Kyoto Protokolü ve savaşların kurallarını düzenleyen Cenevre Anlaşması. Bush Hükümeti balistik füze anlaşmasından çıktı. Test yasağı anlaşmasını onaylamıyor. Cenevre Anlaşması'nı ise Irak savaşı sırasında, esirleri teşhir ederek, işkenceye göz yumarak, hatta ABD basınına bakılırsa kendisi yapmasa bile örgütleyerek, savaşta sivilleri sakınmayarak, gazetecileri hedef alarak birçok kez ihlal etti. ABD bugün küresel yönetime ilişkin, evrenselliği olan tüm anlaşmalardan teker teker çıkarak, uluslararası hukuk düzenini yıkıyor, giderek hukukun değil şiddetin egemen olduğu bir ABD imparatorluğu inşa ediyor. Bu yüzden, İran'da meşru bir hükümete karşı protesto gösterilerini desteklerken, Irak'ta sokak gösterilerini yasaklıyor, işgale karşı çıktığına inandıklarını yargılamadan infaz edebiliyor.

İşte bu yüzden, Bush Hükümeti'nin akıl hocaları, evrenselleşme fantezisinin bir diğer bileşeni, uluslararası NGO'ları (sivil toplum örgütleri) da hedef almaya başladılar. Yeni-muhafazakarların önde gelen kurumlarından The American Enterprise Institute ve Federalist Society for Law and Public Policy, "ilerici" ve "liberal" gündemleri olan ve "küresel yönetim" düşüncesini destekleyen NGO'ları izlemek için yeni bir WEB (www.NGO-Watch.org) sayfası kurdular, Bush yönetiminin 24 üst düzey yetkilisinin de desteğini aldılar (The Asia Time).

"Globalizm" denen "bütünlük", "ekonominin ve hukukun yerel ölçülerinden kurtularak evrenselleştiği" iddiaları, 1990'larda çevre ülkeleri, merkezin, kriz yönetim modeline bağlayan birer fantezidiler. Artık merkezin de parçalandığı, ABD'nin imparatorluk atağına kalktığı 2000'li yıllarda, bu iddialar ne yazık ki düpedüz yalan! Foucault, L'Archeologie du savoir (Bilginin Arkeolojisi) çalışmasında, bir önermeler grubunun yaygın söylem haline gelebilmesi için kendi içinde tutarlı olması gerektiğini vurgular. Önemli olan onları yayacak bir sistemin varlığıdır. Sanırım Altan da böyle bir sistemin parçası ve "evrenselliğe" ilişkin fanteziler de, gerçekler tarafından yadsınsalar bile işte böyle yaygınlık kazanabiliyor...

Ergin Yıldızoğlu
(Cumhuriyet, 18 Haziran '03)

Mücadele Postası

Berlin İşçi ve Gençlik Kültür Merkezi'nin 15-16 Haziran pikniği

Berlin İşçi ve Gençlik Kültür Merkezi olarak, her yıl geleneksel biçimde düzenlediğimiz 15-16 Haziran pikniğimizi bu yıl da 15 Haziran günü gerçekleştirdik. Yaklaşık 150 emekçinin ve gencin katıldığı pikniğimizde, günün anlam ve önemine ilişkin bir konuşma yapıldı. Ardından sportif ve kültürel faaliyetlerle hoşça vakit geçirdik.

Etkinliğimize katılım geçen yıla oranla iki katına çıkartıldı. Ön hazırlıklar

açısından da daha başarılıydı. Ayrıca bu yıl katılan arkadaşların desteği daha ileri düzeyden sağlandı. Pikniğimize katılan arkadaşlarla yaptığımız konuşmaların neticesinde herkesin memnun ayrılmış olması bizleri yeni etkinliklere teşvik etmektedir. Bu aynı zamanda Berlin İşçi ve Gençlik Kültür Merkezi çalışmalarının sorumluluklarına işaret etmektedir.

İşçi ve Gençlik Kültür Merkezi çalışanları/Berlin

İşçilerin arayış dönemi

Kapitalizmin siyasal temsilcileri kaşla göz arasında meclisten paket üstüne paket geçiriyorlar. Bütün haklar gaspediliyor. Ekonomisi dibe vurmuş bir ülkenin enkazıyla karşı karşıyayız.

14 Haziran'da Kartal Eğitim-Sen'de düzenlenen toplantıda, 15-16 Haziran Direnişi'nin canlı tanığı olan sendikacı bir arkadaşın konuşmasını dinledik. Daha sonra bu sendikacı ile işçiler arasında yapılan konuşmalarda, işçilerin işbirlikçi sendikacılardan ve bugünkü iktidardan umutlarını kesmiş oldukları anlaşılıyordu. Yeni iş yasası tam bir sefalet yasası. İşçi sınıfının örgütsüzlüğü sermayedarların işini kolaylaştırıyor. Konuşan işçilerin tümü önderlik edebilecek bir güce ihtiyaç duyulduğu konusunda hemfikir, alınması gereken tavır konusunda duyarlıydılar.

15-16 Haziran Direnişi üzerine duruldu. Bu direnişi aşacak bir çıkış nasıl yakalanabilir sorusunun yanıtı, arayış bir çıkışın sinyalidir şeklindeydi. Çıkışı örgütleyecek olan işçi sınıfının kendisidir ve grup çıkarlarını öne almadan genel talepler üzerinde dayanışma geliştirmeleri acil bir

ihtiyaçtır.

Bu noktada birkaç konuya değinmeden geçemeyeceğim. 15-16 Haziran Direnişi'yle ilgili toplantıyı örgütleyenler şunu çok iyi algılamalılar; dönem 1970'ler dönemi değil. Bugün her işçinin evinde 30 TV kanalı, 40 kanal radyo, gazete ve modern araçlar bulunuyor. '70'li yıllarda hiçbir işçinin evinde bulunmuyordu. Ama sömürü aynı sömürüdür, değişmedi. Gerçekleri, somut talepleri açığa çıkararak bütün fabrikalara, işyerlerine, sendikalara götürmek zorundayız. Bu somut

talepler çerçevesinde ortak mücadele edebiliriz. Ayrıca her sokakta mantar gibi üreyen bakkal, tüccar, küçük esnaf bu krizden payını almaktadır. Düzensiz memnun olmayan tüm kesimlerin desteğini almak işçi sınıfının sorumluluğudur. Marksizm-Leninizm bunu bize kavratıyor. Bu kesimi tarafsızlaştırmalıyız. Bu krizde herkesi can damarından yakalamak işçi sınıfının temel görevidir. Fabrikalar temel olarak diğer alanları örgütlemek zafere ulaşmanın yoludur.

Bugünün görevini ertelemek ya da sahiplenmemek geleceği olmamak demektir. Şu anki bunalım ortamında bir çıkış yolu bulmak zorunluluğu vardır. Yeni bir çıkışın olanakları vardır.

Emekçilerin çoğunlukta olduğu bu coğrafyada ezilenlerin sessizliği sorunları daha da karmaşıklaştırmaktadır. Bölünmüş emekçilerin tek kimlikte birleşmeleri olanaklıdır. Bu da sınıf kimliğidir. Sınıf kimliğini kavramayan bir işçi sorunlara sahip çıkamaz. Bilinçli, birikimli öncü işçileri örgütlemenin, bir güce dönüştürmenin zemini vardır. Çalışmaları bu ekseninde yoğunlaştırmak gerekiyor.

H. Munzur

Nürnberg'de işçi sorunlarına ilişkin panel

Bizler Nürnberg bölgesi BİR-KAR çalışanları olarak uzun bir dönemden beri yurtdışında sınıf eksenli bir çalışma yürütüyoruz. Her koşul ve şartla enternasyonalist sınıf çalışmasını esas alan bir yönelim içindeyiz. Çalışmamız sınıf çalışması, sorunlarımız sınıfın sorunları. Diğer sorunlara yaklaşırken de sınıf perspektifinden sapmadan yaklaşıyor, tutumumuzu böyle belirtiyoruz. Bu tarzımızın ve alanımızın da doğal olarak değişikliğini beraberinde getiriyor.

Bölgemizde yukarıda belirttiğimiz programatik bakış açısına uygun davranan bir yapı var. KPD Wiederaufbau Arbeiter Bund'tan (Alman Komünist Partisi'ni Yeniden İnşa için

İşçi Birliği) sınıf çalışması yapan sendikacı arkadaşla Hartz yasaları üzerine bir-iki küçük çaplı toplantı yaptık. Bunun üzerine Türkiyeli işçilere yönelik bir panel yapma kararı almıştık. Öneri BİR-KAR olarak bize ait, onlar da kabul ettiler.

Paneli 1 Haziran'da yapma kararı aldık. Bir çağrı metni hazırladık. Asıl amaç kendi çevre ve işçi çeperimizi bilgilendirmektir. 70 kişilik bir emekçi listesi hazırladık. Tek tek haber verildi. Zaman darlığına rağmen 40'ın üzerinde emekçinin katılımını sağladık.

Panelimiz Almanca-Türkçe yapıldı. Alman arkadaşlar sınırlı katılmışlardı ve kendi müzik gruplarıyla bize destek verdiler. Alman

konuşmacı bir sendikacı arkadaş da yer aldı. Açılış ve kapanış konuşmasını temel bir fabrikada çalışan işyeri sendika yedek temsilcisi bir BİR-KAR çalışanı yaptı. Alman müzik grubu Zündstoff, Almanca-Türkçe parçalarıyla ve sınıfın sorunlarını konu alan skeç ve tiyatrosal, kendilerine has doğal propaganda yöntemleriyle büyük beğeni kazandı. Almanca Enternasyonal Marşı'yla programımız son buldu.

Programımız teknik ve de politik olarak yer ve sahne açısından çok iyi idi. Bu anlamda üzerimize düşeni yaptık. Bu tür etkinlikleri BİR-KAR olarak belli periyotlarla mutlaka yapmalıyız ve yaygınlaştırmalıyız.

BiR-KAR/Nürnberg

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Kapitalizm açlık ve sefalet demektir!

**Çözüm devrimde,
kurtuluş sosyalizmde!**